

Рафаел Сабатини

ДНЕВНИКЪТ НА КАПИТАН БАЛЬД

Издателство Отечество

РАФАЕЛ САБАТИНИ

ДНЕВНИКЪТ НА КАПИТАН

БЛЪД

Превод: Александър Хрусанов

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Приключенията на капитан Блъд, видели бял свят преди няколко години, бяха почерпани от различни източници, съответно упоменати в съчинението. Най-значителен от тези източници е корабният дневник на „Арабела“, воден от младия корабен капитан от Съмърсетшир Джереми Пит. Дневникът представлява хроника за действията на Блъд в Карибско море, както дневникът, оставил ни от Ескемелинг при подобни обстоятелства, за делата на другия прочут пират — сър Хенри Морган.

Съставянето на първата книга изчерпа всички други налични допълнителни източници, но съвсем не можа да обхване напълно материалите, оставени от Пит. От неговия дневник бяха взети само епизодите, които имаха повече или по-малко пряка връзка с общото изложение на историята на Блъд, понеже тогава целта беше тя да се предаде и изясни. Подборът беше съпроводен с доста трудности; пропуските се правеха без желание, но се налагаха от необходимостта да се изгради ясен и последователен разказ.

Но след това се сметна, че някои от пропуснатите епизоди могат да се съберат в нова книга, която да хвърли допълнителна светлина върху действията и навиците на пиратското братство изобщо и в частност на капитан Блъд.

Тези, които са чели първата книга „Капитан Блъд“, ще си спомнят, а за онези, които не са успели, тук можем да припомним накратко, че Питър Блъд беше син на ирландски лекар и баща му искаше той да поеме неговата благородна и хуманна професия. Подчинявайки се на бащината си воля, Питър Блъд още на двадесет години получи титлата бакалавър по медицина от „Тринити колидж“^[1] в Дъблин. Той обаче не прояви особена склонност да практикува миролюбивата си професия, за която беше така добре квалифициран. Може би за неспокойствието му беше отговорна авантюристичната жилка на майка му, по произход от Съмърсетшир, в чиито вени течеше кръвта на Фробишеровци. Загубил баща си три месеца след като бе

получил диплом, той реши да види света и предпочете да създаде кариера със сабята на авантюриста вместо със скалпела на хирурга.

След доста скитания из европейския континент ние го намираме на служба при холандците, които по това време бяха във война с французите. Отново може би кръвта на Фробишеровци и произтичащото от нея предпочтение към морето го накараха да избере морското поприще. Той има преимуществото да служи под командуването на знаменития Де Ройтър и взе участие в битката в Средиземно море, където прочутият холандски адмирал загуби живота си. От дневника на Пит личи, че онова, което бе научил под негово командуване, той приложи по-късно, когато стана най-страхотният пиратски водач в Карибско море.

След мира в Нимеген^[2], до началото на 1685 година, когато се появява отново в Англия, малко нещо се знае за съдбата му освен факта, че бе прекарал две години в един испански затвор, където, трябва да предположим, бе научил отлично испански, а това по-късно му служеше често и много добре — и по-късно е бил на френска служба, което от своя страна обяснява познанията му по френски език.

През януари 1685 година го намираме на тридесет и две години, най-сетне установен в Бриджуотър да практикува професията, която бе изучил. Ако не беше бунтът на Монмът^[3], в чийто водовъртеж Блъд попадна съвсем невинно шест месеца по-късно, може би така щеше да завърши авантюристичната му кариера. И ако това, което го постигна напълно против желанието му, не беше в крайна сметка приемливо за него, ние би трябвало да го смятаме за една от жертвите на злостната ирония на съдбата, подпомагана и поощрявана както винаги от човешката глупост и несправедливост.

В качеството си на хирург той бе повикан сутринта след битката край Седжмур^[4] при един ранен благородник, сражавал се на страната на Монмът. Достойнството на професията не му позволи да преценява юридическите тънкости или положението, в което може да изпадне пред коравия и безжалостен закон. За него имаше значение само фактът, че едно човешко същество се нуждае от медицинските му познания, и той се зае да го спаси.

Изненадан при изпълнение на хуманния си дълг от група драгуни, които търсеха беглеци от бойното поле, той беше арестуван заедно с пациента си. Неговият пациент бе осъден за предателство,

защото бе вдигнал оръжие против краля, а Питър Блъд получи същата присъда по силата на онай разпоредба, според която всеки, дал помощ или облекчение на предател, е също предател.

Блъд бе съден в Тонтън от съдията Джефрис по време на „кървавия процес“ и бе осъден на смърт.

По-късно присъдата бе заменена с изпращане в каторга, но не от чувство за милосърдие, а защото се разбра, че с избиването на хилядите участници в бунта на Монмът щеше да се унищожи ценна човешка стока, която в колониите би могла да се превърне в пари.

Плантициите търсеха роби за работа и богатите плантатори отвъд океана, които заплащаха добре за негрите, залавяни в Африка от роботърговци, щяха със същата готовност да закупят бели хора. И така нещастните бунтовници, осъдени на смърт, бяха дарявани по групи на някой придворен благородник или придворна дама, които да извлекат печалба от тях.

Питър Блъд попадна в една от тези групи заедно с Джереми Пит и някои други, които по-късно щяха да се свържат още по-тясно с него, отколкото сега ги свързваше общото им нещастие.

Тази група беше изпратена на Барбадос и продадена там. Тогава най-после съдбата отпусна малко жестоката си хватка върху Питър Блъд. Когато се разбра, че е медик, и понеже на Барбадос имаше голяма нужда от опитни лекари, собственикът му схвана как може да спечели повече от този роб, отколкото, ако го изпрати в захарните планации. Беше му разрешено да практикува като лекар и понеже това изискваше известна свобода на действие, такава свобода му бе дадена. Той се възползува от нея, за да устрои бягство в заговор с няколко други роби.

Заговорът беше почти осуетен, но пристигането на един испански боен кораб в Бриджтаун и последвалите събития внезапно дадоха възможност на умния и решителен Питър Блъд да намери подобър начин за осъществяване на бягството.

Испанците подложиха Бриджтаун на бомбардировка, нахлуха в града, завзеха го и поискаха откуп. За тази цел, а и понеже нямаше от какво да се страхуват, те оставиха прекрасния си кораб „Синко лягас“^[5] от Кадис на котва в залива, а на борда му останаха да го пазят само десетина души. Но и те не проявяваха особена бдителност. Убедени като съотечествениците си на брега, че няма от какво да се

опасяват от страна на победените английски колонисти, тази нощ и те на свой ред се отдахода на весело пиршество.

Това бе удобен случай за Бльд. С десетина роби от плантацията, за които никой не държеше сметка в тоя момент, той тихо се качи на борда на „Синко лягас“, надви стражата и го завзе.

На сутринта, когато преситените испанци се завръщаха от Бриджуотър с лодки, претъпкани от плячка, Питър Бльд насочи към тях собствените им оръдия, разби лодките им и отплава с екипажа от разбунтували се каторжници, за да насочи възвърнатата им свобода по предначертания от съдбата път.

[1] „Тринити колидж“ — университет, известен с медицинския си факултет. — Б. пр. ↑

[2] Нимеген — град в Холандия, където в 1678/1679 г. са били подписаны мирните договори, прекратили войната на Франция с Холандия, Испания, Австрия, Швеция и Дания. — Б. пр. ↑

[3] Джеймз Монмът — най-старият от незаконородените синове на Чарлз II (1649—1685). — Б. пр. ↑

[4] Седжмур — местност, където през 1685 г. Джеймз II разбива войската на Монмът. — Б. пр. ↑

[5] „Синко лягас“ (исп.) — „Петте рани“ (на Христос). — Б. пр. ↑

1

ХАЛОСНИЯТ ИЗСТРЕЛ

Капитан Истърлинг, чийто продължителен двубой с Питър Блъд намира голямо място в дневника, оставлен от Джереми Пит, трябва да се смята за инструмент, избран от провидението да определи съдбата на бунтовниците, избягали от Барбадос в завзетия „Синко лягас“.

Животът на хората зависи от най-незначителни случайности. Цяла съдба може да се промени само от посоката на вятъра в даден момент. Така съдбата на Питър Блъд, докато все още беше неустановена, решително се повлия от октомврийския тайфун, който подгони малкия кораб с десет оръдия на капитан Истърлинг към залива Кайона, където „Синко лягас“ лениво се поклаща на котва вече цял месец.

Блъд и другарите му бяха отишли в пиратската крепост Тортуга, защото бяха сигурни, че ще намерят убежище там, докато решат какво да правят в бъдеще. Бяха избрали това място, защото беше единственият пристан в Карибско море, където можеха да разчитат, че никой няма да ги беспокои и да им задава въпроси. Нито една английска колония нямаше да ги приеме заради миналото им. Испанците щяха да са против тях не само защото бяха англичани, а и защото бяха завзели испански кораб. Не можеха да се доверят на никоя обикновена френска колония поради неотдавнашното споразумение между правителствата на Франция и Англия за залавяне и предаване на лица, избягали от катогрите. Оставаха холандците, които бяха неутрални. Но Блъд смяташе неутралитета за най-неустойчивото от всички становища, тъй като дава свобода на действие във всяко направление. Затова избягна холандците и се отправи към Тортуга, която принадлежеше на Френската западноиндийска компания и само на думи беше френско владение. Всъщност колонията нямаше националност освен ако „Бреговото братство“, както се наричаше общността от пирати, се приеме за нация. Може поне да се каже, че в Тортуга нямаше закони, които да са в противоречие с правилата,

ръководещи великото братство. За френското правителство беше изгодно да дава покровителството на своето знаме на тези непризнаващи законите мъже, за да могат те от своя страна да служат на френските интереси и да възпират алчността и дързостта на испанците в Западна Индия.

И така, избягалите каторжници живееха спокойно в Тортуга на борда на „Синко лягас“, докато Истърлинг дойде да наруши това спокойствие, като ги принуди да предприемат нещо и да вземат решение за бъдещето си, което без негова намеса сигурно щяха да отлагат още доста време.

Истърлинг — най-противният негодник, плавал някога из Карибско море — носеше под палубата си няколко тона какао, от които беше облекчил един холандски търговски кораб, отправил се от Антилските острови за родината си. Той съзнаваше, че този подвиг не го увенчава със слава, защото за него славата се измерваше с печалбата; а малката печалба в този случай едва ли щеше да засили и без това слабата му популярност сред членовете на „Бреговото братство“. Ако подозираше, че холандският кораб няма по-богат товар, той щеше да го остави спокойно да продължи пътя си. Но след като го спря и завзе с абордаж, той сметна, че е задължен към себе си и към своя екипаж от негодници да прибере товара му. Че холандецът не носеше нищо по-скъпо от какао, беше непредвидена случайност, за която Истърлинг обвини злата участ, която го преследваше напоследък — зла участ, поради която все по-трудно намираше хора, които да плават с неговия кораб.

Премисляйки всички тези неща и с мечти за големи начинания, той вкара корабчето си „Бонавантю“ в скалистото пристанище на Тортуга, пристанище, което самата природа бе определила за крепост. Отвесни, възвисяващи се като планини скали го пазеха от двете страни и го оформяха в миниатюрен залив. В него можеше да се проникне само през два тесни канала, които изискваха изкусно маневриране. Те се пазеха от Маунтин форт, солидно укрепление, с което хората бяха довършили делото на природата. Защитени в това пристанище, френските и английските пирати, които го бяха превърнали в свое леговище, можеха да се подиграват с мощта на испанския крал, когото смятаяха за естествен враг, защото именно неговите преследвания,

докато миролюбиво се бяха занимавали с лов на кози, ги бяха подтикнали към зловещата пиратска професия.

Когато влезе в пристанището, Истърлинг отпъди мислите си, за да се вгледа в странната действителност. Тя му се представи под формата на голям кораб с червен корпус, който гордо се поклаща на котва сред по-малките плавателни съдове като лебед сред стадо гъски. Когато наближи достатъчно, за да прочете името „Синко лягас“, изписано смело със златни букви на задната част, и под него родното му пристанище Кадис, той разтърка очи, за да може да ги прочете отново. След това се помъчи да си обясни присъствието на този прекрасен испански кораб в пиратското гнездо Тортуга. Беше красив кораб — от позлатения си нос, над който в сутрешното слънце блъскаха месинговите оръдия, до издигнатата надстройка върху задната част; красив и мощен, както това показваха четиридесетте оръдия, които опитните очи на Истърлинг изчислиха, че носи зад затворените си отверстия.

„Бонавантю“ хвърли котва на един кабелт^[1] от големия кораб, на дълбочина десет фатома^[2], под сянката на Маунтин форт в западната страна на пристанището, а Истърлинг слезе на брега, за да търси обяснение за тази загадка.

На пазарния площад, зад вълнолома, той се смеси с разнородната тълпа, която превръща кейовете на Кайона в истински Вавилон. Тук имаше суетящи се търговци от много народности, главно англичани, французи и холандци; най-различни плантатори и моряци; букиери, които все още се занимаваха с лов на кози, и букиери, които бяха направо пирати; дървари, лентяи, индианци,metisи, които продават плодове, негри-роби и всички други типове на човешкото семейство, които ежедневно се разхождаха безцелно или търгуваха по тия места. Накрая намери двама добре осведомени негодници, които му разправиха с готовност защо този горд кораб от Кадис сега стои така кратко на котва в залива Кайона с екипаж от избягали от плантациите роби.

За човек като Истърлинг това беше забавен и дори интригуващ разказ. Той пожела да научи повечко за хората, които бяха предприели подобно рисковано начинание. Научи, че те не са повече от двадесетина и че до един са политически престъпници — бунтовници, които в Англия са били на страната на Монмът, спасени от бесилката

поради нуждата от роби в плантациите на Западна Индия. Научи всичко, което се знаеше за водача им Питър Бълд; че по професия е лекар и т. н.

Говореше се, че предвид на това и с оглед да се заеме отново с професията си, Бълд искал да вземе кораб за Европа при първия удобен случай и че повечето от неговите хора щели да го придружат. Но неколцина от по-буйните мъже, за които морето е било професия, щели да останат и да се присъединят към „Бреговото братство“.

Всичко това Истърлинг научи на пазарния площад зад пристана, откъдето проницателните му, смели очи продължаваха да оглеждат големия червен кораб.

С такъв кораб под краката нямаше да има граница за подвизите, които ще може да извърши. Започна да мечтае. Славата на Хенри Морган, с когото бе плавал навремето и под чието командуване бе изучил занаята на пиратите, щеше да избледнее пред собствените му дела. Тези бедни избягали каторжници сигурно бяха готови да продадат кораба, който вече им беше послужил, и надали щяха да го оценят прекалено високо. Какаото на борда на „Бонавантюρ“ вероятно би било предостатъчно, за да плати за него.

Капитан Истърлинг се усмихна и погали къдрявата си черна брада. Бе необходим неговия оствър ум, за да схване веднага тази възможност, за която всички други бяха останали слепи през целия месец, докато корабът е стоял на котва. Трябваше само да оползотвори тези свои способности.

Той тръгна през грубо застроения малък град по белия от коралов прах път — толкова бял под пламтящото слънце, че очите заболяваха от блъсъка му и неволно търсеха тъмните места на сенките от безжизнените, редки палми, които се издигаха край него.

Вървеше така целеустремено, че не обърна внимание на поздравите, отправени към него откъм вратата на кръчмата „Кралят на Франция“, нито се отби да изпие някоя и друга чаша с развеселените пирати, които изпълваха заведението с шумно веселие. От тази заран капитанът имаше да върши работа с господин Д’Ожерон, изтънчения губернатор на Тортуга, който представляваше Френската западноиндийска компания така, сякаш представлява самата Франция, и ръководеше с вид на държавен министър доста съмнителни сделки, несъмнено твърде доходни за компанията му.

В красивата бяла къща със зелени капаци, разположена сред бахарови дървета и други ароматични храсти, капитан Истърлинг беше приет с достойнство и благосклонност от дребния, елегантен французин, донесъл сред този див кът слаб дъх от изяществото на Версай. Когато влезе от белия блясък навън в голямата, хладна стая, където светлината се процеждаше само през пролуките на капаците, капитан Истърлинг попадна почти в пълна тъмнина, докато очите му се пригодят.

Губернаторът му предложи стол и се приготви да го изслуша.

По въпроса за какаото нямаше никакви трудности. Господин Д'Ожерон не се интересуваше за произхода му. Че не си правеше никакви илюзии в това отношение, пролича от цената на квинтал^[3], за която съобщи, че е готов да го купи. Тази цена беше почти на половината от действителната стойност на стоката. Господин Д'Ожерон беше старателен служител на Френската западноиндийска компания.

Истърлинг напразно направи опит да се пазари, изпъшка няколко пъти, прие цената и премина към главния въпрос. Искаше да купи испанския кораб в залива. Би ли извършил покупката господин Д'Ожерон за негова сметка от избягалите каторжници, които, както бе разбрал, го притежаваха.

Господин Д'Ожерон забави отговора си.

— Възможно е — каза той накрая — те да не искат да го продадат.

— Да не го продадат? За бога, за какво им е дотрявал корабът на тези дрипльовци?

— Споменавам го само като възможност — отвърна господин Д'Ожерон. — Елате отново тази вечер и ще имате отговор.

Когато Истърлинг се завърна, както му бяха казали, господин Д'Ожерон не беше сам. Губернаторът се изправи да приеме посетителя си и заедно с него се изправи един висок, строен мъж на около тридесет и няколко години, от чието гладко избръснато, мургаво като на циганин лице гледаха изненадващо сини, проницателни и спокойни очи. Ако дрехите и държанието на господин Д'Ожерон напомняха за Версай, неговият събеседник също така подчертано напомняше за Аламеда. Беше облечен богато в черно по испанската мода, с изобилни

сребърни ширити и бухнала тънка дантела на яката и маншетите; носеше тежка черна перука, чиито къдри падаха до рамената му.

Господин Д'Ожерон го представи:

— Ето, капитане, мистър Питър Блъд, готов лично да ви говори.

Истърлинг се смути леко, защото видът на този мъж се различаваше напълно от представите му. И ето че този странен избягал каторжник му се поклони с изискаността на придворен, а пиратът се сети, че красивите испански дрехи сигурно са взети от гардероба на „Синко лягас“. Той си спомни и нещо друго.

— А, да. Разбира се. Лекарят — каза той и се засмя без причина.

Мистър Блъд заговори. Имаше приятен глас, чийто металически тембър се смекчаваше от провлечен ирландски акцент. Но това, което каза, възбуди нетърпението на капитан Истърлинг. Той нямал намерение да продава „Синко лягас“.

Пред елегантния мистър Блъд застана нападателно пиратът, огромен, космат мъж с опасна външност, облечен в груба риза и кожени панталони, с ниско остригана глава, загърната в кърпа на червени и жълти ивици. Той запита дръзко Блъд за причините, които го карат да задържи този безполезен за него и другите каторжници кораб.

Блъд му отговори учтиво, а това засили презрението на Истърлинг към него. Капитан Истърлинг чу, че греши в предположенията си. Било възможно бегълците от Барбадос да използват кораба, за да се завърнат в Европа и да достигнат Франция или Холандия.

— Може би не сме точно такива, за каквите ни смятате, капитане. Един от моите хора е морски капитан, а трима други са служили на различни постове в кралския флот.

— Пфу! — избухна презрително Истърлинг. — Самата мисъл е лудост. А опасностите на морето, човече? А рискът да ви заловят? Как ще се справите с тях с вашия малоброен екипаж? Мислили ли сте по този въпрос?

Капитан Блъд запази доброто си настроение.

— Това, което ни липсва в хора, компенсираме с тежестта на метала. Може би не зная как да управлявам кораба през океана, но ако се наложи, зная много добре как да го водя в бой. Научил съм това под командуването на Де Ройтър.

Прочутото име разколеба презрението на Истърлинг.

— Под командуването на Де Ройтър?

— Преди няколко години служих като офицер под негово командуване.

Истърлинг беше явно объркан.

— Мислех, че сте лекар.

— Лекар съм също — отвърна просто ирландецът.

Пиратът изрази разочарование и удивление чрез реч, обилно изпъстрена с псуви. И тогава господин Д'Ожерон сложи край на разговора.

— И така, виждате, капитан Истърлинг, че няма защо да се говори повече по въпроса.

Понеже явно нямаше какво повече да се говори, капитан Истърлинг се сбогува мрачно. Но докато се връща недоволен към пристана, мислеше, че ако няма какво повече да се говори, има още доста, което може да се направи. Вече бе сметнал величествения „Синко лягас“ за своя собственост и нямаше никакво намерение да се отказва от него.

Господин Д'Ожерон, изглежда, също сметна, че може да прибави поне още нещо и го направи след излизането на Истърлинг.

— Този човек — каза той — е зъл и опасен. Добре ще е да го имате предвид, господин Бльд.

Бльд се отнесе с лекота към въпроса.

— Предупреждението едва ли е необходимо. Личността на тия мъж щеше да ми подскаже, че е мошеник, дори и да не знаех, че е пират.

По деликатното лице на губернатора на Тортуга премина сянка, която намекваше за раздразнение.

— Ех, не всеки пират е мошеник и професията на пирата не заслужава вашето презрение, господин Бльд. Сред тях има хора, които вършат добра услуга на вашата и на моята страна, като обуздават алчността на Испания — алчност, която е отговорна за съществуванието им. Ако не бяха пиратите в тези води, където нито Франция, нито Англия могат да поддържат флоти, испанското господство щеше да бъде толкова абсолютно, колкото е и безчовечно. Спомнете си, че вашата страна удостои Хенри Морган с благородническа титла и поста заместник-губернатор на Ямайка. А той беше още по-страшен пират, ако това е възможно въобще, от сър

Френсис Дрейк, Хоукинс, Фробишер и още неколцина, споменът за които също е на почит във вашата страна.

След това господин Д'Ожерон, който извличаше значителни доходи от налагания под формата на пристанищни такси процент върху всяка плячка, донесена в Тортуга, посъветва тържествено мистър Бълд да последва примера на тези герои, В неговото положение на човек извън законите, притежаващ прекрасен кораб и ядката на способен екипаж и освен това доказал съобразителността си, господин Д'Ожерон не се съмняваше, че мистър Бълд може да пожъне големи успехи като пират.

Мистър Бълд също не се съмняваше в това. Той никога не се съмняваше в себе си. И все пак тази идея не го привличаше. И вероятно, ако не бяха последвалите събития, той никога нямаше да я възприеме, колкото и старательно да го убеждаваха повечето от приятелите му.

Сред тях най-настойчиви бяха може би Хагторп, Пит и Волверстон, който бе загубил едното си око при Седжмур. Те му казваха, че за него било много лесно да иска да се върне в Европа. Имел си бил мирна професия, с която могъл да си изкарва прехраната в Холандия или Франция. Но те били моряци и нямали друг занаят. Дайк, който бе морски старшина, преди да се впусне в политика и бунт, поддържаше същото гледище, а Огл, артилеристът, питаше небесата, ада и мистър Бълд да му кажат какви оръдия би поверило британското адмиралтейство в ръцете на човек, който се е бил на страната на Монмът.

Нещата бяха стигнали до такъв стадий, в който Питър Бълд не виждаше друга възможност, освен да се раздели с хората, към които се бе привързал сред общото нещастие. Именно в този критичен миг съдба га се възползува от инструмента, създаден в лицето на капитан Истърлинг.

Една сутрин, три дни след срещата с мистър Бълд в къщата на губернатора, капитанът се приближи до „Синко лягас“ в една малка лодка от своя кораб. Когато прехвърли огромното си тяло на борда, смелите му, тъмни очи огледаха всичко. „Синко лягас“ беше не само добре построен, но се и поддържаше безупречно. Палубата му беше изльскана, въжетата прибрани и всяко нещо бе на мястото си. Мускетите бяха подредени на поставките си край главната мачта, а

месинговите части на бъчонките светеха като злато в ярката слънчева светлина. Значи, все пак не бяха толкова непохватни тия избягали каторжници, които съставяха екипажа на мистър Блъд.

А самия мистър Блъд, облечен в черно и сребро и черна шапка с щраусово перо, приличаше на испански благородник, докато се кланяше ниско, краищата на перуката му се срещнаха пред лицето като увиснали уши на ловджийско куче. До него стоеше Натаниел Хагторп, приятен джентълмен на една възраст с мистър Блъд, и по непоколебимия му поглед и ясните черти на лицето личеше, че е човек от добър род; там бяха и Джереми Пит, младият морски капитан от Съмърсетшир със светложълта коса, и ниският, набит Николас Дайк, бившият морски старшина, служил под командуването на крал Джеймз, докато бе още Йоркски херцог. Те никак не приличаха на нехранимайковци, каквото капитан Истърлинг така прибързано си ги бе представил. Дори плещестият Волверстон с грубия глас по този случай беше навлякъл мускулестото си тяло в испански одежди.

След като ги представи, мистър Блъд покани капитана на „Бонавантюри“ в голямата кабина на кърмата, а тя по богатство на мебелировката и по размери надминаваше всички други кабини, в които капитан Истърлинг бе влизал дотогава.

Прислужник-негър в бяла дреха — момче, наето от Тортуга — донесе освен обичайните ром, захар и пресни лимони, бутилка златисто вино от Канарските острови, част от запасите на кораба, което мистър Блъд настойчиво препоръча на неканения си гост.

Като си спомни предупреждението на господин Д'Ожерон, че капитан Истърлинг е опасен, мистър Блъд сметна за разумно да се отнесе учтиво към него и да го предразположи, та поне да разкрие в какво отношение би могъл да бъде опасен в момента.

Седнаха на елегантно облицованите седалки край масата от черен дъб и капитан Истърлинг похвали щедро виното, за да оправдае изобилните количества, които консумираше. След това той заговори по работа и попита мистър Блъд дали не е размислил и променил решението си да не продава кораба.

— Ако е така — прибави той, поглеждайки четиримата приятели на Блъд, — като се вземе предвид на колко души трябва да се делят парите от продажбата, ще се уверите, че съм щедър.

Ако с това смяташе да направи впечатление на тези четирима души, безстрастните им изражения го разочароваха.

Мистър Бълд поклати глава.

— Губите си времето, капитане. Каквото и да решим, ще запазим „Синко лягас“.

— Каквото и да решите? — Гъстите, черни вежди се повдигнаха към ниското чело. — Значи, все още не сте решили да отпътувате за Европа? Е, в такъв случай веднага ще ви изложа другото си предложение, щом не искате да продавате. То се състои в това да се присъедините с този кораб към „Бонавантюри“ за едно начинание — една добра авантюра. — И той се изсмя шумно на собствената си шега и белите му зъби блеснаха зад голямата черна брада.

— Правите ни чест. Но не желаем да се занимаваме с пиратство.

Истърлинг никак не изглеждаше обиден. Той махна с огромната си като бут шунка ръка, сякаш за да отхвърли подобно предложение.

— Не ви предлагам пиратство.

— А какво тогава?

— Мога ли да ви се доверя? — попита Истърлинг и погледът му обхвана четиридесетата мъже.

— Не сте длъжен. И по всяка вероятност само ще си загубите времето.

Това не беше обещаващо, но Истърлинг продължи да говори. Нека знаят, че той е плавал с Морган. Бил е с Морган по времето на големия поход през Панамския провлак. Известно е, че когато започнали да разделят плячката след разграбването на испанския град, тя се оказала много по-малка от очакванията на пиратите. Разнесли се слухове, че Морган е излъгал хората си; че преди подялбата бил отделил значителна част от заграбеното съкровище. Истърлинг можеше да им каже, че тези слухове били съвсем основателни. Имало перли и бижута от Сан Фелипе на огромна стойност, които Морган тайно присвоил. Но когато слуховете се засилили и достигнали до ушите му, той се уплашил от евентуално претърсване, което би доказало обвинението. И така една нощ по средата на пътуването през провлака той заровил присвоеното от него съкровище.

— Само един човек знаеше това — каза капитан Истърлинг на внимателните си слушатели, защото подобна история по всяко време

би привлякла внимание. — Човекът, който му помогна, понеже не можеше да се справи сам. Аз съм този човек.

Той изчака за миг този важен факт да окаже своето въздействие и продължи.

Предлагаше бегълците на „Синко лягас“ да се присъединят към него в експедицията му до Дариен за намиране на съкровището, като участват в делбата наравно с неговите хора съгласно обичайните правила, възприети от „Бреговото братство“.

— Ако ви кажа, че стойността на това, което зарови Морган, възлиза на петстотин хиляди реала^[4], ще бъда скромен.

Тази сума накара слушателите му да го зяпнат. Дори Бльд втренчи поглед, но с малко по-различно изражение от другите.

— Е, това е наистина много странно — каза той замислено.

— Кое е странно, мистър Бльд?

Отговорът на мистър Бльд бе отправен като въпрос.

— Колко души сте на борда на „Бонавантюри“?

— Към двеста души.

— И двайсетината души с мене са от такова значение, че според вас си струва трудът да ни направите предложение?

Истърлинг се засмя искрено с дълбок, гърлен смях.

— Виждам, че въобще не ме разбирате. — Гласът му наподобяваше ирландската интонация на мистър Бльд. — Не ми липсва хора, а здрав кораб, на който да се пази съкровището, когато го намерим. С такова корито ще бъдем в безопасност като в крепост и само ще покажа лакът на всеки испански галеон, който би се опитал да ми попречи.

— Дявол да го вземе, сега разбирам — каза Волверстон. Пит, Дайк и Хагторп кимнаха заедно с него. Но блестящите сини очи на Питър Бльд продължаваха да се вглеждат невъзмутимо в едрия пират.

— Както каза Волверстон, това е разбираемо. Но тогава една десета от плячката, колкото ще се падне по глава на „Синко лягас“, е съвсем недостатъчна.

Истърлинг наду бузи и махна добродушно с голямата си ръка.

— Каква Част ще предложите?

— Това трябва да се обсъди. Но няма да бъде по-малко от една пета.

Лицето на пирата остана невъзмутимо. Той сведе живописно вързаната си глава.

— Доведете тези приятели да обядват утре на борда на „Бонавантюри“ и ще съставим договора.

За миг Блъд сякаш се поколеба. След това прие поканата с изискани изрази. Но когато пиратът си отиде, той възпря задоволството на приятелите си.

— Предупредиха ме, че капитан Истърлинг е опасен човек. Това е ласкателно за него. Защото, за да бъде опасен, човек трябва да бъде умен, а капитан Истърлинг не е умен.

— Каква муха е бръмнала под перуката ти, Питър? — зачуди се Волверстон.

— Мисля за причината, с която оправда желанието си да се присъединим към него. Беше най-добрата, която можа да измисли, когато му зададох въпроса направо.

— Не може и да има по-разумна причина — каза Хагторп натъртено. Струваше му се, че Блъд създава излишни трудности.

— Разумна! — изсмя се Блъд. — По-скоро благовидна. Благовиден предлог, ако го разгледате добре. Наистина блести. Но не е злато. Кораб, здрав като крепост, в който да се приберат половин миллион реала, и този кораб-крепост в наши ръце. Доста доверчив момък е той Истърлинг за такъв негодник като него.

Другите се замислиха и погледите им се замъглиха. Пит обаче все още не беше убеден.

— Нуждата го принуждава да се довери на нашата чест. Блъд го изгледа с присмех.

— Досега не съм видял човек с очи като на Истърлинг да се доверява на друго освен на притежанието. Ако наистина иска да скрие съкровището на борда на той кораб, а това съм готов да повярвам, то е, защото има намерение дотогава да притежава и самия кораб. Чест! Пфуй! Може ли такъв човек да повярва, че честта ще ни попречи да му избягаме някоя нощ, след като съкровището е на борда, или дори да обърнем оръдията си към неговата гемия и да я потопим? Глупав ставаш, Джереми, с приказките си за чест.

Но нещата все още не бяха ясни за Хагторп.

— Тогава според теб защо ни кани да се присъединим към него?

— Причината, която сам изтъкна. Иска нашия кораб било за да превози съкровището, ако то наистина съществува, било по други причини. Не пожела ли най-напред да купи „Синко лягас“? Е да, той естествено иска кораба, но можеш да бъдеш сигурен, че не ни иска нас и няма да ни задържи дълго.

Въпреки това, може би, както каза Блъд, поради блясъка на предложението за дял от съкровището на Морган, неговите приятели не искаха да се откажат от идеята. За да постигнат примамливи цели, хората винаги са готови да поемат рискове, готови са да вярват това, в което се надяват. Така беше и сега с Хагторп, Пит и Дайк. Те бяха на мнение, че Блъд стига до прибързани заключения поради предупреждението на господин Д'Ожерон, който може би имаше свои собствени цели. Нека поне отидат утре да обядват при Истърлинг и да чуят какъв договор ще им предложи.

— Сигурни ли сте, че няма да ни отрови? — каза замислено Блъд.

Но по този начин той прояви прекалено предубеждение. Те му се присмяха. Как могат да ги отровят с храна и напитки, които сам Истърлинг ще сподели с тях? И какво ще постигне с това? Как това ще му помогне да завладее „Синко лягас“?

— Като нахлуе на борда му с петдесетина от негодниците си и завари хората неподгответи в момент, когато няма кой да ги ръководи.

— Какво? — извика Хагторп. — Тук, в Тортуга? В рая на пиратите? Хайде, хайде, Питър! И сред крадците съществува някакво чувство за чест.

— Вярвай, щом искаш. Аз предпочитам да не вярвам в подобно нещо. Надявам се, че никой няма да ме нарече страхливец; но предпочитам да ме нарекат такъв, отколкото да действувам прибързано.

Мнението на другите обаче бе против него и то надделя. Целият екипаж на бунтовниците прояви толкова голямо желание да се включи в това начинание, когато им бе разяснено, колкото и тримата водачи.

И така на другия ден в дванадесет часа, въпреки становището си, капитан Блъд отиде с Хагторп, Пит и Дайк да обядва на борда на „Бонавантюри“. Волверстон остана да командува „Синко лягас“.

Истърлинг заедно с целия си екипаж негодници ги посрещна шумно. Към сто и петдесет души изпъльваха средната палуба, бака и

дори кърмата на кораба и всички бяха въоръжени. Не стана нужда мистър Бълд да изтъква на приятелите си колко странно е, че всички тези мъже са повикани за случая от кръчмите по брега, които обикновено посещаваха. Присъствието им и подигравателните изражения по разбойническите им лица накараха тримата помощници на Бълд да се запитат най-после дали неговите опасения не са били основателни и заедно с него да подозрат, че са попаднали в клопка.

Беше твърде късно да се оттеглят. До входа на коридора при кърмовата надстройка, който водеше към кабината, стоеше капитан Истърлинг и чакаше да ги отведе.

Бълд се спря там за миг и погледна нагоре към чистото небе над мачтите, около които кръжаха чайки. Погледна встрани и нагоре към сивата крепост върху скалистото възвишение, цялата заляна в ярка слънчева светлина. Погледна към пристана, безлюден в обедната горещина, и през кристалните, блестящи води към големия, червен „Синко лягас“, който се полюшваше величествен и мощн. На обезпокоените му помощници им се стори, че мисли откъде би могла да дойде помощ, ако е необходима. После в отговор на подканящия жест на Истърлинг той премина в полумрака на коридора, а другите го последваха.

Още от пръв поглед навред по кораба личеше, че е неподреден и непочистен, а и кабината по нищо не можеше да се сравнява с кабината на величествения „Синко лягас“. Беше толкова ниска, че едва имаше място в нея за високи мъже като Бълд и Хагторп. Беше зле мебелирана и в нея нямаше почти нищо друго освен няколко покрити с възглавници сандъка около зацепана и надълбана чамова маса. Въпреки отворените към кърмата прозорци, въздухът в кабината беше душен, изпълнен от някаква парлива смесица неприятни миризми, в която преобладаваше дъх на трюмна вода и въжета.

Обедът се оказа на висотата на обстановката. Прясното свинско и свежите зеленчуци бяха развалени при приготвянето и когато започна да се храни, мистър Бълд трябваше с усилие да задържи храната във взискателния си стомах.

Хората на Истърлинг подхождаха на обстановката. Пет-шест от тях стояха на почетна стража край него. Той съобщи, че били избрани от екипажа, за да постигнат съгласие по споразумението от негово име. Към тях се беше присъединил един млад французин на име Жоанвил,

секретар на господин Д'Ожерон, който бе дошъл като представител на губернатора, за да придае известна законност на събитието. Присъствието на този доста глупав джентълмен с бледи очи успокои донякъде мистър Блъд, но в същото време го заинтригува още повече.

Всички тези хора изпълваха тясната кабина, а негодниците на Истърлинг бяха така разположени от двете страни на масата, че членовете от екипажа на „Синко лягас“ седяха разделени. Блъд и капитанът на „Бонавантюри“ седяха един срещу друг.

Не говориха по работа, докато свърши обядът, и негърът, който прислужваше, се оттегли. Междувременно моряците от „Бонавантюри“ поддържаха весел разговор със солени шеги, които между тях минаваха за остроумия. Най-после масата беше разчистена от всичко освен от бутилките, донесоха пера и мастило заедно с по лист хартия за Истърлинг и Блъд; тогава капитанът на „Бонавантюри“ заговори за условията, а Блъд за първи път чу да го наричат капитан. С първите си думи Истърлинг го уведоми накратко, че екипажът на „Бонавантюри“ смята искането му за една пета част за прекалено.

За миг у Питър Блъд се появи надежда.

— Да говорим ли открыто, капитане? Значи ли това, че хората ви не са съгласни с тези условия?

— Че какво друго може да означава?

— В такъв случай, капитане, не ни остава нищо, освен да се сбогуваме и да ви останем задължени за богатото угощение и за подоброто ни опознаване.

Изисканата учтивост на тези крайно неверни твърдения, изглежда, не достигна до мудния Истърлинг. Нахалните му, лукави очи гледаха с празен поглед от голямото, червено лице. Преди да отговори, той отри потта от челото си.

— Искате да се сбогувате? — В гърления му глас се промъкна подигравателна нотка. — На свой ред ще ви подканя да говорите по-просто. Обичам простите хора и простите думи. Да не искате да се откажете от предложението?

Двама-трима от хората му изръмжаха заплашително като ехо на въпроса.

Капитан Блъд — да му дадем титлата, с която Истърлинг го нарече — си даде вид, че е уплашен. Поколеба се, огледа хората си, сякаш търсеше помощ, а те му отвърнаха с неспокойни погледи.

— Ако намирате — подзе най-после той — условията ни за неприемливи, трябва да предположа, че не желаете да продължаваме, и остава само да се оттеглим.

Говореше с неувереност, която смяя другарите му, защото знаеха, че той проявява храброст при всякакви обстоятелства. Това накара Истърлинг да се усмихне презирително, понеже намери точно каквото бе очаквал от някакъв си лекар, превърнат от обстоятелствата в авантюрист.

— Наистина, докторе — каза той, — най-добре ще е да се върнете при вашите вендузи и кръвопускания и да оставите корабите на хора, които могат да се справят с тях.

В сините очи на Бълд се появи светкавичен, ярък и кратък блясък. Но мургавото му лице не загуби нито за миг израза си на неувереност. Междувременно Истърлинг се беше обърнал към представителя на губернатора, който седеше от дясната му страна.

— Какво мислите за това, господин Жоанвил?

Русият, отпуснат млад французин се усмихна любезно на неувереността на Бълд.

— Не би ли било разумно и подходящо, сър, да чуем какви условия предлага капитан Истърлинг сега?

— Аз ще ги чуя, но...

— Оставете „но“-то за после, докторе — прекъсна го Истърлинг.

— Условията, които предлагаме, са същите, които ви казах. Вашите хора ще делят наравно с моите.

— Но това означава не повече от една десета за „Синко лягас“.

— И сега Бълд се обърна на свой ред към господин Жоанвил. — Смятате ли, сър, че това е справедливо? Аз вече обясних на капитан Истърлинг, че което ни липсва в хора, компенсираме в оръдия, а нашите оръдия се ръководят от артилерист, за когото мога да се закълна, че няма равен на себе си в Карибско море. Един момък, на име Огл, Нед Огл. Нед Огл е забележителен артилерист. Самият тартор на артилеристите, както сам бихте се убедили, ако го бяхте видели как обръщаше във водата ония испански лодки в пристанището на Бриджтаун.

Той щеше да продължи да говори за Нед Огл, ако Истърлинг не го беше прекъснал.

— Дявол да го вземе, човече! Какво е един артилерист в повече или по-малко?

— Ех, ако става въпрос за обикновен артилерист, може би. Но той не е обикновен артилерист. Има око. Артилеристите като Огл са като поетите, те се раждат такива. Огл съвсем леко ще улучи под ватерлинията, също както вие си чистите зъбите с клечка.

Истърлинг удари по масата.

— Какво общо има това с работата?

— Би могло и да има. А междувременно това ви показва какъв ценен съюзник ще придобиете. — И той отново се разприказва за своя артилерист. — Нед Огл е бил обучен в кралския флот и за тоя флот е бил нещастен денят, когато Огл се е заел с политика и последвал в Седжмур водача на протестантите.

— Оставете това — изръмжа един от офицерите на „Бонавантюр“ негодник на име Чард. — Престанете, казвам, защото ще загубим целия ден в приказки.

Истърлинг потвърди това с груба псуvinя. Капитан Бльд забеляза, че нямат намерение да пестят нападките си, и от това предположенията му за техните цели взеха нова насока. Жоанвил се намеси:

— Не можете ли да постигнете компромис с капитан Бльд? Все пак и той има известно право. Ако поискам, може да качи стотина души на борда си и тогава естествено ще вземе по-голям дял.

— В такъв случай може би ще го заслужава — беше резкият отговор.

— Заслужавам по-голям дял и при това положение — настоя Бльд.

— Хайде де! — рекоха и щракнаха пръсти под носа му. Бльд започна да подозира, че Истърлинг иска да го предизвика към необmisлена постъпка, в отговор на която вероятно той и неговите хора ще бъдат изклани на местата им, а след това господин Жоанвил ще бъде принуден да свидетелствува пред губернатора, че гостите са предизвикали сбиването. Бльд разбра най-после вероятната причина за присъствието на французина. Но в момента Жоанвил протестира:

— Хайде, хайде, капитан Истърлинг! Така никога няма да постигнете споразумение. Корабът на капитан Бльд ще бъде от полза

за вас, а винаги трябва да плащаме за това, което е изгодно за нас. Не можете ли да му предложите една осма или дори една седма част?

Истърлинг накара да мълкне несъгласното изръмжаване на Чард и тонът му стана почти любезен.

— Какво ще каже капитан Бльд на това?

Капитан Бльд се замисли доста дълго. После повдигна рамене.

— Ще кажа това, което знаете, че трябва да кажа — не мога нищо да решава, докато не чуя мнението на моите хора. Ще подновим преговорите, когато това стане — някой друг ден.

— По дяволите! — изрева Истърлинг. — Играете ли си с нас? Не доведохте ли офицерите си и не са ли те упълномощени да говорят за хората ви, както моите? Моите хора ще се подчинят на всичко, което уредим тук. Такива са обичаите на „Бреговото братство“. Очаквам същото и от вас. Имам право да го очаквам, както можете да му кажете, господин Жоанвил.

Французинът кимна мрачно, а Истърлинг продължи да креци:

— Не сме деца, по дяволите! И не сме се събрали тук да си играем, а да постигнем споразумение. И кълна се, че ще го постигнем, преди да си отидете.

— А може би няма да го постигнем — каза спокойно Бльд. Трябва да се отбележи, че вече бе загубил неувереността си.

— Да не постигнем споразумение? Какво, по дяволите, искате да кажете с това? — Истърлинг скочи на крака разпалено и Питър Бльд сметна, че тази разпаленост е нарочно възприета като подходящ тон в този етап на комедията, която онзи играеше.

— Съвсем просто. Искам да кажа, че може и да не се споразумеем. — Бльд реши, че е дошло време да накара пиратите да покажат истинските си намерения. — Ако не постигнем съгласие, какво, това слага край на цялата работа.

— Ох! Край на цялата работа, а? Гръм да ме убие, но това може да стане и нейното начало.

Бльд се усмихна в лицето му и съвсем хладнокръвно заяви:

— Точно така предполагах. Но начало на какво, ако обичате, капитан Истърлинг?

— Е, е, капитане! — извика Жоанвил. — Какво искате да кажете?

— Какво искам да кажа ли? — Капитан Истърлинг погледна гневно французина. Изглеждаше разярен. — Какво искам да кажа ли?

— повтори той. — Вижте какво, господине, тоя тип тук, тоя Бълд, тоя доктор, тоя избягал каторжник се престори, че ще сключва споразумение с нас, за да ми измъкне тайната на съкровището на Морган. Сега, след като я научи, създава трудности по условията. Вече не иска да се присъедини към нас, както изглежда. Иска да се оттегли. На вас, господин Жоанвил, ви е ясно защо иска да се оттегли; както ви е ясно защо не можа да позволя това.

— Ето ти дребнави измислици! — рече презрително Бълд. — Какво зная за тайната освен приказките му, че някъде било заровено съкровище?

— Не някъде. Знаете къде. Защото бях достатъчно глупав да ви кажа.

Бълд се изсмя и със смеха си изплаши своите приятели, които сега схващаха напълно ясно в какво опасно положение се намират.

— Някъде из Дариенския провлак! Колко точно! С тези сведения мога да отида на самото място и да сложа ръка върху съкровището! А освен това, господин Жоанвил, моля ви да забележите, че не аз създавам затруднения за споразумението. За една пета част, каквато поисках отначало, може би щях да се присъединя към капитан Истърлинг. Но сега, когато се потвърдиха всичките ми подозрения към него и дори нещо повече, няма да се присъединя и за половината съкровище, ако въобще предположим, че то съществува — нещо, което аз лично не вярвам.

При тези думи всички мъже от екипажа на „Бонавантю“ наскачаха, сякаш бяха някакъв сигнал, и заприказваха шумно, докато Истърлинг ги усмири с ръка. Сред настъпилата тишина се разнесе тънкият глас на Жоанвил:

— Вие сте крайно прибързан човек, капитан Бълд.

— Може би, може би — отвърна нехайно Бълд. — Времето ще покаже. Последната дума още не е казана.

— Тогава ще я кажа — заяви Истърлинг, внезапно добил спокойно-зловещ израз. — Тъкмо се готовех да ви предупредя, че няма да позволя да напуснете кораба със сведенията, които притежавате, докато не се подпише споразумението. Но тъй като ясно показахте намеренията си, предупрежденията вече са излишни.

От мястото, където седеше, капитан Бълд изгледа зловещото толовище на капитана на „Бонавантю“, а тримата моряци от „Синко

лягас“ забелязаха смяни, че той се усмихва. Отначало Блъд беше толкова необичайно неуверен и страхлив, а сега така нарочно и дръзко предизвикателен. Не можеха да го разберат. Хагторп заговори от името на тримата.

— Какво искате да кажете, капитан? Какви са намеренията ви спрямо нас?

— Ще ви окова във вериги и ще ви затворя под палубата, където не ще можете да сторите пакост.

— Господин, сър... — започна Хагторп, но Блъд го прекъсна с ясния си, приятен глас:

— И вие, господин Жоанвил, ще допуснете това, без да протестирайте?

Жоанвил разпери ръце, издаде долната си устна и повдигна рамена.

— Сам си го заслужихте, капитан Блъд.

— Значи сте тук, за да докладвате именно това на господин Д'Ожерон! Добре, добре! — Той се изсмя с горчива нотка в гласа.

Тогава навън, сред смълчаното пладне, ненадейно отекна оръдеен изстрел и всички трепнаха. Разнесоха се крясъци на уплашените чайки, настъпи пауза, в която хората се спогледаха, а после Истърлинг отправи малко неспокойно въпроса си, без да се обръща към някого:

— Какво е това, по дяволите? Блъд му отговори учтиво:

— Не се тревожете, скъпи капитане. Това е само салют във ваша чест, изстрелян от Огл, артилериста — опитния артилерист на „Синко лягас“. Разправих ли ви за него вече? — Погледът му включи във въпроса всички присъствуващи.

— Салют ли? — запита Истърлинг. — Какво, по дяволите, искате Да кажете? Салют ли?

— Обикновена учтивост, напомняне за нас и предупреждение за вас. Да ни напомни, че сме отнели цял час от времето ви и че не трябва да злоупотребяваме повече с гостоприемството ви. — Той се изправи на крака и застана спокойно в елегантния си черен испански костюм, украсен със сребро. — Ще ви пожелаем всичко най-добро, капитане.

Истърлинг измъкна пистолета от пояса си с пламнало лице.

— Ах ти, преструващ се палячо! Няма да напуснеш кораба!

Но капитан Блъд продължи да се усмихва.

— Наистина това ще бъде много зле за кораба и за всички на борда му, включително и за този чистосърден господин Жоанвил, който е уверен, че ще му платите обещания дял от измисленото съкровище, за да лъжесвидетелствува против мене и да ви оправдае пред губернатора за завземането на „Синко лягас“. Както виждате, не си правя никакви илюзии за вас, драги капитане. За такъв мошеник сте малко прекалено прозрачен.

Истърлинг се разрази с порой от заплашителни псуви и размаха пистолета. Въздържа се да го използува само поради неясното беспокойство, породено от шеговитото държане на госта му.

— Губим си времето — прекъсна го Бълд — и повярвайте ми, миговете стават все по-ценни. Най-добре е да знаете в какво положение се намирате. Заповедите ми за Огл бяха, че ако до десет минути след салюта аз и приятелите ми не напуснем „Бонавантюр“, той трябва да пробие с изстрел предната част на кораба ви до ватерлинията и да стреля, докато ви потопи. Не вярвам, че ще са необходими много изстрели. Огл е изключително добър стрелец. В кралския флот е служил с отличие. Струва ми се, че ви разправих за него.

Жоанвил наруши краткото мълчание, което последва.

— Господи! — изbleя той и скочи на крака. — Пуснете ме да си вървя!

— О, престани да квичиш, френски плъх такъв! — изръмжа разгневеният Истърлинг. След това се нахвърли ядно върху Бълд, като размахваше заканително пистолета. — Ах ти, подло докторче! Университетска мърша! Както ти казах, най-добре щеше да сториш, ако беше останал при вендузите си, да пускаш кръв.

Кръвожадните му намерения бяха очевидни. Но Бълд се оказа твърде бърз. Преди някой да успее дори да отгатне какво смята да направи, той хвана за гърлото шишето канарско вино, което стоеше пред него, и го строши в лявото слепоочие на капитан Истърлинг.

Когато капитанът на „Бонавантюр“ залитна към стената на кабината, Питър Бълд му се поклони леко.

— Съжалявам — подзе той, — че нямам вендузи; но както виждате, мога да извърша флеботомия^[5] и с бутилка.

Истърлинг се свлече безжизнен в подножието на стената. Тази гледка раздвижи офицерите му. Втурнаха се към капитан Бълд,

надигна се шум от дрезгави гласове и някой поsegна към него. Но резкият му глас надви врявата:

— Не забравяйте! Секундите текат. Десетте минути почти минаха и или аз и приятелите ми ще си отидем, или всички заедно ще потънем в това корито.

— За бога, опомнете се — извика Жоанвил и се втурна към вратата.

Един от пиратите, който се опомни и беше по-практичен, го хвана през тялото и го отхвърли назад.

— Ей, вие! — извика той на капитан Бълд. — Вие с хората си вървете напред. И побързайте! Нямаме намерение да се удавим като плъхове.

Тръгнаха, както им казаха, преследвани от псуви и закани за разплата.

Или негодниците, които изпъльваха палубата, не знаеха тайните намерения на Истърлинг, или в противен случай някой властен глас им забрани да попречат на капитан Бълд и приятелите му да напуснат кораба.

В лодката, на средата между двата кораба, Хагторп най-сетне можа да продума:

— Господ ми е свидетел, Питър, имаше време, когато реших, че нашата е свършена.

— Аха — потвърди Пит. — А и наистина можеше да е така. — Той се обърна към Питър Бълд, който седеше на кърмата. — — Ами ако по една или друга причина не бяхме излезли в тези десет минути и Огл беше започнал да стреля не на шега? А?

— Ax! — въздъхна Бълд. — Истинската опасност за нас се криеше в това, че нямаше никаква вероятност той да стреля.

— Но щом си му заповяддал?

— Не, точно това забравих да направя. Казах му само да даде халосен изстрел един час след тръгването ни. Помислих, че както и да се развият нещата, такъв изстрел може да се окаже от полза. И наистина, струва ми се, че беше полезен. Господи! — Той свали шапка и отри потта от челото си под втренчените погледи на приятелите си. — Чудя се дали от горещината се потя толкова.

[1] Кабелт — мярка за дължина = 183 м. — Б. пр. ↑

- [2] Фатом — мярка за дълбочина = 182 см. — Б. пр. ↑
- [3] Квантал — мярка за тежест = 50,8 кг. — Б. пр. ↑
- [4] Реал — стара испанска монета. — Б. пр. ↑
- [5] Флеботоромия — пускане на кръв. — Б. пр. ↑

2

КОРАБЪТ НА СЪКРОВИЩАТА

Капитан Блъд обичаше да казва, че ценността на човека се проявява не толкова в способността да обмисля големи начинания, колкото в проницателността да открива удобния случай и н сръчността, с която се възползува от него.

И той наистина бе проявил такива качества при завземането на прекрасния испански кораб „Синко лягас“ и отново ги показа, когато осути намеренията на онзи негодник и пират, капитан Истърлинг, да открадне величествения кораб.

Междувременно, след като едва спаси себе си и кораба, хората му разбраха, че във водите на Тортуга не са в безопасност и че не могат да имат доверие в пиратите. На общото събрание, което състоя същия следобед на корабната палуба, Блъд изложи простия философски възглед, че когато го нападнат, човек трябва или да се бие, или да бяга.

— И тъй като не сме в състояние да се бием, когато ни нападнат, в което няма съмнение, остава ни да поемем ролята на страхливици, дори и само за да оцелеем и докажем по друго време, че сме смели мъже.

Съгласиха се с него. Но въпреки че взеха решение да бягат, оставиха за по-късно да решат накъде да се отправят. В момента беше важно само да се отдалечат от Тортуга и от по-нататъшното внимание на капитан Истърлинг.

И така още същата ясна, но безлунна нощ голямата фрегата, гордостта на корабостроителниците в Кадис, вдигна котва толкова тихо, колкото беше възможно да се извърши това. С разпънати платна от благоприятния бриз откъм брега и с помощта на отлива „Синко лягас“ излезе в открито море. И ако шумът на рудана, дрънкането на вериги и скърцането на скрипците бяха издали действията им на капитан Истърлинг върху борда на „Бонавантюρ“, намиращ се само на двеста ярда от тях, той не бе в състояние да осути действията на Блъд.

Поне три четвърти от негодниците му се намираха из кръчмите по брега и Истърлинг не искаше да предприема нападение с остатъка от екипажа си, въпреки че и сега те бяха два пъти повече от хората на „Синко лягас“. Но дори и всичките му двеста души да бяха на борда, Истърлинг пак нямаше да се противопостави на отплаването. Докато във водите на Тортуга той се опита да спечели „Синко лягас“ чрез стратегически ходове, дори с присъщата му дързост не можеше да си позволи и мисълта да го завземе със сила в това убежище, още повече че френският губернатор господин Д’Ожерон, изглежда, беше приятелски настроен към Блъд и неговите хора.

В откритото море ще бъде друго; и когато разкаже как „Синко лягас“ е преминал в негови ръце, никой в Кайона няма да бъде в състояние да го опровергае.

Така капитан Истърлинг позволи Питър Блъд да отплата безпрепятствено и дори беше доволен да го пусне. И не прояви прекалена и издайническа прибързаност да го последва. Подготви се спокойно и вдигна котва едва на другия ден следобед. Уповаваше се на способностите си, за да разбере накъде се е отправил Блъд, и разчиташе на по-голямата скорост на „Бонавантюри“, за да го настигне, преди да се е отдалечил на безопасно разстояние. Разсъжденията му бяха доста трезви. След като знаеше, че „Синко лягас“ не е снабден с продукти за дълго пътуване, засега не можеше да става и дума те да отплават към Европа.

Най-напред корабът трябваше да се снабди с всичко необходимо, а тъй като за тази цел Блъд не смееше да се доближи до никоя английска или испанска колония, следваше, че ще се отправи към някое от неутралните холандски владения и там ще се възползува от единствената оставаща му възможност. Освен това без опитен пилот Блъд едва ли щеше да посмее да мине лесно сред опасните рифове на Бахамските острови. Затова лесно се стигаше до извода, че целта му са Наветрените острови с намерението да хвърли котва в Сан Мартин, Саба или Санта Еустасия. Уверен, че ще го догони, преди той да стигне до най-близкото от тези испански селища, отстоящо на около двеста левги^[1], „Бонавантюри“ пое източен курс покрай северните брегове на Хайти.

Нещата обаче не се развиха толкова просто, колкото си ги представяше Истърлинг. Вятърът, отначало благоприятен, надвечер се

обърна откъм изток и през нощта се засили; така че призори — гневно утро със зловещо почервенели облаци — „Бонавантюри“ не само не беше напреднал, а се беше отклонил на няколко мили от курса си. После към пладне вятърът се обърна откъм юг и рязко се засили. Довлече буря от Карибско море и цели двадесет и четири часа „Бонавантюри“ се мята из нея с голи мачти и затворени люкове срещу талазите, които го бълскаха напреки и го подмятаха като тата от бездните до върховете на вълните.

За щастие едрият Истърлинг беше не само добър боец, но и способен моряк. Под вешкото му ръководство „Бонавантюри“ премина изпитанието без повреди, за да поднови преследването, когато най-после бурята премина и задуха постоянен бриз от югозапад. С разпънати платна корабът се плъзгаше бързо сред големите вълни, останали след бурята.

Истърлинг ободри хората си, като им напомни, че ураганът, който ги забави, сигурно е забавил не по-малко и „Синко лягас“; и като се вземе предвид какви дръвници управляват някогашната испанска фрегата, вероятно бурята е била от полза за „Бонавантюри“.

Какво точно им беше донесла бурята, щяха да разберат на следващата сутрин, когато недалеч от нос Енганьо забелязаха някакъв галеон, който в далечината отпървом взеха за тяхната жертва, но скоро видяха, че е друг кораб. Че е испански, се разбираше не само от високата му надстройка, но и от кастилския флаг, развиваш се под разпятието на върха на главната мачта. Всички платна на главната мачта бяха прибрани и само с фока и едно диагонално платно корабът несръчно плаваше към протока Мона с вятър откъм бакборда.

Видът на повредения кораб възбуди Истърлинг като ловджийско куче, подушило елен. За момента търсенето на „Синко лягас“ бе забравено. Тук имаше друга жертва, която можеше да се завземе много лесно.

Той бързо изрева наредданията си от кърмата. Палубата беше почистена с трескава бързина и от носа до кърмата бяха опънати мрежи, за да хващат мачтите и рейте, които можеха да бъдат улучени в предстоящото сражение. Чард, помощникът на Истърлинг, нисък як мъж, тъп във всичко друго освен в управлението на кораба и боя със саби, пое кормилото. Артилеристите по местата си откриха оръдейните отверстия и разпалиха факли, готови да изпълняват

заповедите. Защото колкото и недисциплиниран да беше екипажът на Истърлинг при обикновени условия, той съзнаваше необходимостта от дисциплина, когато предстоеше сражение.

Застанал нащрек върху кърмовата палуба, пиратският капитан наблюдаваше испанския кораб, към който се доближаваха бързо, и с презрение забеляза суетната на палубата му. Опитните му очи от пръв поглед разбраха какво му се е случило и с гърления си глас съобщи заключенията си на Чард, застанал под него на кормилото.

— Бил е на път за Испания, когато ураганът е връхлетял върху него. Счупена е главната му мачта, вероятно има и други повреди, връща се към Санто Доминго, за да ги поправи. — Истърлинг се изсмя гърлено и поглади гъстата си черна брада. Тъмните, смели очи на едрото му червено лице блеснаха лукаво. — Дай ми испански кораб на път за родината си, Чард. На борда на това корито сигурно има съкровище. Слава богу, най-после ни се усмихна щастието!

И наистина беше така. Истърлинг отдавна се оплакващ, а и това беше истинската причина да желае „Синко лягас“, защото малкият кораб не подхождаше, за да се нахвърля с него върху истинската плячка в Карибско море. Никога не би се осмелил да нападне този тежко въоръжен галеон, ако поради повредите той не можеше да маневрира, за да насочи оръдията си във фланг.

В този миг испанският кораб даде залп от дясната си кърмова част и с това определи съдбата си. „Бонавантюри“, който се приближаваше право към него с носа си, представляваше трудна цел и с изключение на едно гюле, попаднало в носовата част, не претърпя никакви повреди. Истърлинг отвърна с огън от оръдията на носа, като се мереше високо, и помете палубите на испанеца. После, като избягна ловко несръчния му опит да завие и да промени положението си, „Бонавантюри“ се доближи до него откъм задната му част, където оръдията бяха празни. Разнесе се дрънчене, трясък от удара, скърцане на допрените такелажи, пукане и трополене на счупени рей и тъпите удари на абордажните куки, които се забиваха в дървото на испанеца, за да закрепят двата кораба един за друг, и те тръгнаха заедно по вятъра, а пиратите, след като дадоха залп с мускети, поведени от огромния Истърлинг, като мравки нахлуха през фалшборда на испанеца. Бяха двеста разярени мъже с кожени панталони, някои и с

ризи, но повечето без нищо друго, и с голите си, загорели, мускулести тела имаха още по-ужасяващ вид.

Посрещнаха ги едва петдесетина испанци с ризници и каски, подредени на средната палуба като за парад, със спокойно насочени мускети, командувани от един офицер с лице на граблива птица.

Офицерът издаде някаква заповед и залп от мускетите спря за миг нападението. После пиратската шайка заля като всепогъщаща вълна испанците и корабът „Санта Барбара“ беше превзет.

Може би по това време в океана нямаше по-жесток и безмилостен човек от Истърлинг; и тези, които плаваха с него, бяха възприели, както обикновено става, жестокото поведение на своя капитан. Те избиваха варварски испанските войници, като хвърляха телата им през борда, и също така жестоко се разправяха с артилеристите на долната палуба, въпреки че нещастниците се предаваха с готовност и с напразната надежда, че ще пощадят живота им.

Десет минути след нахлуването на „Санта Барбара“ върху кораба бяха останали живи от екипажа му само капитанът дон Илдефонсо де Пайва, когото Истърлинг зашемети с дръжката на пистолета си, навигаторът и четирима матроси, които в момента на абордажа се намираха по мачтите. Тези шестима Истърлинг поне временно остави живи, защото сметна, че могат да бъдат от полза.

Докато пиратите се занимаваха около вантите^[2] с най-неотложната задача да разделят двата кораба и с най-належащите поправки, пиратският капитан се зае да изследва плячката си, като започна с личността на дон Илдефонсо.

Испанецът, болnav и пребледнял, с буца на веждите си, където го беше ударила дръжката на пистолета, седеше на един сандък в приятната обширна кабина с вързани ръце, но се опитваше въпреки това да запази високомерното поведение, подходящо за кастилски благородник в присъствието на безочлив морски разбойник. Така продължи, докато Истърлинг, наведен над него, гневно го заплаши, че ще развърже езика му чрез безизкусното убеждение на мъченията. Тогава дон Илдефонсо разбра безполезнотта на всяка съпротива и започна кратко да отговаря на въпросите на пирата. От тези отговори и от последвалите разследвания Истърлинг разбра, че плячката надхвърля всичките му очаквания.

В ръцете му — които напоследък нямаха никакво щастие — беше попаднала една от тези плячки, за които е мечтал всеки морски разбойник още от времето на Френсис Дрейк. „Санта Барбара“ пренасяше съкровища от Порто Бело и беше натоварен със сребро и злато, донесени през провлака от Панама. Беше отплавал, придружен от три големи бойни кораба, с намерението да се отбие в Санто Доминго, за да се снабди с провизии, преди да се отправи към Испания. Но по време на бурята, помела Карибско море, той се откъснал от придружаващите го кораби, главната му мачта била повредена и ураганът го изтласкал през протока Мона. Отправил се към Санто Доминго с надеждата да се присъедини там към придружаващите го кораби или пък да дочака друга флотилия, отправяща се към Испания.

Когато блесналите му очи видяха слитъците, Истърлинг изчисли съкровището на около двеста или триста хиляди реала. Това беше плячка, която не се пада два пъти в кариерата на всеки пират, и означаваше богатство за него и за хората му.

Притежанието на богатството обаче винаги е свързано с опасения и най-належащата грижа на Истърлинг в момента беше да откара колкото е възможно по-бързо плячката си на сигурно място в Тортуга.

Той зае около четиридесет души от „Бонавантю“ за екипаж на заловения испански кораб и сам остана на борда му, защото не му даваше сърцето да се раздели със съкровището. След това повредите бяха поправени набързо, двата кораба обърнаха нос и започнаха пътуването си. Напредваха бавно, защото вятърът не беше много благоприятен, а „Санта Барбара“ се управляваше трудно, и беше вече минало пладне, когато отново се изравниха с нос Рафаел. Истърлинг се чувствуващ неспокоеен толкова близо до Хайти и се канеше да заобиколи доста навътре в морето, когато от наблюдателната площадка на „Санта Барбара“ се разнесе вик, а след малко всички видяха ясно какво е забелязал наблюдателят.

На около по-малко от две мили един голям, червен кораб с разпънати платна заобикаляше нос Рафаел и плаваше почти насреща им. Телескопът на Истърлинг потвърди веднага онова, което бе заподозрял, без да вярва и с невъоръжено око. Този кораб беше „Синко

лягас“, първоначалният обект на преследване, който в бързината си, изглежда, бяха изпреварили.

Всъщност, когато попаднаха в бурята близо до Самана, Джереми Пит, който управляващ „Синко лягас“, отправи кораба към закрилата на залива и го оставил на завет зад носа, без никой да го забележи, за да отплата отново, след като бурята премина.

Истърлинг малко го беше грижа как е станало всичко, но сметна внезапната и неочеквана поява на „Синко лягас“ за знак, че съдбата, която доскоро се проявяваща така скъпернически спрямо него, сега беше решила да го отрупа с дарове. Ако успееше да се прехвърли със съкровището на „Санта Барбара“ върху този здрав, червен кораб, той бързо щеше да се завърне, и то с голяма сила на свое разположение.

Срещу толкова тежко въоръжен и с толкова малоброен екипаж кораб като „Синко лягас“ не можеше да става въпрос за друга тактика освен за абордаж и капитан Истърлинг сметна, че това не ще затрудни по-бързия и повратлив „Бонавантюри“, командуван от опитен моряк, на когото щеше да се противопостави един дръвник, лекар по професия.

Затова Истърлинг сигнализира на Чард да се заеме с тази лека задача, а Чард, горящ от желание да си уреди сметките с человека, който вече ги бе обидил, измъквайки се като пясък през пръстите им, завъртя кормилото и заповядва на хората да заемат бойните си позиции.

Пит извика капитан Бльд от кабината, той се изкачи на кърмовата палуба и с телескоп в ръката се зае да наблюдава трескавата дейност върху палубите на своя стар приятел „Бонавантюри“. Не се съмняваше какво означава тази дейност. Макар и лекар, той едва ли беше дръвник, както прибързано го бе преценил Чард. Службата му под командуването на Де Ройтер в онези авантюристични години, когато бе пренебрегнал медицината, го бе научила на много повече неща за тактиката на боя, отколкото Истърлинг въобще знаеше. Той не се обезпокои. Щеше да покаже на тия пирати, как се е възползвал от уроците на великия адмирал.

Също както за „Бонавантюри“ беше от съществено значение да използува тактиката на абордажа, така за „Синко лягас“ беше жизнено необходимо да разчита само на огневата си мощ. Защото с едва двадесет души на борда не можеше да влезе в ръкопашен бой при числено превъзходство на почти десет срещу един, както ги бе пресметнал Бльд. Затова сега той нареди на Пит да завърти кормилото,

да държи колкото може по-близо по вята и да поеме курс, който да ги поведе към задната част на „Бонавантю“¹. Заповяда на Огл, този бивш артилерист от кралския флот, да се настани на долната палуба, като вземе за артилеристи всички хора на борда, с изключение на шест души, които трябваше да останат горе.

Чард веднага разбра целта на тази маневра и изпсува през зъби, защото Бълд имаше предимство. Чард беше още повече ограничен, понеже „Синко лягас“ трябваше да бъде превзет, за да послужи за собствените им цели, и не биваше да го поврежда с оръдията си, преди да направи опит за абордаж. Освен това той разбра на какъв риск се подлага при този опит поради по-дългобойните и с по-голям калибр оръдия на „Синко лягас“, ако корабът се ръководеше решително. А като че ли на тоя капитан не му липсваше решителност.

Междувременно разстоянието между двета кораба бързо намаляваше и Чард съзна, че ако не произбърза, ще се окаже в обсега на оръдията с открит фланг. Понеже не можеше да поведе кораба си по-близо към вята, той обърна курса на югоизток с намерение да направи широк кръг и да попадне откъм наветрената страна на „Синко лягас“.

Истърлинг, който наблюдаваше маневрата от палубата на „Санта Барбара“ и не можеше напълно да разбере целта ѝ, изруга Чард, че е глупак. Започна да го псува още по-ожесточено, когато видя „Синко лягас“ да възвива внезапно наляво и да се втурва след него, сякаш се кани да го преследва. Чард обаче се зарадва на това, прибра част от платната и позволи на другия кораб да се приближи. После „Бонавантю“ отново разпъна всичките си платна и с вята откъм кърмата се опита да извърши обиколна маневра.

Бълд разбра целта му, на свой ред прибра платна и застана така, че когато „Бонавантю“ завие на север, да застане с фланг към него под обсега на тежките му оръдия. За да избегне това, Чард се видя принуден да завърти кормилото и отново да се впусне на юг.

Истърлинг наблюдаваше двета кораба да се отдалечават от него в поредица от подобни маневри за заемане на по-добра позиция и зачервен от ярост, питаше небесата и ада, дали може да вярва на очите си, които му показваха само, че Чард бяга от това негодно докторче. Чард обаче беше далеч от подобна мисъл. С майсторско търпение и въздържаност той чакаше удобен случай да се приближи и да залови с

куки другия кораб. Но с равно на неговото търпение и упоритост Блъд се стремеше да не му даде такава възможност.

Накрая се стигна до изчакване кой ще направи първата грешка. И Чард я направи. В загрижеността си да не попадне с фланга си в обсега на оръдията на „Синко лягас“ той забрави носовите му оръдия и докато маневрираше за по-добра позиция, го допусна твърде наблизо. Разбра грешката си, когато тези две оръдия изреваха внезапно зад него и гюлетата им разкъсаха няколко ванти. Това го разяри и в гнева си той отвърна с оръдията на кърмата, но поради малкия калибър изстрелите им останаха без резултат. Тогава, изпаднал в ярост, той извъртя „Бонавантюρ“, за да изстреля страничен залп право в носа на другия кораб и като разкъса платната му, да го предостави на милостта на своите пирати, готови за абордаж.

Силното мъртво вълнение обаче се съчета с голямото разстояние и провали напълно замислите му, а залпът изтрещя безсилно и оставил само облак дим между него и „Синко лягас“. Веднага Блъд извърна фланга си и изпразни двадесетте си оръдия от бакборда в този облак дим с надеждата да засегне изложения фланг на „Бонавантюр“ зад него. Този опит също се провали, но послужи да покаже на Чард колко струва човекът, с когото влизаше в бой — мъж, с когото не беше безопасно да се поемат подобни рискове.

Въпреки това Чард пое още един риск и рязко възви, за да се втурне през облака дим и да доближи другия кораб, преди там да отгатнат намеренията му. Маневрата обаче беше твърде бавна, за да успее. Докато „Бонавантюр“ поеме новия си курс, димът се разпръсна достатъчно, Блъд разбра неговата тактика и „Синко лягас“, който се намираше на достатъчно разстояние откъм бакборда му, запори водата с два пъти по-голяма скорост от пиратския кораб, който сега не можеше да се възползува добре от вятъра.

Отново Чард извъртя кормилото и се втурна да пресече пътя на „Синко лягас“ и да мине откъм наветрената му страна. Но Блъд се намираше на около една миля, а имаше и достатъчно време на разположение, затова зави и се върна, така че да насочи в подходящия момент оръдията от дясната си страна. За да избегне това, Чард отново се отправи на юг и му оставил за прицел само задната част на кораба.

Така двата кораба се отдалечиха постепенно от „Санта Барбара“ с изпадналия в ярост, задъхващ се от псувни Истърлинг на борда му,

докато неговият кораб се превърна само в точка на хоризонта; и все още бяха твърде далеч, за да влязат в бой.

Чард изпсува вятъра, защото благоприятствуващия капитан Бълд, изпсува и Бълд, който знаеше така добре да добие и запази преимуществата на позицията си. Дървенякът доктор, изглежда, разбираше прекрасно положението и беше изненадващо готов да осути всеки ход на противника си. Двата кораба продължаваха да си разменят от време на време по някой изстрел от — оръдията на кърмата или носа и всеки се целеше високо, за да повреди платната на другия, но поради голямото разстояние, което ги делеше, тези изстрили оставаха безуспешни.

Питър Бълд, застанал до парапета на задната палуба в изящна ризница и шлем от черна, гравирана дамаска стомана, които преди бяха принадлежали на бившия командир на „Синко лягас“, започна да се отегчава и все повече да се безпокои. Той го призна с тона на въпроса си към Хагторп, облечен като него, към Волверстон, на когото никоя от ризниците на борда не ставаше, и към Пит, застанал до кормилото под него.

— Колко време може да продължи тая игра на гоненица? И колкото и да продължи, може ли да има друг край освен един? Рано или късно вятърът ще спадне или ще промени посоката си, а ние ще изкапем от умора. Тогава ще се намерим в ръцете на оня негодник.

— Винаги може да се случи нещо неочеквано — каза младият Пит.

— Да, вярно. Благодаря ти, че ми припомни това, Джери. Нека се надяваме на нещо такова, въпреки че не виждам Откъде може да дойде.

Но то идващо в момента и се приближаваше бързо, въпреки че само Бълд схвана това веднага щом го видя. Отправяха се към сушата в края на продължителна отсечка по западен курс, когато иззад нос Еспада, на около по-малко от половин миля, се зададе висок, тежко въоръжен кораб; той плаваше колкото е възможно по-близо по вятъра, с открити отверстия на бакборда и подаващи се от тях оръдия; а вятърът разяваше кастилското знаме на мачтата му.

При вида на този нов неприятел от по-различен тип Волверстон изръмжа някаква псуvinя.

— Това е краят ни! — извика той.

— Съвсем не съм сигурен дали това не е началото — отвърна му Бльд с нещо подобно на смях в гласа си, който преди беше измъчен и отчаян. Заповедите му, които последваха веднага, показваха какво има предвид. — Вдигнете на мачтата испанския флаг и наредете на Огл, когато завиваме, да изпразни носовите оръдия по „Бонавантю“.

Пит завъртя кормилото и с натегнати въжета и скърцащи скрипци „Синко лягас“ бавно възви, а върху гротмачтата му храбро се развя златно-червеното знаме на Кастилия. Миг по-късно двете оръдия на носа изгърмяха безрезултатно, от една страна, но с много голям ефект, от друга. Огънят им накара испанците ясно да разберат, че виждат пред себе си кораб на съотечественици, който преследва английски пирати.

Несъмнено щяха да се наложат някои обяснения, особено след разкриване името на „Синко лягас“, ако испанците случайно бяха запознати с неотдавнашната му история. Но това щеше да стане едва след като се справеха с „Бонавантю“, а Бльд се задоволи да остави на бъдещето развоя на събитията.

Междувременно испанецът, стражеви кораб от Санто Доминго, привлечен по време на патрулното си плуване зад нос Еспада от оръдейни изстрели в открито море, започна да действува, както се очакваше. Дори без флага, който сега се разяваше на гротмачтата му, испанският произход на „Синко лягас“ ясно се долавяше по външния му вид; не по-малко ясно беше, че води бой с този очевидно английски кораб. Стражевият кораб влезе в боя, без нито за миг да се поколебае, и изстреля страничен залп по „Бонавантю“ в момента, когато възвиваше, за да избегне тази внезапна и непредвидена опасност.

Чард се разпусва като побеснял, когато корабът му се разтърси от ударите, попаднали от носа до кърмата, и бушпритът^[3] увисна сред мрежа от въжета напреки на носа. В гнева си той заповядва да се отвърне на огъня и нанесе известни повреди на стражевия кораб, но без да намали подвижността му. Испанецът навлизаше все повече в боя и възви, за да даде залп по английския кораб с оръдията от десния си борд, а Чард, загубил вече ума и дума, също възви, за да отвърне или дори да изпревари този залп.

Едва когато маневрата беше завършена, той се сети, че с празните оръдия на другия си борд беше напълно безпомощен и уязвим за нападението на „Синко лягас“. Защото Бльд, разбрал

удобния случай, докато още се зараждаше, беше завил, беше се доближил и изпразни в него тежките си оръдия. Залпът от сравнително късо разстояние помете палубата му и разби прозорците на кабината, а един добре премерен изстрел проби отверстие в носа на „Бонавантю“ почти до самата ватерлиния, през което в трюма му нахлуваше вода при всяко накланяне на повредения кораб.

Чард разбра, че е обречен, и мъката му се засили, понеже осъзна грешката, която лежеше в основата на гибелта му. Видя испанския флаг върху гротмачтата на „Синко лягас“ и направи гримаса, почервял от злоба.

Накрая му хрумна да свали знамето си в знак, че се предава. Хранеше слаба надежда, че стражевият кораб ще се хване на уловката и без да знае броя на хората му, ще се втурне на абордаж; тогава Чард ще се възползува от това, ще завземе стражевия кораб и ще се измъкне успешно и с чест от цялата работа.

Но бдителният капитан Бълд отгатна ако не намеренията му, то поне възможността или голямата вероятност да се стигне до опасни за него обяснения между заловения Чард и испанския командир. За да се предпази и от двете опасности, той повика Огл и по негови указания този изкусен артилерист проби с тридесет и две фунтово^[4] гюле ватерлинията в средната част на „Бонавантю“, за да нахлуе още вода в предната му част.

Капитанът на стражевия кораб може би се е зачудил защо неговият съотечественик продължава да стреля по кораб със свалено знаме, но при тези обстоятелства това едва ли щеше да му се види съмнително въпреки досадното чувство от тази постъпка, защото сега изглеждаше неизбежно разрушаването на кораб, който все още можеше да се използува.

Що се отнася до Чард, той нямаше време за каквито и да било размишления. Водата вече нахлуваше толкова бързо в „Бонавантю“, че единствената надежда да спаси своя и на екипажа си живот се състоеше в опита да накара кораба да заседне на плитко, преди да потъне. Затова той се отправи към плитчините в подножието на нос Еспада, като благодареше на небесата, че може да плава по вята. Скоростта на „Бонавантю“ намаляваща зловещо, въпреки че пиратите изхвърлиха оръдията през борда, за да облекчат кораба. Накрая той заседна на плитчините, а вълните се разбиваха в кърмата и предната

му част, тъй като само те стърчаха над водата. Предната част, кърмата и вантите чернееха от хора, изкачили се по тях, за да търсят спасение. Стражевият кораб застана неподвижен с леко полюляващи се платна и зачака, а капитанът му с учудване видя „Синко лягас“, вече отдалечен на половин миля, да се отправя на север.

На борда му капитан Бълд запита Пит дали познаването на испанските сигнали е включено в морския му опит и в такъв случай дали би му разчел сигналите, издигнати върху стражевия кораб. Младият капитан призна, че не ги разбира, и изрази мнението, че са избягали от трън, за да попаднат на глог.

— Ето ти липса на доверие в госпожа Съдба — каза Бълд. — Ние само иде свалим наполовина знамето си, за да ги поздравим и да дадем да се разбере, че имаме работа другаде и отиваме да я свършим. Имаме вид на почтени испанци. Дори през телескопа в тези испански бронии с Хагторп сигурно приличаме на донове. Да вървим да видим какво прави изобретателният Истърлинг Смятам, че е дошло време да подновим познанството си с него.

Макар и изненадан от безцеремонното отплаване на кораба, на който бе помогнал да разруши пиратския съд, испанецът, изглежда, не го беше заподозрял. Може би защото бе подразбрал, че има друга поналежаща работа или понеже бързаше да залови в плен екипажа на „Бонавантюр“, той не направи опит да го последва.

И така се случи, че около два часа след това капитан Истърлинг, който чакаше край брега между нос Рафаел и нос Енганьо, за свое изумление и ужас видя да се приближава бързо към него червеният кораб на Питър Бълд. Истърлинг се бе вслушвал с напрежение и известно беспокойство в далечната канонада, но с прекратяването ѝ бе сметнал, че „Синко лягас“ е превзет. Не можа да повярва на очите си, когато видя фрегатата да плава енергично, пъргаво и без никаква повреда. Какво се беше случило с Чард? От него нямаше и помен по водата. Дали беше направил такава голяма грешка, че да позволи на капитан Бълд да го потопи?

Догадките по този въпрос скоро бяха изместени от размишления със значително по-Сериозен характер. Какви бяха намеренията на този проклет доктор каторжник? Ако Истърлинг беше в състояние да извърши абордаж, нямаше да изпитва никакви опасения, защото дори малкия му екипаж на „Санта Барбара“ превъзходише по численост

хората на Блъд с две към едно. Но повреденият „Санта Барбара“ никога нямаше да успее да се долепи до борда на „Синко лягас“, освен ако Блъд пожелае това, а ако Блъд имаше зли намерения след случилото се с „Бонавантюр“, „Санта Барбара“ беше изложена на милостта на оръдията му.

Тази мисъл, достатъчно досадна сама по себе си, влуди Истърлинг, когато помисли какво носи в трюмовете си. Сега започна да му се струва, че съдбата съвсем не му се е усмихнала. Само се беше подиграла с него, като му бе позволила да вземе нещо, което не можеше да задържи.

Но това съвсем не беше единствената му неприятност. Защото сега, сякаш обстоятелствата не бяха достатъчни да вбесят човек, екипажът му се разбунтува. Водени от един негодник на име Гънинг почти тъй едър и безжалостен мъж като самия Истърлинг, хората обвиниха капитана си и ненаситната му алчност за опасността, в която бяха изпаднали — опасност от смърт или пленничество, още погорчива при мисълта за богатството, с което разполагаха. С такава плячка в ръцете Истърлинг не би трябвало до поема никакви рискове. Трябвало да задържи „Бонавантюр“ наблизо, за да ги закриля, и да не обръща внимание на празния корпус на „Синко лягас“. Казаха му всичко това заедно с куп ожесточени псуви, а справедливостта на обвиненията не му позволи да отговори освен с обиди, в които той щедро се впусна.

Докато се препираха, „Синко лягас“ се приближи и старши кормчията на Истърлинг привлече вниманието му върху сигналите, които се развяваха на мачтите. От другия кораб изискваха веднага да се представи на борда му командирът на „Санта Барбара“.

Истърлинг изпадна в паника. Червенината изчезна от лицето му, а дебелите му устни посиняха. Той се закле, че преди да отиде на кораба му, ще изпрати доктор Блъд в ада.

Неговите хора го увериха обаче, че ако не отиде, те ще го изпратят по дяволите, и то веднага.

Гънинг им напомни, че Блъд няма откъде да знае какъв е товарът на „Санта Барбара“ и поради това може би ще успеят да го измамят да позволи корабът им да продължи безпрепятствено пътя си.

От „Синко лягас“ се раздаде оръдеен изстрел и едно гюле профуча като предупреждение над носа на „Санта Барбара“. Това беше

достатъчно Гънинг бутна встрани старши кормчията, хвана кормилото и го завъртя, за да постави кораба в дрейф, като пръв знак на подчинение. След това пиратите спуснаха лодка и пет-шест души влязоха в нея, за да я карят, а Гънинг почти под дулото на пистолета си принуди капитан Истърлинг да ги последва.

Подир малко, когато той се качи на „Синко лягас“, който лежеше в дрейф на един кабелт разстояние сред осветените от слънце води, в очите му се четеше грозна ненавист, а душата му бе обзета от ужас. Изправен и висок, в испанска ризница и шлем, презреният доктор беше застанал пред другите, за да го посрещне. Зад него стояха Хагторп и десетина от хората му. Блъд сякаш се усмихваше.

— Най-после, капитане, стоите там, където отдавна мечтаехте да застанете — върху палубата на „Синко лягас“.

В отговор на тази подигравка Истърлинг само изръмжа гневно. Големите му ръце неволно потръпваха, сякаш искаше с тях да хване за гушата подиграващия му се ирландец. Капитан Блъд продължи да говори:

— Лошо нещо е, капитане, да искаш да вземеш повече, отколкото можеш да задържаш. Няма да сте първият, който ще остане с празни ръце вследствие на това. Този ваш „Бонавантю“ беше прекрасен бърз кораб. Трябваше да сте доволен. Жалко, че вече няма да плава, защото потъна или ще потъне напълно при прилива. — Той попита внезапно: — Колко души има с вас? — И трябваше да повтори въпроса, преди да му отговорят мрачно, че на борда на „Санта Барбара“ са останали четиридесет души.

— Колко лодки имате?

— Три с тази.

— Достатъчни са, за да поберат хората ви. Ако цените живота им, ще заповядате веднага да се качат в лодките, защото след петнадесет минути ще открия огън по кораба и ще го потопя. Ще сторя това, защото не мога да отделя хора за екипаж, нито да го оставя на вода, за да се върнете на него и да го използвате за нови злини.

Истърлинг се впусна в енергични протести, примесени с възражения за опасностите, които чакат него и хората му на остров Хайти. Блъд го прекъсна:

— Към вас се отнасят с милосърдие, каквото вероятно никога не сте проявявали към тези, които сте принуждавали да се предадат. Най-

добре е да се възползвате от него. Ако слезете в Хаити и испанците ви пощадят, ще можете отново да се заемете с лов и търговия с месо и диви кози, които ви подхождат повече, отколкото занаятът на моряците. А сега се махайте!

Но Истърлинг не си тръгна веднага. Той застана с широко разкрачени мощни крака, като се поклаща леко върху тях и свиваше и разпускаше ръцете си. Накрая взе решение.

— Оставете ни кораба и когато се върна в Тортуга, ще ви платя петдесет хиляди реала. Това е по-добре от празното задоволство да ни оставите на произвола на съдбата.

— Махайте се! — му отвърна само Блъд с още по-решителен тон.

— Сто хиляди! — извика Истърлинг.

— А защо не един милион? — зачуди се Блъд. — Лесно се обещава и още по-лесно се нарушава обещанието. Ех, готов съм да повярвам на думите ви, капитан Истърлинг, също както съм готов да повярвам, че имате на разположение сума от сто хиляди реала.

Злите очи на Истърлинг се присвиха. Той стегна дебелите си устни под черната брада. Почти се усмихна. Щом нищо не можеше да се направи, без да се разкрие, нямаше да направи нищо. Нека Блъд потопи съкровището, което и без това бе вече загубено за Истърлинг. В тази мисъл се криеше някакво горчиво, отрицателно задоволство.

— Моля се отново да се срещнем, капитан Блъд — каза той с престорен мазен глас. — Тогава ще ви съобщя нещо, което ще ви накара да съжалявате за сегашната си постъпка.

— Ако отново се срещнем, не се съмнявам, че това ще бъде случай за многобройни съжаления. Довиждане, капитан Истърлинг. Не забравяйте, че имате само петнадесет минути.

Истърлинг направи презрителна гримаса и вдигна рамена, после се извърна внезапно и заслиза към полюшващата се лодка, която го чакаше долу.

Когато съобщи на пиратите, какво е наредил Блъд, те избухнаха толкова яростно, загдето ги лишаваха от всичко, че се чуваха чак на борда на „Синко лягас“, а капитан Блъд, който съвсем не подозираше истинската причина за тази връява, презрително се усмихваше под мустак.

Той наблюдаваше как спускат лодките и се изуми, когато видя да се изпразва палубата на „Санта Барбара“ от тая разгневена, шумна тълпа. Преди да напуснат кораба, пиратите се спуснаха в трюмовете, като всеки от тях искаше да вземе от съкровището колкото можеше да носи със себе си. Капитан Бльд загуби търпение.

— Предайте на Огл да пробие носовата част. Тия негодници се нуждаят от подканяне.

Ревът на оръдието и ударът на двадесет и четири фунтовото гюле през разтрощените дъски на високата предна надстройка накара пиратите отново да нахлюят на палубата и подтиквани от страх, да се втурнат към чакащите ги лодки. Въпреки това те запазиха известен ред, защото при силните вълни някоя лодка лесно можеше да се обърне.

Отблъснаха се от кораба, мокрите им весла блеснаха на слънцето и те започнаха да се отдалечават към сушата на не повече от две мили откъм неветрената страна. Щом се отдалечиха достатъчно, Бльд даде заповед да открият огън, но Хагторп го хвана за ръката.

— Почакай, драги! Почакай! Виж! На борда има някой! Изненадан, Бльд погледна най-напред с невъоръжено око, а след това през телескопа си. Той видя един джентълмен с гола глава, броня и високи ботуши, който явно не беше пират от рода на тези, които плуваха с Истърлинг. Беше застанал на кърмата и отчаяно размахваше никаква кърпа. Бльд веднага отгатна кой е.

— Сигурно е някой от испанците, които са били на борда, когато Истърлинг е завзел кораба, и чието гърло е забравил да пререже.

Той нареди да се спусне лодка и изпрати шест души начело с Дайк, който знаеше малко испански, да доведат испанеца.

Дон Илдефонсо, безсърдечно оставен да се удави заедно с обречения кораб, се беше освободил от ремъка, свързващ ръцете му, и сега стоеше при предните скрипци, за да дочака приближаващата се лодка. Той трепереше от възбуда, че са освободили него самия и кораба под негово командуване заедно с ценния товар и смяташе това за истинско чудо. Защото също като стражевия кораб дон Илдефонсо, дори и да не беше разпознал испанския стил на този голям кораб, който така неочеквано се бе притекъл на помощ, сигурно бе изгубил всяко съмнение при вида на испанския флаг, оставен да се вее от върха на мачтата на „Синко лягас“.

И тъй в радостната си възбуда и с преливащи от устата му думи, когато лодката се допря до кораба, испанският командир разказа на Дайк какво се бе случило и какво е пренасял неговият кораб. Затова трябвало да му служат с десетина души и заедно с шестимата моряци в трюма на „Санта Барбара“ той щял да откара скъпоценния си товар в Санто Доминго.

За Дайк това беше смайващ и възбуждащ разказ. Но той не загуби самообладание. Понеже прекалено дълъг разговор на испански би го издал пред дон Илдефонсо, той се задоволи с кратки фрази.

— Буено^[5] — каза той. — Ще уведомя моя капитан.

Той нареди шепнешком на хората си да се отдалечат и да се отправят към „Синко лягас“.

Когато Блъд чу разказа и облада смайването си, той се изсмя:

— Ето какво е щял да ми съобщи негодникът, ако някога се срещнем отново. Няма как, ще го лишим от това удоволствие.

Десет минути по-късно „Синко лягас“ се допря до борда на „Санта Барбара“.

В далечината Истърлинг и хората му забелязаха операцията, оставиха веслата, втренчиха погледи и замърмориха. Видяха как ги изиграват и от малкото задоволство, на което се надяваха — да видят потопяването на неподозираното от Блъд съкровище. Истърлинг отново избухна в поток псуви.

— Сигурно оня проклет испанец, когото забравих в кабината си, е раздрънкал за златото! Гръм да ме тресне! Ето какво става, когато проявяваш мекосърдечие; само да му бях прерязал гърлото...

Междувременно капитан Блъд, който с изключение на светлите си очи на загорялото лице по нищо не се отличаваше от испанец и говореше безупречен кастилски, даваше подробни обяснения на дон Илдефонсо, който не разбираше нищо от тази маневра.

Блъд не можеше да отдели екипаж за „Санта Барбара“, тъй като собствените му хора бяха недостатъчни. Не смееше и да остави кораба да плава, защото в такъв случай ужасните пирати, които беше принудил да го напуснат, щяха да се върнат на него. Затова оставаше, преди да го потопят, само да пренесат съкровището, с което дон Илдефонсо го бе уведомил, че е натоварен корабът. В същото време щеше да бъде щастлив да предложи на дон Илдефонсо и шестимата оцелели моряци гостоприемство на „Синко лягас“ до Тортуга или ако

дон Илдефонсо предпочете, както изглеждаше вероятно, капитан Блъд щеше да се възползува от първия удобен случай и да им разреши да вземат една от неговите лодки, за да слязат на брега на Хайти.

Тази негова реч беше най-изненадващото нещо, което се бе случило на дон Илдефонсо в този изпълнен с изненади ден.

— Тортуга! — възклика той. — Тортуга! Казвате, че плавате към Тортуга? Но какво ще правите там? Кой сте вие, за бога? Какъв сте?

— Що се отнася до това, кой съм, аз съм Питър Блъд. А що се отнася до това, какъв съм, наистина и сам не зная.

— Вие сте англичанин! — извика испанецът с внезапен ужас пред това, което поне частично започна да разбира.

— О, не, поне това не съм. — Капитан Блъд се изправи с достойнство. — Имам честта да бъда ирландец.

— А! Ирландец или англичанин е все едно.

— Съвсем не е. Има огромна разлика между едното и другото. Испанецът го погледна разгневен. Лицето му беше побледняло, а устните му презиртелно се присвиха.

— Англичанин или ирландец, истината е, че сте просто един проклет пират.

Капитан Блъд погледна тъжно и въздъхна.

— Опасявам се, че сте прав — призна той. — Това е нещо, което се опитвах да избягна. Но какво да правя сега, когато съдбата ми го налага по този начин и държи да започна тъй блестящо?

[1] Левга — мярка за дължина = 5,56 км. — Б. пр. ↑

[2] Ванти — корабни въжета, които крепят мачтите. — Б. пр. ↑

[3] Бушприт — греда, която се издига пред носа на кораба. — Б. пр. ↑

[4] Фунт — мярка за тежест = 453,6 грама. — Б. пр. ↑

[5] Буено (исп.) — добре. — Б. пр. ↑

3

КРАЛСКИЯТ ПРАТЕНИК

През една слънчева майска утрин на 1690 година един джентълмен слезе на брега в Сантиаго де Порто Рико, следван от прислужник негър с куфар на рамо. Беше докаран на пристана с лодка от жълтия галеон, застанал на рейд с испански флаг, който се разяваше от върха на гротмачтата му. След като го оставил, лодката изкусно зави и се върна на кораба, от което зяпачите на пристана предположиха, че този джентълмен ще остане по за дълго.

Зяпаха го с интерес, както биха зяпали по всеки нов човек. Този чужденец обаче беше мъж с външност, която привличаше погледите и възнагради вниманието им. Дори нещастните бели роби, които работеха полууголи по укреплението, и испанските войници, които ги пазеха, се загледаха в него.

Висок, строен, сух и енергичен, нашият джентълмен беше облечен с мрачна испанска елегантност в черно и сребро. Къдрите на черната перука падаха до рамената му, а бръснатото му умно лице с извит нос и надменни устни се засенчваше от широкопола черна шапка, върху която стърчеше черно щраусово перо. На гърдите му бляскаха скъпоценни накити, ръцете му бяха почти прикрити от дантели, а на дългия абносов бастун със златна дръжка имаше панделки. Ако не беше енергията, която се изльчваше от него, и увереността и важността, с които се държеше, би приличал на някой франт от Аламеда. Носеше тъмните си елегантни дрехи с безразличие към тропическия пек, което говореше за желязно здраве, а погледът му беше толкова властен, че очите на любопитните се свеждаха под него.

Той попита за пътя към резиденцията на губернатора и офицерът, командуващ стражата, която пазеше белите затворници, отдели един войник да го отведе.

Минаха през площада, който по архитектура и с изключение на палмите, хвърлящи ивици сянка по ослепително белия, изсушен от слънцето път, можеше да принадлежи на някое малко градче в стара

Испания, покрай църквата с две кубета и мраморни стъпала, през високата порта от ковано желязо навлязоха в градината и по алея с акацииеви дървета от двете страни стигнаха до голяма бяла къща с дълбоки външни галерии, целите обрасли в жасмин. Прислужници негри в смешно разкошни червено-жълти ливреи посрещнаха нашия джентълмен и отидоха да известят губернатора за пристигането на дон Педро де Кейрос с мисия от крал Филип.

Не всеки ден пристигаше пратеник на испанския крал в това почти най-малко презморско владение на негово католическо величество. Всъщност подобно нещо никога не се бе случвало преди и дон Хайме де Вилямарга се развълнува до мозъка на костите от съобщението, като не знаеше дали да отдаде това вълнение на гордост или на тревога.

Мъж със среден ръст, с голяма глава и корем, с по-малка от средна интелигентност, дон Хайме беше един от ония благородници, които служеха най-добре на Испания, като ги няма в страната, и несъмнено това е било взето предвид при назначаването му за губернатор на Порто Рико. Дори благоговението му пред кралската власт, олицетворена от дон Педро, не можа да потисне присъщите му самодоволни маниери. Той прие пратеника надуто и не се уплаши от студения, надменен поглед на дон Педро, чийто тъмносини очи странно се открояваха върху загара на лицето му. Един възрастен, висок и сух доминикански монах беше застанал до негово превъзходителство.

— Сър, поздравявам ви с добре дошъл — заговори дон Хайме, сякаш устата му беше пълна. — Надявам се да ми съобщите, че ще имам честта да чуя от вас одобрението на негово величество.

Дон Педро направи дълбок поклон с размах на украсената си с перо шапка, която заедно с бастуна след това предаде на един от лакеите негри.

— За щастие, след някои приключения аз съм тук, за да ви уведомя за одобрението на негово величество. Току-що слязох от „Санто Томас“ след пътуване, изпълнено с много премеждия. Корабът продължи за Санто Доминго и може би ще се върне да ме вземе след три или четири дни. За този кратък период ще трябва да се възползвам от гостоприемството на ваше превъзходителство.

Той сякаш гледаше на това гостоприемство като на свое право, а не като на услуга.

— А! — беше всичко, което си позволи да отговори дон Хайме. И с наведена на една страна глава и безсмислена усмивка на дебелите си устни под посивелите мустаци зачака посетителят да разясни подробностите на кралското послание.

Посетителят обаче не бързаше. Той огледа голямата хладна стая и красивата мебелировка от дялан дъб и орех, гоблените и картините, всички донесени от Стария свят, и запита с небрежния си маниер на човек, който се чувствува у дома си във всяка обстановка, дали може да седне. Негово превъзходителство побърза да му предложи стол с известна загуба на достойнство.

Спокойно, с лека усмивка, която не се хареса на дон Хайме, пратеникът седна и кръстоса крака.

— Ние сме — съобщи той — в известен смисъл родници, дон Хайме.

Дон Хайме го зяпна.

— Не знаех за тази чест.

— Затова си правя труд да ви уведомя. Вашият брак, сър, е установил тази връзка. Аз съм далечен родник на доня Ернанда.

— О! Жена ми! — Тонът на негово превъзходителство по някакъв неуловим начин намекваше за презрение към тази съпруга и нейните родници. — Направи ми впечатление името ви — Кейрос. — Това обясняваше доста твърдия и отворен акцент на безупречния в друго отношение кастилски на дон Педро. — В такъв случай вие сте португалец като доня Ернанда? — И отново тонът му намекваше за презрение към португалците и по-специално към португалците на служба при краля на Испания, от когото Португалия бе добила независимостта си преди около половин век.

— Половин португалец, разбира се. Моето семейство...

— Да, да — прекъсна го раздразнителният дон Хайме. — Но какво е посланието от негово величество?

— Ах, да. Вашето нетърпение е естествено, дон Хайме. — Дон Педро говореше с лека ирония. — Ще ме извините, че се отвлякох със семейни въпроси. Е, да кажа и за посланието. За вас няма да бъде изненада, сър, че до негово величество, господ да го пази — той сведе глава почтително, като принуди дон Хайме да направи същото, —

достигнаха похвални сведения не само за доброто управление на този важен остров Порто Рико, но и за вашето усърдие да очистите тези води от зловредните пирати и най-вече от английските разбойници, които пречат на корабите ни и смущават мира в испанските колонии.

В това нямаше нищо изненадващо за дон Хайме. Нито дори ако се беше замислил. Бидейки глупак, той не подозираше, че Порто Рико е най-зле управляемата колония в Западна Индия. Що се отнася до останалото, той наистина бе поощрявал унищожаването на пиратите в Карибско море. Неотдавна и съвсем неочеквано, нека прибавим, той действително бе помогнал материално да се постигне тази цел и сега не се забави да спомене това.

Докато дон Педро говореше, той се разхождаше наперено с изпъчени гърди пред него. Беше приятно да те ценят там, където трябва. Това поощряваше старанието. Той искаше да бъде скромен. Но в името на справедливостта трябаше да каже, че под негово ръководство островът беше спокоен и благденствуващ. Брат Луис можеше да потвърди тия негови думи. Вярата беше твърдо установена и в Порто Рико нямаше никакви ереси. А по отношение на пиратите той беше направил всичко, което човек в неговото положение можеше да направи. Но може би не толкова, колкото би желал да постигне. Все пак задълженията му го задържаха на сушата. Забелязал ли е дон Педро новите укрепления, които строи? Работата беше почти завършена и той не мислеше, че дори омразният капитан Блъд би се осмелил да го посети. Вече беше показал на тоя опасен пират, че не е човек, с когото могат да се шегуват. Преди няколко дни част от негодниците на капитан Блъд се осмелили да слязат в южната част на острова. Но хората на дон Хайме били бдителни. Той бил взел необходимите мерки. По това време в близост се намирала кавалерийска част. Тя нападнала пиратите и им дала добър урок. Той се изсмя, докато говореше за това; засмя се при самата мисъл; а дон Педро учтиво се засмя с него, изрази одобрение и прояви учтив интерес да научи нещо повече за случката.

— Избили сте ги всичките, разбира се? — намекна той с тон на презрение към пиратите.

— Още не. — Негово превъзходителство говореше с почти ожесточено наслаждение. — Но са в ръцете ми. Шестима от тях, които заловихме. Още не сме решили каква да бъде съдбата им. Вероятно

въже. Може би аутодафе^[1] и пламъците на вярата ги очакват. Разбира се, всичките са еретици. Все още обсъждаме въпроса с брат Луис.

— Да, да — каза дон Педро, сякаш този въпрос започна да му досажда. — Ще чуе ли ваше превъзходителство остатъка от моето послание?

Губернаторът се раздразни от този намек, че с дългото си изложение е прекъснал госта. Поклони се вдървено на кралския представител.

— Моите извинения — каза той с леден глас.

Но високомерният дон Педро не обърна внимание на маниерите му. Той извади от вътрешния джоб на пищната си дреха стънат пергамент и малка, плоска кожена кутия.

— Трябва да ви обясня, ваше превъзходителство, обстоятелствата, при които това достига до вас. Казах вече, въпреки че май не обърнахте внимание, че пристигам тук след много премеждия. Наистина, като се вземе предвид какво изживях, истинско чудо е, че съм тук въобще. Аз също станах жертва на този проклетник капитан Бльд. Корабът, с който отплувах от Кадис, бе потопен от него преди една седмица. По-щастлив от братовчед ми дон Родриго де Кейрос, който ме придружаваше и остана пленник в ръцете на той презрян пират, аз успях да избягам. Това е дълга история, с която няма да ви отегчавам.

— Няма да ме отегчи — възклика негово превъзходителство, който от любопитство забрави достойнството си.

Но дон Педро махна с ръка на този косвен намек за подробности.

— По-късно! По-късно може би, ако държите да чуете всичко. Това не е от значение. От значение за ваше превъзходителство е, че успях да избягам. Бях прибран от „Санто Томас“, който ме доведе тук, и съм щастлив, че мога да предам посланието си. — Той подаде стънатия пергамент. — Споменавам това, за да обясня как този документ пострада от морската вода, но не до степен да не може да се чете. Това е писмо от държавния секретар на негово величество, с което ви уведомява, че нашият суверен, да го пази господ, е имал добрината в признание на вашите заслуги, които вече споменах, да ви удостои с титлата рицар на най-достойния орден „Санто Хайме де Компостела“.

Дон Хайме най-напред побеля, а след това се изчерви от неверие и възбуда. Пое писмото с разтреперани пръсти и го разтвори. То несъмнено бе повредено от морската вода. Някои думи една се четяха. Мастилото, с което беше написано презимето му, се беше превърнало в петно, както и титлата му на губернатор на Порто Рико и някои други думи тук-там. Но изумителната същност на писмото напълно отговаряше на казаното от дон Педро, пък и кралският подпис не беше повреден.

Когато дон Хайме вдигна най-после очи от документа, дон Педро подаде напред кожената кутия и докосна някаква пружинка в нея. Тя се отвори и губернаторът втренчи поглед в рубините, които блеснаха като жарава върху черното кадифе.

— А тук — каза дон Педро — — е отличителният знак — кръстът на най-благородния орден, с който ви награждават.

Дон Хайме пое кутията внимателно, сякаш беше нещо свято, и се загледа в блестящия кръст. Калугерът застана до него, като мърмореше поздравления. Всеки рицарски сан би бил достойна и неочеквана награда за заслугите на дон Хайме към испanskата корона. Но просто не можеше да повярва, че от всички ордени му изпращаха този най-благороден и желан орден на „Санто Хайме де Компостела“. Губернаторът на Порто Рико за миг изпадна в благоговение пред величавото събитие, което бе доживял.

Но след няколко минути, когато в стаята влезе една дребна, млада и деликатно красива дама, дон Хайме си бе възвърнал обичайната поза на самоувереност.

Дамата, като видя непознатия елегантен и изтънчен мъж, който веднага стана при влизането ѝ, се спря на прага колебливо и стеснително. Тя се обърна към дон Хайме.

— Извинявай. Не знаех, че си зает.

Дон Хайме се обърна към калугера с презрение в гласа.

— Не знаела, че съм зает! Аз съм представител на краля в Порто Рико, губернатор на негово величество на този остров, а жена ми не знае, че съм зает, предполага, че имам свободно време. Невероятно! Но влез, Ернанда, влез. — Той заговори закачливо. — Виж с каква чест кралят удостоява своя беден слуга. Това може би ще ти помогне да разбереш нещо, което негово величество така справедливо е оценил, а ти вероятно още не си схванала, че работата ми тук е тежка.

Тя се приближи стеснително, подчинявайки се на поканата му.

— Какво има, Хайме?

— Какво има ли? — Той сякаш ѝ подражаваше. — Само това. — Показа ѝ ордена. — Негово величество ме удостоява с кръста на „Санто Хайме де Компостела“. Това е всичко.

Доня Ернанда разбра, че я подиграва. Бледото ѝ нежно лице се изчерви леко. Но в големите ѝ черни, тъжни очи липсваше съответният блъсък, който да покаже, че зачервяването се дължи на удоволствие. Дон Педро помисли, че тя се изчерви от срам и възмущение, загдето се отнасят с такова пренебрежение към нея пред непознат мъж и от дебелщината на съпруга ѝ, който се държи така с нея.

— Радвам се, Хайме — каза тя с кротък, уморен глас. — Поздравявам те. Радвам се.

— А, радващ се. Брат Алонсо, забележете, че доня Ернанда се радва. — Така ѝ се присмя той, без дори недостойното извинение да бъде духовит. — Този джентълмен, чрез когото ми бе връчен ордена, е твой роднина, Ернанда.

Тя се обърна, за да разгледа отново елегантния непознат. Погледът ѝ не го позна. Но тя се поколеба да се отрече от него. Подобно твърдение за роднинство, изказано от джентълмен, натоварен с кралска мисия за удостояване, не можеше да се отхвърли леко в присъствието на съпруг като дон Хайме. Освен това нейният род беше доста голям и сигурно включваше много хора, които не познаваше лично.

Непознатият се поклони, докато къдрите на перуката му се срещнаха пред лицето.

— Сигурно няма да си спомните, доня Ернанда. Въпреки това аз съм ваш братовчед и вероятно сте слушали за мене от другия ни братовчед Родриго. Аз съм Педро де Кейрос.

— Вие сте Педро? — Тя се вгледа по-съсредоточено. — Ами тогава... — Тя се засмя. — О, спомням си го Педро. Играехме заедно като деца. Педро и аз.

Нешо в тона ѝ сякаш го отхвърляше. Но дон Педро продължи да я гледа невъзмутимо.

— Трябва да е било в Сантарем — каза той.

— В Сантарем беше. — Готовността му сякаш я озадачи. — Да, но тогава вие вие бяхте дебело, набито момче и косата ви беше златиста.

Той се изсмя.

— Изтънях, когато израснах, и предпочитам черна перука.

— Която прави очите ви изненадващо сини. Не си спомням да сте били със сини очи.

— Господ да ни е на помощ, глупачко! — възклика прегракнало съпругът ѝ. — Никога нищо не си спомняш.

Тя се обърна да го изгледа и макар устните ѝ да потрепваха, очите ѝ спокойно посрещнаха присмехулния му поглед. Накани се да каже нещо, поколеба се и накрая заговори напълно спокойно. Да. Има неща, които една жена никога не забравя.

— А по въпроса за паметта — каза дон Педро, обръщайки се със студено достойнство към губернатора, — не си спомням в нашия род да е имало глупаци.

— Е, тогава е трябвало да дойдете в Порто Рико, за да го откриете — отвърна негово превъзходителство с високия си груб смях.

— Ax! — въздъхна дон Педро. — Може би това няма да е последното от откритията ми.

Нешто в тона му не хареса на дон Хайме. Той отхвърли назад голямата си глава и се намръщи.

— Какво искате да кажете?

Дон Педро забеляза молбата в тъмните влажни очи на дребната дама. Уважи я, изсмя се и отговори:

— Предстои ми да открия къде смята да ме настани ваше превъзходителство през дните, в които трябва да ви се натрапя. Бих ли могъл да се оттегля...

Губернаторът се обърна към доня Ернанда.

— Чуваш ли? Твоят роднина трябва да ни напомни за задълженията ни към гостенина. Сигурно не си се сетила да се погрижиш за него.

— Но не знаех... Не ми беше съобщено за присъствието му, преди да го видя тук.

— Добре, добре. Сега знаеш. Ще обядваме след половин час. На обяда дон Хайме беше в отлично настроение, което ще рече, че беше ту надут, ту буйно весел, и от време на време изпълваше стаята с високия си дразнещ смях.

Дон Педро едва си даваше труд да прикрие, че изпитва антипатия към него. Държането му ставаше все по-резервирано и той посвети

вниманието си на унижаваната съпруга, като в разговора се обръща все повече към нея.

— Имам новини за вас — каза ѝ той, когато поднесоха десерта, — новини от нашия братовчед Родриго.

— А! — възклика подигравателно съпрутът ѝ. — Тя с радост ще чуе новини за него. Винаги е изпитвала особени чувства към братовчед си Родриго, а и той към нея.

Тя се изчерви и сведе разтревожените си очи. Дон Педро бързо и с лекота ѝ се притече на помощ.

— Взаимното уважение е често срещано сред членовете на нашия род. Всеки Кейрос изпитва задължение към всеки друг член на рода и е готов по всяко време да го изпълни, — Той гледаше прямо дон Хайме, докато говореше, сякаш го подканяше да открие в думите му нещо повече от привидното им значение. — И това е в основата на всичко, което ще ви разкажа, братовчедке Ернанда. Както вече уведомих негово превъзходителство, корабът, на който ние с дон Родриго отдавахме от Испания, беше нападнат и потопен от този долн пират капитан Бълд. Заловиха ни и двамата, но аз имах щастията да избягам.

— Не сте ни казали как. Сега трябва да ни разправите — прекъсна го губернаторът.

Дон Педро махна пренебрежително с ръка.

— Не е от голямо значение, а и аз бързо се уморявам да говоря за себе си. Но... ако настоявате... някой друг път. Засега ще ви разправя за Родриго. Той е пленник в ръцете на капитан Бълд. Но не бива да се тревожите прекомерно.

Успокояващият му тон беше необходим. Дона Ернанда, която дебнеше всяка негова дума, беше пребледняла като мъртвец.

— Не се тревожете. Родриго е здрав и животът му е в безопасност. Освен това от собствен опит знае, че той Бълд, въпреки че е долн пират, има известни кавалерски идеали и като оставим настрана пиратството, е човек на честта.

— Да оставим пиратството настрана? — Дон Хайме избухна в смях. — За бога, това е смешно! Говорите чудатости, дон Педро. А, брат Алонсо?

Сухият монах се усмихна машинално. Дона Ернанда, бледа и достойна за съжаление, изтърпя мълчаливо прекъсването. Дон Педро

се намръщи.

— Чудатостта не е в мене, а в капитан Бълд. Макар и непоправим бандит, той не проявява излишни жестокости и държи на думата си. Затова казвам, че не трябва да се тревожите за съдбата на дон Родриго. Той и капитан Бълд се споразумяха за откупа му, а аз поех задължението да го намеря. Междувременно Родриго е добре и към него се отнасят учтиво; дори между него и пирата се е завързала някаква дружба.

— Наистина, мога да повярвам в това! — извика губернаторът, а доня Ернанда се отпусна на стола си с въздышка на облекчение. — Родриго винаги е дружил с негодници. Така ли е, Ернанда?

— Аз... — настръхна възмутено тя, но се въздържа. — Никога не съм го забелязала.

— Не си го забелязала! Питам се дали въобще някога забелязваш нещо? Така, така, значи Родриго трябва да бъде откупен. Какъв е определеният откуп?

— Искате да участвувате? — извика дон Педро с известна надежда.

Губернаторът втренчи поглед в него, сякаш са го ужилили. Изразът на лицето му стана сериозен и не издаваше нищо.

— Съвсем не, по дяволите! Не и аз. Това е въпрос, който се отнася изцяло само до рода Кейрос.

Усмивката на дон Педро се загуби. Той въздъхна.

— Вярно! Вярно! И въпреки това... имам някакво предчувствие, че преди да завърши тази история, вие все ще дадете нещо.

— Откажете се от него — изсмя се дон Хайме, — защото ще се разочаровате.

Скоро след това станаха от масата и се оттеглиха на следобедна почивка, която горещината правеше необходима.

Не се събраха отново до вечерята, която беше поднесена в същата стая в сравнително хладна вечер при светлината на двадесетина свещи в сребърни свещници, донесени от Испания.

Задоволството на губернатора от изключителната чест, с която беше удостоен, изглежда, се беше засилило с размислите по нея. Той ставаше все по-общителен и шеговит, но при това съвсем не щадеше с присмеха доня Ернанда. Той я превърна в цел на грубите мси шаги и подканяше двамата мъже да се смеят с него на недостатъците й, които

изтъкваше. Дон Педро обаче не се смееше. Той остана неестествено сериозен и сякаш ѝ съчувствуваше, когато наблюдаваше трагичното търпение, изписано върху миловидното лице на тази изстрадала съпруга.

Тя изглеждаше толкова тънка и крехка в черната си, корава сатенена рокля, която подчертаваше белотата на шията и рамената ѝ също както лъскавата ѝ, гладко вчесана черна коса подчертаваше топлия, блед и нежен тен на лицето. Дон Педро си я представи като малка статуетка от абанос и слонова кост и почти тъй безжизнена, докато след вечеря остана насаме с нея в дълбоките, обрасли с жасмин галерии, които бяха разтворени за хладния нощен бриз, духащ откъм морето.

Негово превъзходителство беше отишъл да изготви благодарствено писмо до краля и бе взел със себе си монаха да му помага. Беше предоставил госта на вниманието на жена си, като му изказа съчувствие за тази необходимост. Тя изведе дон Педро навън сред уханната синьо-червена тропическа нощ и сега, вървейки до него, се оживи и го запита загрижено:

— Вярно ли е това, което ни разправихте днес за дон Родриго де Кейрос? Че е пленник на капитан Бльд, но жив и здрав и чака откуп?

— Напълно вярно във всички подробности.

— Вие... давате ли ми честната си дума за това? Вашата честна дума на благородник? Защото, защото ви смяtam за благородник, щом сте натоварен с кралски поръчения.

— И само заради това? — запита той леко смутен.

— Давате ли ми честната си дума? — настоя доня Ернанда.

— Без колебание. Давам ви моята честна дума. Защо се съмнявате в мене?

— Давате ми повод. Не сте искрен в някои неща. Защо например казвате, че сте мой братовчед?

— Значи, не ме помните?

— Помня Педро де Кейрос. Годините може да са ви дали височина и стройно тяло; слънцето може да е потъмнило лицето ви и под черната перука косата ви може би е все още руса, въпреки че ще ми позволите да се усъмня в това. Но какво би могло, питам се, да промени цвета на очите ви? Защото вашите очи са сини, а очите на Педро бяха тъмнокафяви.

Той помълча известно време като човек, потънал в мисли, а тя наблюдаваше строгото му, красиво лице, което се виждаше ясно на светлината, падаща върху него от прозорците на къщата. Дон Педро отбягваше погледа ѝ. Вместо това очите му потърсиха морето, което блестеше под ярките звезди и отразяваше мъждукащите светлинки на корабите на рейда, загледа се в светулките, които пробляскаха сред храстите, преследвайки нощните пеперуди, гледаше навсякъде освен към дребната фигура до него.

Накрая заговори спокойно и почти шеговито призна измамата.

— Ние се надявахме, че сте забравили тази подробност.

— Ние? — запита го тя.

— Родриго и аз. Той е поне мой приятел. Бързаше към вас, когато му се случи това нещастие. Така попаднахме на един и същ кораб.

— И той поиска да постъпите така?

— Сам ще потвърди това пред вас, щом пристигне. Ще бъде тук след няколко дни, разчитайте на това. Веднага щом успея да го откупя, а това ще стане скоро след заминаването ми. Когато подгответях бягството си — защото за разлика от него аз не бях дал честна дума, — той пожела, ако успея да дойда тук, да се представя за ваш братовчед и при нужда да го замествам, докато пристигне.

Дона Ернанда се замисли, а гърдите ѝ се вдигаха и спускаха възбудено. Продължиха да вървят известно време в крак, без да говорят.

— Вие поехте глупав риск — каза тя, като с това даде да се разбере, че приема обяснението.

— Един джентълмен — — отвърна Блъд банално — винаги поема риск, за да служи на една дама.

— В моя услуга ли се поставихте?

— Виждате ли как бих могъл с това да услужа на себе си?

— Не. Това е невъзможно.

— Защо да задавате повече въпроси тогава? Родриго пожела да стане така. Той ще ви обясни мотивите си напълно, когато дойде. Междувременно като ваш братовчед аз съм на негово място. Ако този ваш груб съпруг ви причини прекалено много неприятности...

— Какво говорите! — В гласа ѝ прозвучала тревога.

— Че съм пратеник на Родриго. Искам само да не го забравяте.

— Благодаря ви, братовчеде — каза тя и си отиде.

Три дни престоя дон Педро като гост на губернатора на Порто Рико и всичките бяха подобни на първия, с изключение на това, че с всеки изминал ден дон Хайме все по-добре осъзнаваше новото си достойнство на рицар на ордена „Санто Хайме де Компостела“ и в резултат ставаше все по-непоносим. Но дон Педро го понасяше с примирено търпение и дори понякога изглеждаше склонен да подхранва неимоверната суета на губернатора. Така на третия ден, на вечеря, дон Педро подхвърли предложението, че негово превъзходителство би трябвало да отбележи честта, с която го е удостоил кралят, с жест, който да означава този случай и да остане в аналите на острова.

Дон Хайме веднага гълтна въдицата.

— Аха, да! Прекрасна мисъл. Какво ще ме посъветвате да направя?

Дон Педро се усмихна и ласкателно омаловажи собствената си личност.

— Не мога да си позволя аз да съветвам дон Хайме де Вилямарга. Но жестът трябва да бъде на висотата на събитието.

— Да, наистина. Вярно е това. — Но в ума на тъпака нямаше никакви идеи. — Въпросът е какво ще бъде подходящо?

Брат Алонсо предложи да се уреди бал в резиденцията на губернатора и беше подкрепен от доня Ернанда. Дон Педро се извини пред дамата и каза, че според него балът щял да бъде от значение само за онези, които ще бъдат поканени. Трябвало нещо, което да направи впечатление на всички социални групи в Порто Рико.

— А защо не обявите амнистия? — запита той накрая.

— Амнистия? — тримата го погледнаха смаяни.

— Защо не? Вярно, че това е кралски жест. Но не е ли губернаторът до известна степен заместник на краля, вицепръв, представител на кралската власт, човек, от когото хората очакват кралски жестове? За да отбележите придобивката на тази чест, разтворете вратите на тъмниците, дон Хайме, както правят кралете при коронясването им.

Дон Хайме се опомни от изумлението пред величествеността на предлаганата постъпка, удари с юмрук по масата и заяви, че тази идея заслужава да се възприеме. Още утре ще я съобщи с прокламация, ще освободи всички затворници и ще отмени присъдите им.

— С изключение на шестимата — прибави той, — чието помилване няма да се хареса на колонията.

— Смятам — заяви дон Педро, — че изключенията ще омаловажат постъпката. Не трябва да има изключения.

— Но те не са обикновени затворници. Забравихте ли какво ви казах, заловил съм шестима пирати от групата, която се осмели да слезе в Порто Рико?

Дон Педро се намръщи замислено.

— А, вярно! — извика той накрая. — — Спомням си.

— А казах ли ви, че един от тия хора е онова куче Волверстон?

— Той го произнесе Фулверстон.

— Фулверстон? — повтори дон Педро, като го произнесе по същия начин. — Вие сте заловили Фулверстон?

Личеше, че съобщението му направи дълбоко впечатление; и това беше естествено, защото Волверстон, който напоследък бе станал пръв помощник на Блъд, беше почти толкова добре известен на испанците и така мразен от тях, колкото и самият Блъд.

— Вие сте заловили Фулверстон! — повтори той и за първи път погледна дон Хайме с несъмнено уважение в очите. — Не ми бяхте казали. Е, в такъв случай, приятелю, вие сте отрязали едното крило на капитан Блъд. Без Фулверстон той е лишен от половината си сила. Сега собствената му гибел може да последва всеки миг и Испания ще го дължи на вас.

Дон Хайме разтвори ръце, като се преструваше на скромен.

— Скромен принос, за да заслужа честта, с която ме удостои негово величество.

— Скромен принос! — откликна дон Педро. — Ако кралят знаеше това, може би щеше да сметне ордена на „Санто Хайме де Компостела“ за недостатъчен.

Дона Ернанда го изгледа изпитателно, за да види дали не се подиграва. Но той имаше напълно искрен вид и дори бе изоставил обичайната си надменност. След малко дон Педро продължи:

— Разбира се, разбира се, не можете да включите тези хора в амнистията. Те не са обикновени злосторници. Те са врагове на Испания. — Внезапно с намек за някаква идея той попита: — Какво ще правите с тях?

Дон Хайме издаде напред долната си устна, обмисляйки въпроса.

— Все още не се съм решил дали направо да ги обеся, или да позволя на брат Алонсо да направи своето аутодафе и да ги предам на огъня като еретици. Мисля, че ви казах вече.

— Да, да. Но не знаех, че Фулверстон е един от тях. Има голяма разлика.

— Каква разлика?

— Помислете. Обмислете този въпрос. Като размислите, сам ще разберете какво трябва да правите. Съвсем ясно е.

Дон Хайме се замисли за известно време, както му казаха. После повдигна рамена.

— Наистина, за вас може би е напълно ясно. Но признавам, че не виждам друг избор освен въжето или огъня.

— В крайна сметка, да. Едното или другото. Но не тук, в Порто Рико. Така ще затъмните блъсъка на постижението си. Изпратете ги в Испания, дон Хайме. Изпратете ги на негово величество като доказателство за старанието ви, за което той има добрината да ви удостои. Докажете му с това колко недвусмислено заслужават е тази чест и дори още по-големи почести. Нека туй да бъде вашият отговор.

Дон Хайме го зяпна с широко отворени очи. Лицето му светна.

— Господ ми е свидетел, че никога нямаше да се сетя — каза той накрая.

— Вашата скромност не ви е позволила да видите тази възможност.

— Може би е така — призна дон Хайме.

— Но сега, след като ви я посочих, я разбирайте, нали?

— Разбирам я. Да, ще направим впечатление на краля на Испания.

Брат Алонсо изглеждаше разочарован. Той бе разчитал на своето аутодафе. Дона Ернанда беше преди всичко озадачена от внезапната сърдечност на нейния доскоро високомерен и надменен фалшив братовчед. Междувременно дон Педро подхвърли нови доводи.

— Подобен жест ще докаже на негово величество, че ваше превъзходителство се хаби в толкова малка колония като Порто Рико. Виждам ви губернатор на по-важна колония. Вицекрал може би... Кой би могъл да каже? Вие положихте старание, каквото рядко се проявява от испанските губернатори в отвъдморските владения.

— Но как и кога да ги изпратя в Испания? — зачуди се дон Хайме, който вече не се съмняваше в целесъобразността на постъпката.

— А, това е нещо, в което мога да усъджа на ваше превъзходителство. Ще ги кача от ваше име на „Санто Томас“, който вече всеки момент ще дойде да ме вземе. Напишете друго писмо на негово величество, в което ще изтъкнете тези доказателства за вашето усърдие, и аз ще го предам заедно с пленниците. Вашата обща амнистия може да почака, докато отплавам с тях. И тогава нищо няма да намали значението ѝ. Ще бъде цялостна и напълно внушителна.

Дон Хайме беше толкова въодушевен и толкова благодарен на госта си за предложението, че когато се обърна към него да му благодари, той стигна дотам, да го нарече братовчед.

Този въпрос, както изглежда, бе поставен за обсъждане точно навреме. Защото на другата сутрин Сантяго бе изненадан от оръден гръм и когато жителите му наизлязоха да разберат каква е причината, отново видяха да хвърля котва в залива жълтият испански кораб, който бе довел дон Педро.

Самият дон Педро потърси губернатора и му съобщи, че това е сигнал за неговото заминаване, и изрази учтиво съжалението си, загдето дългът му не позволява по-дълго да злоупотребява с кралското гостоприемство на дон Хайме.

Докато прислужникът негър прибираще личния му багаж, той отиде да се сбогува с доня Ернанда и отново увери тази тъжна, дребна дама, че не трябва да се беспокои за своя братовчед Родриго, който щял скоро да бъде при нея.

След това дон Хайме, придружен от един офицер, от де дон Педро до градската тъмница, където бяха затворени пиратите.

Те бяха натъпкани заедно с още двадесетина злосторници от всяка вид и цвят в тъмна каменна килия с под от пръст, осветявана само от малко прозорче без стъкла, близо до тавана, преградено с дебела решетка. В килията беше шумно, а въздухът толкова противен, че когато го облъхна, дон Педро се отдръпна, сякаш го бяха ударили. Дон Хайме се присмя на изтънчеността му с високия си груб смях. Въпреки това губернаторът извади носна кърпа, напръскана с есенция от върбинка, и след това я заподнася от време на време към носа си.

Волверстон и петимата му приятели, оковани в тежки вериги, се държаха малко встрани от съзатворниците си. Бяха приклекнали край стената върху прогнилата влажна слама, която им служеше за постеля. Небръснати, раздърпани и мръсни, защото не им позволяваха да се грижат за тоалета си, те се бяха притиснали един към друг, сякаш търсеха сила в отделянето от обикновените разбойници, с които ги бяха затворили. Ако се съдеше по дрехите му, Волверстон, почти гигант по телосложение, можеше да бъде търговец. Дайк, бившият старшина от кралския флот, също беше облечен като заможен гражданин. Другите четирима бяха облечени с памучни ризи и кожени панталони, каквито носеха буканерите, преди да тръгнат по моретата, а главите им бяха завити в разноцветни кърпи.

Пиратите не се помръднаха, когато вратата изскърца на огромните си панти и петима испанци с ризници и пики влязоха, за да служат като почетна стража и да пазят губернатора. При появата на тази величествена личност, придружена от един офицер и изискания си гост, другите затворници скочиха на крака и се подредиха със страхопочитание и благоговение. Пиратите останаха спокойно да седят. Но те не бяха съвсем безразлични. Когато дон Педро влезе, като се опираше отпуснато на накичения с панделки бастун и от време на време поднасяше към устните си носната кърпа, която също сметна за добре да извади, Волверстон се размърда на мръсната си постеля и единственото му око (другото бе загубил при Седжмур) замята зловещи погледи.

Дон Хайме посочи към групата със замах на ръката.

— Ето ви вашите проклети пирати, дон Педро, струпани един до друг като ято лешояди.

— Тези ли? — каза надменно дон Педро и ги посочи с бастуна си. — Личи си каква е професията на такива негодници.

Волверстон го погледна още по-зловещо, но запази презрително мълчание. Ясно беше, че е упорит негодник.

Дон Педро се приближи към тях, великолепен в черно-сребърните си дрехи, сякаш символизираше гордостта и величието на Испания. Тълстия губернатор, облечен в бледозелена тафта, го придружи и когато спряха пред пиратите, се обърна към тях.

— Вие започвате да разбираете, английски негодници, какво означава да не зачитате мощта на Испания. И ще го разберете още по-

добре, преди да му се види краят. Отказвам се от удоволствието лично да ви обеся, както възнамерявах; ще ви изпратя в Мадрид и там ще подхраните някой клада. Волверстон му се ухили злобно.

— Вие сте благороден — каза той на ужасен, но разбираем испански. — Благороден сте като същински испански благородник. Обиждате безпомощни хора.

Губернаторът избухна и го нарече с недостойни за хартията мръсни имена, каквито лесно стигат до устните на всеки разгневен испанец. Това продължи така, докато дон Педро го прекъсна с ръка връз рамото му.

— Струва ли си да хабите напразно думи? — попита той надменно. — Само се задържаме в това шумно място.

Пиратите го зяпнаха с учудване. Той рязко се извърна встрани.

— Хайде, дон Хайме. — Тонът му беше решителен. — Изкарайте ги оттук. „Санто Томас“ чака, а отливът започна.

Губернаторът се поколеба, подхвърли им още една обида, после даде заповед на офицера и тръгна след госта си, който вече излизаше. Офицерът предаде заповедта на войниците. С остритеата на пиките и много псувни войниците накараха пиратите да се размърдат. Подтиквани от испанците, те се изправиха с дрънчене на вериги и наръчници и се запрепъваха навън сред чистия въздух и слънчевата светлина. Гузни, мръсни и уморени, те се повлякоха през площада, където морският бриз поклаща палмите, а жителите на острова бяха застанали да ги видят как ще минат; така стигнаха до пристана, а там ги чакаше лодка с осем гребци.

Губернаторът и гостът му изчакаха, докато ги натикат на кърмата, където ги последваха испанските войници. После дон Педро и дон Хайме заеха места на носа заедно с негъра прислужник, който носеше куфара на дон Педро. Лодката се отблъсна и заплава през синята вода към величествения кораб, от чиято гrotмачта се разяваше испанският флаг.

Докоснаха се до жълтия му корпус в подножието на входната стълба и един моряк закрепи лодката с кука.

От носа на лодката дон Педро нареди властно на палубата да се строят мускетарите. Една глава с каска се показа над фалшборда, за да му отвърне, че това е вече сторено. Подканяни от испанските войници, като се движеха несръчно и с мъка заради веригите си, затворниците-

пирати се заизкачваха по стълбата и един по един се прехвърляха през борда на кораба.

Дон Педро махна с ръка на черния си слуга да върви след тях с куфара и накрая покани дон Хайме да мине пред него. Сам дон Педро го последва отблизо и когато в горния край на стълбата дон Хайме внезапно спря, дон Педро продължи да се качва и го бутна напред така силно, че той едва не се просна върху палубата на кораба. Десетина ръце чакаха готови да го поемат и го посрещнаха с шумен смях. Но гласовете бяха английски, а ръцете принадлежаха на хора, чието облекло явно показваше, че са пирати. Бяха се струпали на средната палуба и някои от тях вече освобождаваха Волверстон и другите затворници от веригите им.

Задъхан, пребледнял и смаян, дон Хайме де Вилямарга се обърна към дон Педро, който идеше след него. Този напълно испански благородник бе спрятан върху на стълбата, стоеше там, държеше се за едно въже, наблюдаваше сцената под себе си и се усмихваше спокойно.

— Няма от какво да се страхувате, дон Хайме. Давам ви честната си дума. А моята дума е добра. Аз съм капитан Бльд.

Той слезе на палубата под втренчения поглед на изцъклените очи на губернатора, който нищо не разбираше. Преди най-после да се досети, тъпият му, смаян мозък се обърка още повече.

Един висок, строен благородник, облечен много елегантно, излезе напред да посрещне капитана. За все по-голямо изумление на губернатора той се оказа братовчедът на жена му, дон Родриго. Капитан Бльд го поздрави приятелски.

— Както виждате, дон Родриго, донесох вашия откуп. — И той посочи с ръка към групата окованi затворници. — Сега сте свободен да вървите с дон Хайме. Ще се сбогуваме накратко, защото веднага вдигаме котва. Дай заповед, Хагторп!

Дон Хайме помисли, че започва да разбира. Нахвърли се гневно върху братовчеда на жена си.

— За бога, замесен ли сте в това? Да не би да сте заговорничили с тези врагове на Испания да...

Една ръка го хвани здраво за рамото, а някъде откъм носа изпища свирката на боцмана.

— Вдигаме котва — каза капитан Бълд. — Появявайте ми, най — добре ще бъде да слезете. За мене беше чест да се запозная с вас. В бъдеще се отнасяйте с повече уважение към съпругата си. Вървете си с бога, дон Хайме.

Губернаторът, избутан през фалшборда, заслиза по стълбата като в кошмар. Дон Родриго се сбогува учтиво с капитан Бълд и го последва.

Дон Хайме се отпусна безволно върху кърмата на лодката и тя отплава. Но скоро след това се надигна разгневен, за да поиска обяснение, като в същото време обсипа спътника си със закани.

Дон Родриго се помъчи да запази спокойствие.

— По-добре ме изслушайте. Пътувах с този кораб, „Санто Томас“, на път за Санто Доминго, когато Бълд го завзе. Той свали екипажа на един от Виржинските острови. Но мен ме задържа за откуп поради моя сан.

— И вие сключихте тая позорна сделка, за да спасите кожата и кесията си?

— Казах, че по-добре ще бъде да ме изслушате. Съвсем не беше така. Той се отнесе почтено към мен и станахме нещо като приятели. Както може би сами сте разбрали, той е човек с приятно държание. От разговорите ни той е могъл да свърже едно с друго и по тоя начин да научи доста неща за моя и вашия частен живот, а те са свързани донякъде чрез братовчедка ми Ернанда. Преди една седмица, след залавянето на хората, които бяха слезли на брега с Волверстон, той реши да се възползува от това, което бе научил, както и от книжата ми, които, разбира се, бе взел. Каза ми какво възнамерява да направи и обеща да не иска друг откуп от мен, ако успее да освободи хората си, като се възползува от моето име и от всичко останало.

— А вие? Вие се съгласихте?

— Да се съглася? Впрочем понякога и дори твърде често вие сте доста глупав. Никой не е искал съгласието ми. Просто бях уведомен. Собствената ви недосетливост и орденът „Санто Хайме де Компостела“ са свършили останалото. Сигурно ви го е дал и така ви е заслепил с него, че сте бил готов да повярвате всичко, което ви каже, нали?

— Вие ли ми носехте ордена? Сред вашите документи ли беше?
— запита дон Хайме, като сметна, че започва да разбира.

По издълженото мургаво лице на дон Родриго се изписа безмилостна усмивка.

— Носех го за губернатора на Хайти, дон Хайме де Гусман, до когото беше адресирано писмото.

Устата на дон Хайме де Вилямарга зяпна. Той пребледня.

— Значи, дори това не е вярно? Този орден не е бил предназначен за мен? Бил е част от дяволската комедия, която той ми изигра?

— Трябваше да разгледате по- внимателно писмото.

— Беше повредено от морската вода! — изрева гневно губернаторът.

— Тогава е трябвало да се вгледате в съвестта си. Щяхте да разберете, че не сте направили нищо, за да заслужите кръста на Санто Хайме.

Дон Хайме беше прекалено смаян, за да се обиди от присмеха. Едва когато се прибра у дома си, в присъствието на своята съпруга той се съвзе достатъчно и започна да я кори, загдето е бил измамен. С това той си навлече най-голямото унижение.

— Как стана така, мадам — запита той, — че го прие за свой братовчед?

— Не съм го приела — отвърна тя и най-после се осмели да се изсмее, като в тоя миг си отплати за всички унижения, които бе изтърпяла от него.

— Не си! Значи, си знаела, че не е твой братовчед?

— Точно това искам да кажа.

— И не ми каза? — Всичко наоколо му се разлюя.

— Ти не ми позволи. Когато му казах, че не помня братовчед ми Педро да е имал сини очи, ти заяви, че никога нищо не помня и ме нарече глупачка. Понеже не исках повече да ме наричат глупачка пред непознат мъж, замълчах.

Дон Хайме отри потта от челото си и пребледнял от гняв, се обърна към братовчед ѝ дон Родриго, който стоеше наблизо.

— Какво ще кажете за това? — попита той.

— За себе си — нищо. Но мога да ви припомня съвета, който ви даде капитан Бльд на сбогуване. Мисля, че беше в бъдеще да се отнасяте с повече уважение към съпругата си.

[1] Аутодафе (исп.) — изгаряне на клада. — Б. пр. ↑

4

ВОЕННО ОБЕЗЩЕТЕНИЕ

Като се вземе предвид по-слабото въоръжение на испанския кораб и заповедите, под които плаваше, за „Атревида“ беше невероятно смело и не по-малко глупаво да се забърква с „Арабела“.

„Арабела“ беше същият „Синко лягас“ от Кадис, който Питър Бълд така храбро бе завзел. Беше го преименувал в чест на една дама от остров Барбадос, споменът за която му служеше за вдъхновение и го караше да се въздържа в пиратската си дейност. „Арабела“ плаваше на запад, бързаше да настигне придвижаващите го кораби, които го бяха изпреварили с цял ден, и не се оглеждаше встрани, когато някъде към 19° северна ширина и 66° западна дължина „Атревида“ го забеляза, свърна встрани, за да пресече курса му, и откри нападението с изстрел пряко на носа му.

Испанският командир дон Висенте де Касанегра беше подтикван от самоувереността си, която не се смекчаваше от никакво чувство за ограничените му способности.

В резултат се получи точно това, което можеше да се очаква. „Арабела“ веднага се извърна в южен галс^[1], който скоро го подведе към задната част на „Атревида“ откъм наветрена страна и по този начин постигна първото тактическо преимущество. Така, докато все още беше извън обсега на испанските оръдия, „Арабела“ го заля с унищожителен огън от собствените си оръдия, което допринесе много за разрешението на въпроса. Сетне, вече от по-близко разстояние, корабът на Бълд започна да стреля с дребен пълнеж и така разкъса платната на „Атревида“, че той вече не можеше да избяга, дори и дон Висенте да беше достатъчно благоразумен, за да го стори. Накрая „Арабела“ го удари от упор със залп, който превърна елегантната испанска фрегата в безпомощно корито. След това двата кораба опряха един в друг и испанците избягнаха смъртта, като сложиха оръжие, а унизиеният и посърнал дон Висенте предаде сабята си лично на капитан Бълд.

— Това ще ви научи да не лаете по мене, когато минавам мирно покрай вас — каза капитан Бълд. — Виждам, че името на кораба е „Атревида“^[2]. Но за мене сте по-скоро нахални, отколкото смели.

Мнението му за тях падна още по-нико, когато при изследването на плячката той намери сред корабните книжа писмо от испанския адмирал дон Мигел де Еспиноса и Валдес, в което се съдържаха заповедите до дон Висенте. В него му се наредиаше да се присъедини към ескадрата на адмирала при испанските рифове Биеke за нападение срещу английската колония Антигуа. Дон Мигел даваше в писмото си доста подробности.

„Въпреки че — пишеше той — Негово католическо величество е в мир с Англия, Англия не прави нищо, за да ликвидира дейността на проклетия пират Бълд в испански води. Затова се налага да се вземат наказателни мерки и да се получа! компенсации за всичко което Испания е изтърпяла от този дяволски пират.“

След като вкара обезоръжените испанци в трюмовете — всички, освен дон Висенте, който под честна дума бе взет на „Арабела“, — Бълд постави свой екипаж на „Атревида“, отстрани повредите му и пое югоизточен курс към протока между Анегада и Виржинските острови.

Той обясни промяната в намеренията си на съвета, състоял се същата вечер в голямата кабина, на който присъствуваха първият му помощник Волверстон, навигаторът Пит, Огл — командуващ артилеристите, и двама представители на екипажа, единият от които, Албен, беше французин. Защото по това време една трета от пиратите на борда на „Арабела“ бяха французи.

Той срещна известно несъгласие, когато съобщи намерението си да се отправи към Антигуа.

Несъгласието беше обобщено от Волверстон, който, преди да се изкаже, стовари по масата огромната си като свински бут ръка.

— По дяволите да вървят крал Джеймз и всички, които му служат! Достатъчно е, че никога не воюваме с английски кораби и не нападаме английски владения. Но проклет да бъда, ако смяtam за наш дълг да пазя хора, които са вдигнали ръце срещу нас!

Капитан Бълд обясни:

— Предстоящото нападение на испанците представлява наказателна мярка за вредите, които ние сме им нанесли. Струва ми се,

че това ни налага известни задължения. Както казваш, Волверстон, ние може да не сме патриоти, а може и да не сме алtruисти. Ако влезем в бойни действия и останем да помагаме, ще направим това като наемници и услугите ни ще трябва да бъдат заплатени от гарнизона, който с удоволствие ще ни наеме. Така ще съчетаем задължението с печалбата.

С този довод той надделя.

Призори, след като минаха през протока, легнаха в дрейф, като най-южният край на Вирхен Горда се намираше на около четири мили вдясно и зад тях. Морето беше спокойно. Капитан Бълд нареди да спуснат лодките на „Атревида“ и испанският му екипаж отплава с тях, а след това двата кораба продължиха пътя си към Подветрените острови.

Минаха на юг от Саба с попътен лек бриз, на следващата сутрин стигнаха западния бряг на Антигуа и с развят английски флаг върху гротмачтата хвърлиха котва на десет фатома дълбочина в северната страна на плитчините, които разделяха входа към форт Бей.

Няколко минути след пладне, точно когато полковник Кортни, върховен управител на Подветрените острови, чието седалище се намираше в Антигуа, сядаше да обядва с мисис Кортни и капитан Макартни, той беше изненадан от съобщението, че капитан Бълд е слязъл в Сейнт Джон и иска да го посети.

Полковник Кортни, висок, сух мъж на четиридесет и пет години, с червеникова коса и лунички, се вгледа втренчено със зачервените си очи в мистър Айвз, неговия млад секретар, който му предаде съобщението.

— Капитан Бълд ли, казахте? Капитан Бълд? Кой капитан Бълд? Сигурно не е он проклет пират със същото име, каторжникът от Барбадос?

Мистър Айвз си позволи да се усмихне на възбудата на негово превъзходителство.

— Същият, сър.

Полковник Кортни хвърли салфетката си сред чиниите на наредената маса и стана, все още неспособен да повярва на новината.

— И той е тук? Тук? Да не е луд? Да не е слънчасал? Гръм да ме тресна, още преди да обядвам, ще го окова във вериги за нахалството му и ще го изпратя за Англия, преди... — Той мълкна. — Гръм и

мълнии! — извика той и се обърна към помощника си: — Най-добре е да го извикаме, Макартни.

По червеното като куртката му кръгло лице на Макартни се четеше смайване, не по-слабо от това на губернатора. Фактът, че някакъв негодник с обявена награда за главата му има нахалството да направи сутрешно посещение на губернатора на една английска колония, накара капитан Макартни да онемее и да загуби и без това ограничените си възможности да разсъждава.

Мистър Айвз въведе в дългата, хладна, пестеливо мебелирана стая един висок, слаб джентълмен, много елегантен, в костюм от бледобежова тафта. Скъп диамант блестеше сред фините дантели на шията му, от панделката на шапката му с пера искреще диамантена тока, а от лявото му ухо висеше крушовидна перла и проблясваше върху фона на черна накъдрена перука. Облягаше се на абносов бастун със златна дръжка. Дотолкова този модно облечен джентълмен не приличаше на пират, че те се взираха в издълженото му, с тънки и подигравателни черти лице, в кривия му нос и очите, които изглеждаха изненадващо сини и студени върху обгорялата като на индианец кожа. Неверието на полковника се засилваше все повече и той внезапно зададе въпрос:

— Вие сте капитан Блъд?

Джентълменът се поклони. Капитан Макартни зяпна и си пожела „гръм да го тресне“. Полковникът каза: „Гръм и мълния!“ отново и безцветните му очи се оцъклиха. Той изгледа бледата си съпруга, Макартни и отново капитан Блъд.

— Вие сте храбър негодник. Храбър негодник, гръм и мълния!

— Виждам, че сте чували за мене.

— Но не достатъчно, за да повярвам на постъпката ви. Може би сте дошли да се предадете?

Пиратът се доближи до масата. Макартни неволно стана.

— Ако прочетете това, ще си спестим обясненията. — И той постави пред негово превъзходителство писмото на испанския адмирал. — Бойният успех го поставил в ръцете ми заедно с джентълмена, до когото е адресирано.

Полковник Кортни го прочете, смени цвета на лицето си и подаде листа на Макартни. После отново втренчи поглед в Блъд, който заговори в отговор на погледа му.

— Дошъл съм да ви предупредя и при нужда да ви служа.

— Да ми служите?

— Изглежда, че имате нужда от помощ. Смешното ви укрепление няма да издържи и час под испанския огън, а след това тия джентълмени от Кастилия ще нахлюят в града. Може би знаете как се държат в подобни случаи. Ако не, мога и да ви разправя.

— Но, гръм да ме тресне! — заекна Макартни. — Ние не сме във война с Испания!

Полковник Кортни се нахвърли гневно върху Бълд.

— Вие сте причина за всичките ни беди. Вашите безобразия ни навличат тези наказателни мерки.

— Затова съм дошъл. Въпреки че според мене аз съм по-скоро претекст, отколкото причина. — Капитан Бълд седна. — Както чувам, вие сте намерили злато в Антигуа. Дон Мигел трябва също да е чул това. Вашият гарнизон няма и двеста души, а както вече казах, укреплението ви не струва спукана пара. Воля ви един тежко въоръжен кораб и двеста от най-отчаяните бойци, които могат да се намерят в Карибско море или в целия свят дори. Разбира се, аз съм някакъв проклет пират, за главата ми е обявена награда и ако сте взискателно добросъвестни, няма да говорите въобще с мене. Но ако имате що-годе здрав разум, както се надявам, ще благодарите на бога, че съм дошъл, и ще се споразумеем.

— Да се споразумеем?

Капитан Бълд обясни какво иска да каже. Неговите хора не рискували живота си за чест и слава, сред тях имало голям брой французи и нямали никакви патриотични чувства по отношение на британската колония. Те щели да очакват по нещичко за ценната услуга, която били готови да окажат.

— Освен това, полковник, става въпрос и за честта ви. Ще ви бъде може би неудобно да сключите съюз с нас, но няма никакви пречки да ни наемете, а след като приключим тази работа, без никакви задръжки ще можете отново да ни преследвате.

Губернаторът го изгледа мрачно.

— Ако искам да изпълня дълга си, трябва да ви окова във вериги и да ви изпратя в Англия, за да ви обесят.

Капитан Бълд остана невъзмутим.

— Вашето първо задължение е да запазите колонията, на която сте губернатор. Помислете каква опасност я грози. И опасността е толкова близка, че дори секундите са от значение. Наистина ще направим добре да не губим време.

Губернаторът погледна Макартни. Изразът върху лицето на Макартни беше толкова празен, колкото и мозъкът му. Тогава дамата, която дотогава бе седяла като изплашен и ням свидетел, се изправи внезапно. Също като съпруга си тя беше висока, костелива, а тропическият климат преждевременно я бе състарил и отнел красотата ѝ. Но явно, както помисли Бълд, не беше успял да ѝ отнеме разума.

— Джеймз, как можеш да се колебаеш? Помисли какво ще стане с жените — жените и децата, — ако тези испанци слязат на брега. Спомни си какво направиха в Бриджтаун.

Губернаторът стоеше с наведена към гърдите брадичка и се мръщеше мрачно.

— Въпреки това не мога да сключа съюз и не мога да преговарям с хора, поставени извън закона. Дългът ми е ясен. Напълно ясен. — В тона му прозвучала решимост.

— *Fiat officium, ruat coelum*^[3] — каза капитан Бълд, който имаше склонност към класически изрази. Той въздъхна и се изправи на крака.

— Ако това е последната ви дума, не ми остава друго, освен да се сбогувам и да си вървя. Нямам намерение карibската ескадра да ме завари неподготвен.

— Няма да напускате — каза остро полковникът. — По този въпрос дългът ми също е ясен. Повикай стражата, Макартни.

— Ей, не правете глупости, полковник. — Капитан Бълд спря Макартни с жест.

— Не съм глупак, сър, и зная как трябва да постъпя. Трябва да изпълня дълга си.

— И вашият дълг изисква да отвърнете толкова подло на ценната услуга, която ви направих, като ви предупредих? Помислете малко, полковник.

Отново жената на полковника се намеси в подкрепа на Бълд — и се намеси страстно, като явно съзнаваше значението на единствения действително важен въпрос.

Отчаян, полковникът отново се отпусна на стола си.

— Но не мога. Няма да се договарям с някакъв бунтовник, разбойник, пират. Достойнството на моя пост...аз...аз не мога.

В душата си капитан Блъд изруга глупостта на правителствата, които изпращаха такива хора да ги представляват в отвъдморските владения.

— Предполагате ли, че достойнството на вашия пост ще възпреше испанския адмирал?

— А жените, Джеймс! — отново му напомни неговата съпруга.

— Наистина, Джеймс, в този миг на крайна необходимост — когато цяла ескадра се приближава, за да те нападне, — негово величество сигурно би одобрил решението ти да се възползваш от всяка помощ.

Така започна тя и така продължи, а сега и Макартни се присъедини към нея против тесногръдото упорство на негово превъзходителство, докато накрая губернаторът бе принуден да пожертвува достойнството си в името на целесъобразността. Все още с неохота той попита мрачно какви са условията на пиратите.

— За себе си — каза Блъд — не искам нищо. Ще организирам отбраната заради кръвта, която тече във вените ми. Но когато отблъснем испанците, ще поискам по сто реала за всеки от моите хора. Имам двеста души.

Негово превъзходителство се възмути.

— Двадесет хиляди реала!

Той се забрави и дотам забрави достойнството си, че започна да се пазари. Но Блъд остана твърд и накрая бе постигнато съгласие за определената сума.

Още същия следобед той се зае да организира отбраната на Сейнт Джон.

Форт Бей е залив, дълъг около две мили и към една миля в най-широката си част. Стеснява се малко при устието и наподобява гърло на бутилка. В средата на това гърло има тясна пясъчна плитчина, която по време на много силен отлив се открива отчасти и от двете ѝ страни остават канали. Южният канал е безопасен само за плиткогазещи кораби; тесният северен канала обаче, при чието устие сега „Арабела“ беше хвърлил котва, никога не оставаше по-плитък от осем фатома и понякога тази дълбочина се увеличаваше от слабите приливи на морето, така че той оставаше единствен вход към залива.

Крепостта, разположена върху едно малко възвишение на северния нос, пазеше този канал. Тя беше квадратна, тумбеста, назъбена постройка от сив камък и въоръжението ѝ се състоеше от дванадесет стари малки оръдия и шест топа с обсег от две хиляди ярда^[4]; тези оръдия предизвикваха презрение у капитан Блъд.

Той ги допълни с дванадесет малки оръдия от по-съвременен тип, които свали на брега от „Атревида“.

Свали още дванадесет оръдия от испанския кораб, включително и две дванадесетфунтови. Но тяхното предназначение бе друго. На около петдесет ярда от крепостта, на края на носа, се залови да изгражда землено укрепление, и то с такава бързина, че полковник Кортни разбра какви са методите на пиратите и в какво се крие тайната на успехите им.

За тази цел Блъд свали на брега стотина души от хората си и ги накара да работят почти голи под изгарящото слънце. Към тях добави триста бели и още толкова негри от Сейнт Джон — почти цялото му работно мъжко население — и ги накара да копаят, да издигат насипи и да пълнят плетени кошове, за чиято направа бе впрегнал жените. Други бяха изпратени да секат дървета, да вадят чимове и да ги превозват до мястото на работата. През целия следобед носът гъмжеше като мравуняк. До залез слънце всичко беше готово. На губернатора това му се видя като някакво чудо. За шест часа под ръководството на Блъд и благодарение на неизчерпаемата му воля беше построено още едно укрепление, което, ако беше строено по обичайните методи, не можеше да се издигне за по-малко от седмица.

Но укреплението беше не само построено и въоръжено с останалите дванадесет топа, свалени от „Атревида“, и шест мощнни оръдия, донесени от „Арабела“; то беше така умело замаскирано, че откъм морето никой не би могъл да подозре какво се крие там. Отпред беше покрито с чимове и се сливало с брега; върху него се издигаха кокосови палми; групички бели акации и храсти закриваха толкова сполучливо разположението на оръдията, че те не се виждаха от половин миля.

Полковник Кортни сметна, че много труд е хвърлен на вята. Защо трябваше да се прикриват укрепления, чийто вид можеше да възпре нападателите?

Блъд му обясни:

— Ако се уплаши, само ще отложи нападението за време, когато няма да бъда тук да ви защищавам. Имам намерение или да го разбия, или да му нанеса такива вреди, че в бъдеще да остави на мира британските колонии.

Тази нощ Блъд спа на борда на „Арабела“, хвърлил котва край носа. На сутринта Сейнт Джон се събуди и разтревожи от звука на ожесточен артилерийски огън. Губернаторът помисли, че испанците са вече дошли, и изскочи от дома си по нощница. Стреляше се обаче от новото укрепление и огънят беше насочен по лишения от мачти корпус на „Атревида“, закотвен отпред и отзад напреки на тесния проход, точно в средата на канала.

Губернаторът се облече набързо, качи се на кон и отиде с Макартни до стръмния бряг. Щом пристигна, и стрелбата спря. Корпусът, надупчен от гюлета, потъваше бавно и когато разяреният губернатор скочи от коня край земленото укрепление, се скри цял под водата с шумно клокочене. Губернаторът запита разгорещено капитан Блъд, който с неколцина от своите хора наблюдаваше края на „Атревида“, що за лудост е това. Разбираше ли капитан Блъд, че е затворил напълно входа към пристанището за всички кораби освен за тия, дето газят съвсем плитко?

— Точно това беше целта — отвърна Блъд. — Помъчих се да намеря най-плитката част на канала. Корабът потъна на шест фатома и намали дълбочината само на два.

Губернаторът сметна, че му се подиграват. Пребледнял от гняв, той попита защо е предприета подобна безумна постъпка, и то без да се посъветват с него. С нотка на отегчение в гласа капитан Блъд обясни това, което бе повече от очевидно. Обяснението уталожи гнева на губернатора. Но подозителността на този човек с толкова ограничено въображение не беше успокоена напълно.

— Но щом единствената ви цел е била да потопите корпуса, защо, по дяволите, изхабихте толкова барут и гюлета? Защо просто не го пробихте?

Блъд повдигна рамена.

— Малко артилерийски упражнения. Съчетахме две цели в една.

— Артилерийски упражнения? — Негово превъзходителство беше ввесен. — На такова разстояние? Какви ми ги разправяте, човече?

— Ще разберете по-добре, когато пристигне дон Мигел.

— Искам сега да разбера. И ще разбера. Гръм да ме тресне!

Забележете, че тук, в Антигуа, аз командувам.

Блъд се раздразни. Не можеше спокойно да понася глупаци.

— Щом моята цел не ви е ясна, май способността ви да командувате стои по-горе от вашата схватливост. Междувременно има други въпроси, които трябва да се уредят, а време няма.

С това той се извърна и оставил губернатора да пелтечи. Блъд бе изследвал брега и бе намерил едно удобно заливче, познато под име го Уилоубис коув, отдалечно на около две мили, където „Арабела“ можеше да се скрие и в същото време да бъде наблизо, за да могат Блъд и хората му да останат на борда. Това поне беше добра новина за полковник Кортни, който се плашеше от мисълта пиратите да бъдат разквартиравани в града. Блъд настоя хората му да бъдат снабдени с продукти и поискава петдесет глави добитък и двадесет свини. Губернаторът беше склонен да се пазари, но го обориха с думи, които съвсем не подобриха отношенията между двамата мъже. Животните бяха своевременно доставени и през следващите дни пиратите се превърнаха в истински буканери; на брега на Уилоубис коув бяха запалени огньове и на тих огън опушаха месото на закланите животни заедно с голям брой костенурки, които авантюристите изловиха в околностите.

Три дни изминаха в подобни мирни занимания, докато генералният управител започна да се пита дали цялата работа не е никаква дяволска измама с цел да се прикрият престъпните намерения на капитан Блъд и пиратите му. Блъд обаче обясни закъснението. Дон Мигел не се е решил да отплава без „Атревида“, преди да изостави всяка надежда, че дон Висенте де Касанегра ще се присъедини към него.

Изминаха още четири дни, през всеки от които генералният управител отиваше на кон до Уилоубис коув, за да даде израз на съмненията си с подпитващи въпроси. С всеки нов ден разговорите ставаха все по-язвителни. И всеки път Блъд все по-ясно изтъкваше пред губернатора, че не вижда никаква надежда за колониалното бъдеще на страната, която така безразборно подбира губернатори за отвъдморските си владения.

Ескадрата на дон Мигел се появи край Антигуа точно навреме, за да предотврати открития разрыв между генералния управител и съюзника му пират.

Един от хората, оставени на стража в земленото укрепление, донесе новината в Уилоубис коув рано в понеделник сутрин и капитан Блъд свали стотина души от кораба и ги отведе към скалистия бряг. Волверстон остана да командува „Арабела“. Огл, опасният артилерист, вече се бе настанил със своите хора в крепостта.

На около шест мили навътре в морето, под засилващия се северозападен вятър, който намаляваше горещината на сутрешното слънце, четири величествени кораба с разпънати платна плаваха право към пристанището на Сейнт Джон, а от върха на всяка гротмачта се вееше кастилско знаме.

Капитан Блъд ги наблюдаваше през телескоп от парапета на старата крепост. До рамото му, придружен от Макартни, беше застанал генералният управител, който най-после се убеди, че испанската заплаха е действителност.

По това време дон Мигел командуваше „Вирхен дел Пилар“^[5], най-добрая и мощн кораб, на който бе плавал, след като преди няколко месеца Блъд бе потопил „Милагроса“. Той беше голям галеон с черен корпус и четиридесет оръдия, включително и няколко тежки оръдия с обсег от три хиляди ярда. Два от другите три кораба, макар и по-малки, бяха също мощн фрегати с по тридесет оръдия, докато последният представляваше едномачтов кораб с десет оръдия.

Блъд затвори телескопа и се приготви за действие в старата крепост. Новото укрепление засега беше оставено в бездействие.

След половин час сражението започня. Напредването на дон Мигел се отличаваше със същата привързаност, която Блъд помнеше от едно време. Той не направи опит да намали платната си, докато не достигна на около две хиляди ярда. Без съмнение смяташе, че заварва колонията неподгответена и че остарелите оръдия на форта ѝ едва ли ще се окажат опасни. Въпреки това трябваше да се справи с тях, преди да влезе в пристанището. За да бъде сигурен, че лесно ще ги унищожи, той продължи да се приближава, докато Блъд изчисли, че галеонът се намира на хиляда ярда.

— Гръм и мълнии! — каза Блъд. — Той смята да се доближи на един пистолетен изстрел или пък мисли, че крепостта въобще не

представлява опасност. Събуди го, Огл. Поздрави го.

Артилеристите на Огл следяха приближаването и внимателно се прицелваха с дванадесетте оръдия от „Атревида“. Наоколо стояха пирати с фитилени палници, дотиквачи и съдове с вода, за да помагат на мерачите.

Огл даде заповед и дванадесетте оръдия изгърмяха като едно с оглушителен рев. От толкова близко разстояние дори петфунтовите гюлета на сравнително малките оръдия причиниха дребни повреди на два от испанските кораби. Още по-голям беше моралният ефект от залпа, който изненада тези, които искаха да изненадат. Адмиралът веднага сигнализира корабите да се върнат. При тази маневра те изстреляха залп след залп по укреплението и в течение на няколко минути то се превърна в същински вулкан и сред летящите камъни и срутващите се стени се издигна гъста колона дим и прах. Заслепени от него, пиратите не виждаха какво правят испанците. Но Бльд се досети и в кратката пауза преди втория залп изтегли всички хора от крепостта в закритията зад нея.

След това той отново ги изведе в повредената крепост, която за известно време нямаше от какво да се страхува, и започнаха да действуват старите оръдия на Сейнт Джон. Малките оръдия стреляха на слуха през облака прах, който ги скриваше, само за да покажат на испанците, че крепостта още живее. Когато се вдигна облакът, заговориха петфунтовите оръдия; по две и по три, те внимателно се прицелваха в корабите, които сега плаваха по вятъра. Нанесоха малки повреди, но това не беше толкова важно, колкото да се привлече вниманието на испанците.

Междуд временено артилеристите се занимаваха с оръдията от „Атревида“. Изляха съдовете с вода върху тях и ги презаредиха с помощта на зарядни торбички, шомполи и дотиквачи.

Генералният управител стоеше без работа сред тази трескава дейност и по едно време запита защо се хаби така на вятъра барут с тази игра на стрелба, докато в земленото укрепление има дългобойни оръдия, които могат да бият по испанците с двадесет и четири и тридесетфунтови гюлета. Като получи уклончив отговор, той премина от намеци към заповеди; тогава го помолиха да не пречи на грижливо подгответните планове.

Кавгата бе предотвратена от испанците, които нападнаха отново, и всичко се повтори както преди. Отново крепостта беше обстреляна и този път двама негри бяха убити, а петима пирати ранени от камъни въпреки предпазните мерки на Блъд да ги изведе от крепостта, преди да бъдат дадени залповете.

Когато и второто нападение беше отбито и испанците отново се оттеглиха, за да презаредят, Блъд реши да извади оръдията от крепостта, където още пет-шест залпа можеха да ги затрупат напълно. За тази цел в оръдията се впрегнаха направо негри, пирати и хора от охраната на Антигуа. Дори така измина цял час, докато ги освободят от отломките и ги разположат зад крепостта, откъм сушата, където Огл и хората му отново ги заредиха и се прицелиха. Междувременно сградата на крепостта послужи да закрие операцията от испанците, когато се приближиха за трети път. Сега англичаните задържаха огъня, докато още една буря от метал се стовари върху разбитите, но празни крепостни валове. След това крепостта представляваше безформена купчина отломки, а малката армия, скрита зад развалините, чу как испанците ликуват, понеже бяха убедени, че всичко е решено, тъй като нито един изстрел не отвърна на бомбардировката им.

Гордо, уверено, дон Мигел продължи да напредва. Сега нямаше нужда да се отдалечава, за да презареди оръдията си. Следобедът беше вече напреднал и той смяташе да настани хората си в Сейнт Джон, преди да падне нощта. Мъглата от дим и прах прикриваше от погледа на врага новите позиции на защитниците, но в същото време отблизо зорките очи на пиратите виждаха през нея. „Вирхен дел Пилар“ беше на петстотин ярда от устието на залива, когато шест оръдия, заредени с джепане, пометоха палубите му с убийствен огън и повредиха въжетата му. Тозчас ги последваха шест по-малки оръдия, заредени по същия начин, и макар огънят им да не беше толкова ефикасен, те засилиха объркването и тревогата от неочекваното нападение.

В последвалото затишие дочуха звук на тръба от борда на „Вирхен“, която разнасяше заповедите на адмирала до другите кораби от ескадрата му. Тогава, докато бързаха да завият, испанците се отклониха за миг от курса си с изложени флангове. Блъд даде сигнал и две по две останалите заредени оръдия изпратиха петфунтовите си гюлета да търсят дървените стени на испанските кораби. Няколко изстрела нанесоха поражения, а едно сполучливо отправено гюле

строши гротмачтата на едната фрегата. Понеже беше повредена и бързаше отчаяно, тя се сблъска с едномачтовия кораб и преди двата кораба да се разделят и последват другите, палубите им бяха пометени няколко пъти с джепане от набързо охладените и презаредени оръдия.

Огънят спря и Блъд, който дотогава се прикриваше заедно с другите, най-после се изправи, тъй като поне в момента работата беше привършена. Той погледна удълженото, тържествено лице на полковник Кортни и се изсмя:

— Бога ми! Ето още едно избиване на невинни!

Генералният управител му се усмихна кисело:

— Ако бяхте постъпили, както аз исках...

Блъд го прекъсна безцеремонно:

— Гръм и мълнии! Не сте ли доволен? Ако бях постъпил както вие искахте, досега щях да съм разкрил всичките си карти на масата. Пестя козовете си, докато адмиралът заиграе, както аз искам.

— А ако адмиралът не заиграе така, капитан Блъд?

— Ще заиграе, първо, защото е такъв по природа, и второ, защото няма друг начин за игра. И така, можете да си отидете у дома и да спите спокойно, като се доверите на провидението и на мене.

— Не ми харесва много това сдружение, сър — каза ледено губернаторът.

— Но ще ви хареса. Заклевам се, че ще ви хареса. Защото ние с провидението вършим големи работи, когато работим заедно.

Един час преди залез испанците легнаха в дрейф на около две мили в открито море и се успокоиха. Жителите на Антигуа, бели и черни, бяха освободени от Блъд и отидоха да вечерят — всички, с изключение на около четиридесет души, които останаха за всеки случай. После неговите пирати седнаха под открито небе да вечерят с изобилие от месо и ограничени дажби ром.

Слънцето се потопи в изумрудените води на Карибско море и също като след загасяне на лампа внезапно настъпи мрак, мек, виолетов мрак на безлунната нощ, осветявана от безброй звезди.

Капитан Блъд се изправи и подуши въздуха. Северозападният бриз, който на смрачаване бе затихнал, отново се засилваше. Заповяда да загасят всички огньове и светлини, за да поощри това, на което се надяваше.

А там в морето, в елегантната кабина на „Вирхен дел Пилар“, гордият, благороден, храбър и некадърен адмирал на карийската ескадра свика военен съвет, който всъщност не беше съвет, защото бе свикал своите командири само за да им наложи волята си. В полунощ, когато всички в Сейнт Джон са заспали с убеждението, че до сутринта не ще има ново нападение, под закрилата на мрака те ще се промъкнат покрай крепостта с изгасени светлини. Зората ще ги завари хвърлили котва в залива на около една миля от града, с оръдия, насочени към него. Това ще бъде мат за жителите на Антигуа.

Испанците се заеха да изпълняват тези наредждания, разпънаха платна под благоприятния вятър, като ги посвиха, за да намалят клокоченето на водата под носовите им части, и тихо се отправиха напред през кадифения мрак. С „Вирхен дел Пилар“ начело достигнаха входа на залива и навлязоха в по-тъмните води между потъналите в сянка скалисти брегове от двете страни. Тук цареше мъртва тишина. Не се виждаше никаква светлина освен на далечната фосфоресценция там, където водата достигаше брега; никакъв шум не нарушаваше тишината с изключение на мекото шумолене на водата покрай корабните корпуси.

На двеста ярда от крепостта и мястото, където беше потопена „Атревида“, за да задръсти канала, „Вирхен дел Пилар“ продължаваше да напредва; фалшбордовете му бяха изпълнени с мълчаливи, застанали нашрек мъже, а дон Мигел се бе облегнал неподвижно като статуя върху парапета на кърмата. Бяха на една линия с укреплението и той смяташе победата за спечелена, когато внезапно килът задра, корабът продължи още няколко ярда, като се разтърсва, докато накрая сякаш никаква чудовищна ръка в дълбините под него го хвана и задържа, а над главата му, под напора на вятъра, на който корабът вече не се поддаваше, платната плющаха под съпровода на скърцащите въжета и тракащите скрипци.

И тогава, преди още адмиралът дори да предположи какво се е случило, мракът откъм левия борд се разкъса от огън, тишината беше разбита от гърма на оръдия, трошене на дъски и трясък от падащи рей — оръдията, свалени от „Арабела“ и държани досега в замаскираното укрепление, изстреляха тридесет и две фунтовите си гюлета в испанския флагмански кораб от безмилостно късо разстояние. Убийствената точност на тези оръдия може би щеше да покаже на

полковник Кортни защо капитан Блъд бе предпочел да потопи „Атревида“ с оръден огън, вместо да пробие дъното му. По този начин той бе получил данни за точното разстояние, а това му позволяваше да стреля безпогрешно в тъмнината.

В отговор „Вирхен дел Пилар“ изстреля наслуки един залп, преди адмиралът да напусне разбития, надупчен кораб, който се държеше над водата само защото бе заседнал върху корпуса на „Атревида“. Заедно с оцелелите си хора дон Мигел се качи на борда на фрегатата „Индиана“, която не успя да спре навреме и се бълсна в кърмата му. Понеже се движеше много бавно и капитанът ѝ бързо съобрази да прибере малкото платна, които беше разпънал, тя не претърпя други повреди освен строшения си бушприт.

За тяхно щастие в този момент оръдията на брега се презареждаха. В този кратък отдих „Индиана“ прие на борда си бежанците от флагманския кораб, а едномачтовият кораб, който плаваше след нея, разбра положението, веднага разпъна всичките си платна, извади греблата си и изтегли „Индиана“ за кърмата на открито, където другата фрегата лежеше в дрейф и стреляше наслуки по смълчано го землено укрепление на скалистия бряг. Единственият ефект от тази стрелба беше да издаде месторазположението си на пиратите и скоро след това оръдията загърмяха отново, но този път вече не в залпове. Един изстрел повреди още повече „Индиана“, като строши кормилото ѝ; затова, след като беше извлечена от залива, другата фрегата трябваше да я вземе на буксир.

Двете страни прекратиха огъня и мирът и тишината на тропическата нощ щяха отново да се възцарят над Сейнт Джон, ако целият град не се бе надигнал и бързаше към скалистия бряг за новини.

Когато се зазори, единствените кораби, които се виждаха по сините води на Карибско море от Антигуа, бяха „Арабела“ с червения си корпус, хвърлил котва в сянката на скалите, за да прибере оръдията си, с които бе услужил на защитниците, и повреденият „Вирхен дел Пилар“, наклонен силно на десния си борд, там, където бе заседнал върху потопения корпус на „Атревида“. Около флагманския кораб кръжеше цяла флотилия от малки лодки и канута, в които пиратите спасяваха всеки предмет с известна стойност, намерен на борда му. Те свалиха всичко на брега: оръжия и скъпи брони, позлатен сервиз,

златни и сребърни съдове, два обковани със стомана сандъка, които вероятно представляваха касата на ескадрата и съдържаха около шест хиляди реала, скъпоценности, дрехи, ориенталски килими и скъпи брокати от голямата кабина. Всичко това беше струпано до крепостта, за да бъде разделено по-късно съгласно договорните условия на пиратите.

Когато завърши пренасянето, до ниските скали бяха доведени четири мулета, които застанаха до скъпоценната купчина.

— Какво е това? — попита Блъд, който се намираше там.

— От негово превъзходителство генералния управител — отговори негърът мулетар — за пренасяне на ценностите.

Блъд се стъписа. Когато се съвзе, той каза:

— Много съм признателен. — И нареди мулетата да бъдат натоварени, и отведени до брега при лодките, които трябваше да отнесат плячката на борда на „Арабела“.

След това отиде да посети губернатора.

Поканиха го в една дълга, тясна стая, където в единия край висеше портрет на негово бившо величество крал Чарлз II и се оглеждаше в огледалото на другия край. Имаше дълга тясна маса, отрупана с книги, една китара и ваза с ароматни акациеви цветове, имаше и няколко стола от черен дъб с високи облегала и без тапицировка.

Губернаторът влезе, последван от Макартни. Лицето му изглеждаше по-удължено и тясно от всеки друг път.

Капитан Блъд с телескоп под едната ръка и украсената си с пера шапка в другата се поклони ниско.

— Идвам да се сбогувам, ваше превъзходителство.

— Тъкмо щях да пратя да ви повикат. — Бледите очи на полковника се опитаха да посрещнат твърдия поглед на капитана, но не успяха. — Чувам, че сте взели значителна плячка от испанския кораб. Казаха ми, че хората ви са я отнесли на борда на вашия кораб. Вие знаете, сър, че тази плячка е собственост на краля?

— Не зная това — отвърна капитан Блъд.

— Не знаете ли? В такъв случай сега ви уведомявам за това.

Капитан Блъд поклати глава и се усмихна снизходително.

— Това е военна плячка.

— Точно така. А сраженията се водеха от името на негово величество и в защита на колонията на негово величество.

— Само че аз нямам кралско назначение.

— Негласно и временно аз ви дадох назначението, когато се съгласих да приема на служба вас и хората ви за защитата на острова.

Бльд го гледаше развеселен и учуден.

— Какъв сте били, сър, преди да ви назначат за генерален управител на Подветрените острови? Адвокат ли?

— Капитан Бльд, струва ми се, че започвате да обиждате.

— Можете да бъдете сигурен в това и дори в нещо повече. Съгласихте се да ме вземете на служба, така ли? Виж ти благоволение! Къде щяхте да се намирате сега, ако не ви бях довел помощта, която благоволихте да приемете?

— Да говорим за всичко по реда му, ако обичате. — Полковникът говореше студено, надменно. — Когато постъпихте на служба на крал Джеймз, вие попаднахте под разпоредбите на законите, управляващи неговите въоръжени сили. Вашето плячкосване на богатствата от испанския флагмански кораб е разбойническо действие в разрез с тези закони и се наказва суворо според техните разпоредби.

Капитан Бльд намираше положението все по-забавно. Изсмя се.

— Моят дълг е ясен — прибави полковник Кортни, — трябва да ви поставя под арест.

— Но надявам се, че не мислите да го изпълните?

— Не, стига да се възползвате от снизходежнието ми и веднага да си отидете.

— Ще си тръгна веднага, щом получа моите двадесет хиляди реала, срещу които наехте услугите ми.

— Вие предпочетохте, сър, да получите заплащане по друг начин. Извършихте нарушение на закона. Нямам какво повече да ви кажа, капитан Бльд.

Бльд го изгледа с присвити очи. Беше ли той човек пълен глупак, или само непочтен?

— Ex, колко хитро! — изсмя се той. — Изглежда, че ще трябва да прекарам остатъка от живота си, като помагам на изпадналите в беда британски колонии. Междувременно обаче съм тук и оставам тук, докато получа своите двадесет хиляди реала. — Той хвърли шапката си

на масата, притегли един стол, седна и кръстоса крака. — Топъл ден, полковник, нали?

Очите на полковника светнаха.

— Капитан Макартни, стражата чака в коридора. Бъдете така добър да я повикате.

— Изглежда, имате намерение да ме арестувате?

Очите на полковника блеснаха мрачно.

— Естествено, сър. Това ясно ми повелява дългът. Така повеляваше дългът ми от момента, когато слязохте тук. Сам доказвате, че не е трябвало да се съобразявам с нищо друго, каквито и да са били нуждите ми. — Той махна с ръка към офицера, който бе застанал до вратата. — Ако обичате, капитан Макартни.

— Почакайте за миг, капитан Макартни. Почакайте още за миг, полковник. — Бълд вдигна ръка. — Това е равносилно на обявяване на война.

Полковникът вдигна презиртелно рамена.

— Можете и така да го тълкувате, ако искате. Няма никакво значение.

Съмненията на капитан Бълд по отношение почтеността на този човек изчезнаха напълно. Той беше глупак с въображение, което не можеше да си представи две неща едновременно.

— Наистина, от голямо значение е. Щом ми обявявате война, нека бъде война; предупреждавам ви, че ще откриете в мене безпощаден неприятел, какъвто се оказах за испанците вчера, когато бях ваш съюзник.

— По дяволите! — изруга Макартни. — Виж какви приказки от устата на човек, когото държим в ръцете си.

— И други са ме държали в ръцете си преди, капитан Макартни. Не придавайте прекалено значение на това. — Той мълкна, усмихна се и продължи: — За щастие на Антигуа войната, която ми обявихте, може да се води и без кръвопролитие. Наистина още от пръв поглед ще се убедите, че вече е започнала, че аз имам стратегическо преимущество и че поради това не ви остава нищо друго, освен да капитулирате.

— Не мога да разбера нищо, сър.

— Това е, защото твърде бавно схващате очевидното. Започвам да мисля, че в родината ни гледат на това качество като на необходима

квалификация за един колониален губернатор. Имайте търпение за миг, полковник, да ви разясня, че моят кораб се намира пред пристанището. На борда му има двеста от най-смелите бойци, които ще лапнат немощната ви охрана на една хапка. Корабът притежава четиридесет оръдия, половината от които могат да бъдат стоварени на брега за един час и след още един час Сейнт Джон ще представлява купчина развалини. Ако мислите, че някой ще се поколебае, понеже колонията е английска, ще ви припомня, че една трета от хората ми са французи, а другите две трети са извън закона също като мене. Ще разгромят града с удоволствие, първо, защото принадлежи на крал Джеймз; име, което всички мразят, и, второ, защото златото, което добивате в Антигуа, ще ги въз награди.

Макартни се изчерви и хвана дръжката на сабята си. Но побледнелият от гняв полковник му отговори, като размахващ костеливата си, изпълнена с лунички ръка:

— Ах ти, мръсен, долен пират! Проклет избягал каторжник! Забравяш едно, че докато успееш да се върнеш при мръсните си пирати, нищо от това не може да се случи.

— Трябва да му благодарим за предупреждението, сър — присмя се капитан Макартни.

— Празни приказки! Нямате никакво въображение, както помислих още вчера. Вашият мулетар ми позволи да отгатна какво мога да очаквам от вас. И съответно с това взех необходимите мерки. Заповядах на помощника си в дванадесет часа да приеме, че е била обявена война, да свали оръдията на брега и да ги закара в крепостта, откъдето ще държат града под обстрел. За тази цел му оставил вашите мулета. — Блъд погледна часовника върху полицата над камината. — Вече наближава дванадесет и половина. От вашите прозорци се вижда крепостта. — Той се изправи и подаде телескопа си. — Уверете се сами, че това, което казах, вече се върши.

Последва мълчание, през което губернаторът го изгледа с омраза. След това мълчаливо пое телескопа и отиде до прозореца. Когато се извърна от него, беше побеснял като гърмяща змия.

— Но все пак забравяте нещо. Че ви държим. Ще уведомя пиратската ви сган, че при първия изстрел ще ви обеся. Стражата, Макартни. Достатъчно говорихме.

— Още един миг — помоли го Блъд. — Толкова досадно прибързан сте в заключенията си. Волверстон получи заповедите ми и никаква заплаха за живота ми няма да го склони от тях дори на косьм. Обесете ме, ако искате. — Той повдигна рамена. — Ако държах толкова на живота, нямаше да се занимавам с пиратство. Но когато ме обесите, можете да бъдете сигурен, че отмъщавайки за мене, моите пирати няма да оставят камък върху камък от Сейнт Джон и няма да пощадят нито един мъж, жена или дете. Преценете това и помислете за дълга си към колонията и краля — този дълг, за който основателно държите толкова много.

Бледите очи на губернатора го пронизаха, сякаш искаха да достигнат до дъното на душата му. Блъд стоеше пред него смел и спокоен, със спокойствие, което всякаше страх.

Полковникът погледна Макартни, сякаш търсеше помощ. Но не намери никаква помощ от него. Накрая раздразнено наруши мълчанието:

— Гръм да ме тресне. Така ми се пада, загдето сключвам сделки с пирати. За да се отърва от вас, ще ви платя двадесетте хиляди реала и хайде сбогом и проклет да сте!

— Двадесет хиляди! — повдигна изненадано вежди капитан Блъд. — Но те бяха толкова, докато бях ваш съюзник, преди да ми обявите война.

— Какво, по дяволите, искате да кажете сега?

— Че щом признавате поражението си, ще преминем към обсъждане на условията.

— Условия! Какви условия? — Отчаянието на губернатора непрекъснато се засилваше.

— Ще ги чуете. Най-напред двадесетте хиляди реала, които дължите на мене и хората ми за извършените услуги. След това тридесет хиляди за откупване на града от бомбардировката, която се подготвя.

— Какво! За бога, сър!...

— След това — продължи капитан Блъд безмилостно — десет хиляди за собствения ви откуп, десет хиляди откуп за семейството ви и пет хиляди за другите по-известни личности в Сейнт Джон, включително и капитан Макартни. Това прави седемдесет и пет хиляди

реала и те трябва да бъдат платени до един час, защото след това ще бъде твърде късно.

Видът на губернатора беше неописуем. Той се опита да каже нещо, но не можа да произнесе нито дума. Отпусна се тежко на стола. Накрая успя да заговори отново с надебелен и треперещ глас:

— Вие... вие злоупотребявате с търпението ми. Да не би да ме мислите за луд?

— По-добре да го обесим, полковник, и да свършим — избухна Макартни.

— И с това да унищожите колонията, която е ваш дълг да запазите на всяка цена, повтарям, на всяка цена.

Губернаторът прекара ръка по мокрото си бледо чело и изпъшка.

Разбира се, говориха още известно време: но все повтаряха казаното вече, докато накрая полковник Кортни започна да се смее почти истерично:

— Гръм да ме тресне, сър! Остава само да се чудим на умереността ви. Можехте да поискате седемстотин хиляди реала или седем милиона...

— Така е — прекъсна го Блъд, — но аз съм умерен по природа, а освен това имам известна представа за възможностите на хазната ви.

— А времето! — извика губернаторът с отчаяние, за да покаже, че е отстъпил. — Как мога да събера такава сума за един час?

— Ще бъда разумен. Изпратете ми сумата на скалистия бряг до залез слънце и ще се оттегля. А сега веднага ще ви напусна, за да прекратя действията. Желая ви всичко най-хубаво.

Оставиха го да си отиде, защото бяха принудени. А при залез слънце капитан Макартни отиде с кон до мястото, където пиратите бяха разположили оръдията си; подир него вървеше един негър с муле, натоварено със златото.

Капитан Блъд излезе сам напред, за да го посрещне.

— От мене нямаше да го получите — каза холеричният капитан през зъби.

— Ще го запомня за в случай, че някога управлявате колония. А сега, сър, да пристъпим към работа. Какво съдържат тези чуvalи?

— Ще намерите по пет хиляди реала във всеки.

— Тогава свалете ми четири от тях — двадесетте хиляди реала, за които се съгласих да служа на Антигуа. Останалите можете да

отнесете на губернатора с най-добрите ми пожелания. Нека това да го поучи, а и вас, драги капитане, че първото задължение на всеки мъж е не към службата му, а към собствената му чест, и че този дълг не може да се изпълни, ако не се спазва дадената дума.

Капитан Макартни пое шумно дъх.

— Гръм и мълнии! — възкликна той дрезгаво. — И вие сте пират!

Вибриращият металически глас на пирата прозвуча строго:

— Аз съм капитан Бълд.

[1] Южен галс — курс на кораба, при който вятърът духа от юг.
— Б. пр. ↑

[2] Атревида (исп.) — смели. — Б. пр. ↑

[3] Fiat officium, riiat coelum (лат.) — Изпълни дълга си, дори и да си строшиш врата. — Б. пр. ↑

[4] Ярд — мярка за дължина = 91,4 см. — Б. пр. ↑

[5] „Вирхен дел Пилар“ (исп.) — „Девата от Пилар“. — Б. пр. ↑

5

ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

Капитан Бълд беше доволен от света, което е друг начин да се каже, че беше доволен от себе си.

Той бе застанал на пристана в Кайона и разглеждаше корабите в заобиколеното от скали пристанище. С гордост спираше поглед на петте големи кораба, които сега съставяха флотата му; а навремето всяка тяхна рейка и дъска бе принадлежала на Испания. Там беше собственият му флагмански кораб „Арабела“ с четиридесет оръдия, червени фалшбордове и позлатени амбразури, които блъскаха в светлината на привечерното слънце; до него бе хвърлил котва почти толкова мощният син и бял „Елизабета“. А зад тях се полюшваха трите по-малки кораба с по двадесет оръдия, заловени при голямото сблъскване в Маракайбо, откъдето Бълд неотдавна се бе завърнал. Тези кораби, наричани някога „Инфанта“, „Сан Фелипе“ и „Санто Ниньо“, Бълд бе преименувал на трите орисници: „Клото“, „Лакезис“ и „Атропос“, с което искаше шеговито да намекне, че те ще бъдат съдници за съдбата на всеки испанец, който можеха да срещнат занапред по морските води.

Капитан Бълд изпита задоволство от собственото си деликатно, класическо чувство за хумор. Както казахме вече, той беше доволен от себе си. Неговите последователи наброяваха близо хиляда души и можеше да удвои броя им, когато пожелае. Защото успехът му започваше да става пословичен, а именно сполуката е най-ценното качество, което може да се търси у един водач при опасни начинания. Дори великият Хенри Морган през най-добрите си дни не бе разполагал с такъв авторитет и мощ. Дори Монтбар — наречен от Испания Унищожителя — не бе карал навремето испанците да се страхуват толкова, колкото ги плашеше сега дон Педро Сангре^[1], както твърде уместно бяха предали в превод името на Питър Бълд.

Той знаеше, че се готви нещо против него. Не само кралят на Испания, чиято власт бе превърнал в посмешище, но и кралят на

Англия, когото смяташе с известно право почти достоен за презрение, вземаха съгласувани мерки за унищожението му; а напоследък в Тортуга се бе разчуло, че испанският адмирал дон Мигел де Еспиноса, пострадал най-жестоко и най-скоро от него, бил обявил награда от десет хиляди реала за всеки, който му предаде жив капитан Блъд. Отмъстителността на дон Мигел не можеше да се задоволи с обикновена смърт.

Питър Блъд не се плашеше, нито му липсваше дотолкова доверие в собственото му щастие, че да остане да плесенява под закрилата на Тортуга. Беше решил да направи от Испания изкупителна жертва за всичките си страдания, а той беше изтърпял много страдания от хората. По този начин постигаше две цели. Отмъщаваше си и в същото време служеше не на краля Стюарт, когото презираше — въпреки че сам беше по рождение ирландец и католик, — а на Англия и чрез това на цялото цивилизирано човечество, което жестоката и алчна Кастилия искаше да лиши от всякакви връзки с Новия свят.

Обърна гръб на почти пустия вече пристан, без обичайната шумна тълпа, но гласът на Хейтън, боцмана на „Арабела“, го повика от лодката, която го бе довела до брега.

— В осем часа ли се връщате, капитане?

— В осем часа — отвърна Блъд през рамо и тръгна, като размахваше дългия си абносов бастун, елегантен и изискан в костюм от сив плат със сребърни украсения.

Запъти се нагоре към града. Повечето от хората, с които се разминаваше по пътя, го поздравяваха, а останалите го оглеждаха. Предпочете да мине през широката, непавирана „Рю дю роа дъ Франс“^[2], която хората от града се бяха опитали да разкрасят с посаждане на редица палмови дървета от двете ѝ страни. Когато наблизи кръчмата „Кралят на Франция“, хората край вратата ѝ застанаха почтително. Отвътре долита монотонен шум на гласове, звучащ като приглушен съпровод на цинични възклициания, откъси от груби песни и писклив, глупав женски смях. През шума се дочуваше тракане на зарове и дрънчене на канчета.

Блъд разбра, че пиратите му се веселят със златото, донесено от Маракайбо. Грубите мъже, които излизаха от препълненото долнопробно заведение, го приветствуваха с гръмки възгласи. Не беше

ли той крал на всички негодници, които съставяха великото „Брегово братство“?

Той отговори на приветствията им с повдигане на ръката, в която държеше бастуна, и продължи пътя си. Имаше работа с губернатора, господин Д’Ожерон, и тази работа го отведе до красивата, бяла къща, издигната върху възвишението на изток от града.

Капитанът беше предвидлив човек, обичаше реда и се стараеше да се подсигури за деня, в който смъртта или свалянето на крал Джеймз II може би ще направи възможно завръщането му в родината. От известно време вече той предаваше на губернатора значителна част от плячката за чекове срещу Франция, които изпращаше в Париж за осребряване, с цел парите да бъдат влагани на негово име. Питър Блъд беше винаги радушно приет гост в къщата на губернатора не само защото тези финансови операции бяха изгодни за господин Д’Ожерон, а още повече заради голямата услуга, която навремето капитанът бе извършил, като освободи дъщеря му Мадлен от ръцете на един грубиян пират, опитал се да я отвлече.

Оттогава господин Д’Ожерон, синът му и двете му дъщери гледаха на капитан Блъд като на нещо повече от обикновен приятел.

Поради това нямаше нищо особено във факта, че вечерта, когато привърши работата си и вече тръгваше, госпожица Д’Ожерон реши да го изпрати по късата алея в благоуханната градина на своя баща.

Бледолика красавица с черна коса, със стройно, подобно на статуя тяло, облечена по последната френска мода, госпожица Д’Ожерон имаше романтична външност и не по-малко романтичен темперамент. Тя вървеше грациозно до капитана в припадащия здрач и даде да се разбере, че намеренията ѝ също не са лишени от известен романтизъм.

— Господине — каза тя на френски с известно колебание, — дойдох да ви помоля непрестанно да бъдете нашрек. Имате прекалено много врагове.

Той спря и полуобърнат, с шапка в ръка, се поклони тъй дълбоко, че дългите черни къдри почти се съединиха пред добре очертаното му, мургаво като на циганин лице.

— Госпожице, вашето внимание ме ласкае, много ме ласкае. — Изправи се отново и неговите смели очи, изненадващо смели под черните вежди на това толкова обгоряло и мургаво лице, се засмяха в

нейните. — Вярно е, че не ми липсват врагове. Това е отплата за величието. Само оня, който няма нищо, е без врагове. Но моите поне не са в Тортуга.

— Толкова ли сте сигурен в това?

Тонът ѝ го принуди да се замисли. Намръщи се и за миг се вгледа сериозно в нея, преди да отговори.

— Госпожице, говорите тъй, сякаш знаете нещо.

— Не твърде много. Зная само това, което ми каза днес един от робите. Разправя, че испанският адмирал бил обявил награда за главата ви.

— С това испанският адмирал, госпожице, е искал само да ме поласкае.

— И че били чули Каюзак да разправя, че ще ви накара да се разкрайвате за оскърблението, което сте му нанесли в Маракайбо.

— Каюзак?

Това име разкри собствената му прибързаност да твърди, че няма врагове в Тортуга. Беше забравил Каюзак, но разбра, че Каюзак едва ли го е забравил. Каюзак бе с него в Маракайбо и попадна заедно с него в клопка, когато пристигна флотата на дон Мигел де Еспиноса. Френският пират се уплаши, обвини Бльд в прибързаност при ръководството на това начинание, скара се с него и от свое име и от името на френския си екипаж сключи споразумение с испанския адмирал. Дон Мигел му даде пропуск и той замина с празни ръце, като изостави капитан Бльд на съдбата му. Но нещата не се развиха така, както бе предположил страхливият Каюзак. Капитан Бльд не само проби испанската клопка, но и нанесе големи щети на адмирала, завзе три от корабите му и се завърна в Тортуга, натоварен с богата плячка от тази победа.

За Каюзак това беше като сол в раната. Със склонността да обърква причина и следствие, което е главният недостатък на глупавите egoисти, той сметна, че капитан Бльд го е изиграл. И не криеше неоснователното си възмущение.

— Така говори, значи? — каза капитан Бльд. — Е, това е доста неблагоразумно от негова страна. При това цял свят знае, че не е бил измамен. Когато сметна положението за твърде опасно, той пожела спокойно да офейка и това му бе разрешено.

— Но чрез тази си постъпка е пожертвувал своя дял от плячката и оттогава той и хората му са предмет на подигравки в Тортуга. Можете ли да си представите какви са чувствата на този негодник?

Бяха стигнали до портата.

— Ще бъдете предпазлив, нали? Нали ще се пазите? — замоли го тя.

Бльд се усмихна на приятелската ѝ загриженост.

— Дори и само за да остана жив и да ви служа. — Той се поклони с официална вежливост ниско над ръката ѝ и я целуна.

Но не беше сериозно загрижен от предупреждението. Можеше лесно да повярва, че Каюзак ще иска да си отмъсти. Но Каюзак да се заканва тук, в Тортуга, представляваше прекалено опасна и невероятна непредпазливост за такова псе, което не поемаше никакви рискове.

Той тръгна с бодра крачка през спускащата се мека и топла нощ и скоро видя светлините по „Рю дю роа дьо Франс“. Когато стигна до началото на тази запустяла сега улица, една сянка се отдели от пресечката вдясно от него, за да го пресрещне.

Докато се готвеше да извади рапирата си и да заеме бойна стойка, той различи женска фигура и чу да викат тихо името му.

— Капитан Бльд!

Когато спря, жената се приближи и заговори бързо, задъхано:

— Видях ви да минавате преди два часа. Но никой не трябва да забележи, че говоря с вас през деня на улицата. Затова чаках да се върнете. Не продължавайте, капитане. Вървите към опасност, към смъртта си.

Накрая озадаченото му съзнание я позна и в паметта му блесна сцената, която се бе разиграла преди една седмица в „Краля на Франция“. Двама пияни негодници се бяха скарали за една жена — отрепка от измета на Европа, изтласкана по бреговете на Новия свят, — нещастно създание с известна хубост, която обаче, подобно на износените ѝ елегантни дрехи, беше потъмняла, измърсена и повехнала. Жената се бе намесила дръзко в спора, който се водеше заради нея, един от пияниците я бе ударил грубо, а капитан Бльд в изблик на кавалерски гняв бе повалил нападателя и я бе извел от заведението.

— Чакат ви в засада там долу — каза тя — и искат да ви убият.

— Кой? — попита Бълд, като си припомни внезапно предупреждението на госпожица Д'Ожерон.

— Двайсетина души са. И ако разберат, ако видят, че ви предупреждавам, ще ми прережат гърлото, преди да съмне.

Докато говореше, тя се оглеждаше страхливо през мрака и гласът ѝ трепереше от уплаха. След това извика програкнало, сякаш беше обзета от още по-голям ужас:

— О, нека не стоим тук! Елате с мене; ще ви приютя на безопасно място, докато съмне. После ще се върнете на кораба си и след тая случка ще направите най-разумно да останете на борда или да не слизате сам на брега. Елате! — завърши тя и го дръпна за ръкава.

— Шт! Почакайте! Почакайте! — каза той, като ѝ се противопостави. — Къде ще ме заведете?

— О, какво значение има, стига да сте в безопасност? — Тя го теглеше с цялата си сила. — Показахте се добър към мене и не мога да оставя да ви убия. А ако не дойдете, ще убият и двама ни.

Бълд отстъпи накрая повечето заради нея, отколкото заради себе си и позволи да го поведе от широката улица в малката пресечка, откъдето бе излязла, за да го пресрещне. Беше тясна уличка с малки, едноетажни дървени къщички, разположени на голямо разстояние една от друга по едната ѝ страна. По другата страна се простираше оградата на някаква плантация.

Жената спря при втората къща. Малката врата беше отворена и вътрешността се осветяваше от пламъка на месингова газена лампа, поставена върху една маса.

— Влезте — подкани го тя с трептящ шепот.

Две стъпала водеха надолу към пода на къщата, който беше под нивото на улицата. Капитан Бълд се спусна по тях и влезе в стаята, където въздухът смърдеше на застоял тютюнев дим и се разнасяше неприятна миризма от малката газена лампа. Жената го последва и затвори вратата. И тогава, преди капитан Бълд да се извърне, за да разгледа обстановката на слабата светлина, някой го удари силно по главата с нещо тежко. Ударът го зашемети веднага и той се просна замаян и безсилен върху нечистата гола земя на пода.

В същия миг женски писък разкъса рязко тишината, но веднага беше приглушен в неразбирамо гъргорене.

Веднага, преди капитан Блъд да помръдне дори, преди да се съвземе от смайването и изненадата, някакви бързи, жилести и опитни ръце се справиха с него. Извиха китките зад гърба му и заедно с глезените ги завързаха с кожени ремъци. После го превъртяха по гръб, вдигнаха го, натикаха го в някакъв стол и го завързаха през кръста облегалката.

Над него се наведе нисък, набит мъж, приличен на горила, с дълго туловище и къси крака. Ръкавите на синята му риза бяха навити до рамената на огромните му, мускулести и космати ръце. Малки черни очи проблясваха зловещо върху широкото лице, което беше плоско и жълтеникаво като на мулат. Червеносиня кърпа покриваше главата му и скриваше напълно косата; от големите уши висяха тежки златни пръстени.

Капитан Блъд го огледа продължително, като въздържа силния гняв, който го обхващаше все повече с избиствряне на сетивата му. Неволно разбра, че насилието и яростта съвсем няма да му помогнат и че на всяка цена трябва да се въздържи. И той успя да ги потисне.

— Каюзак! — каза той бавно. И после добави: — Това е съвсем неочеквано удоволствие!

— Най-после хвърлихте котва, капитане — каза Каюзак и се изсмя тихо, с безпределна злоба.

Блъд погледна зад него към вратата, където жената се бореше в ръцете на приятеля на Каюзак.

— Ще стоиш ли мирно, мръснице, или трябва да те укротя? — заплаши я разбойникът.

— Какво ще правите с него, Сам? — изхленчи тя.

— Това не е твоя работа, момичето ми.

— Моя работа е! Каза ми, че той е в опасност, и аз ти повярвах, лъжливо куче!

— Това беше вярно. Но сега е в безопасност и в пълно удобство. Влез там, Моли. — Той посочи през стаята към тъмния вход на един килер.

— Няма... — започна тя гневно.

— Влизай — изръмжа той — или ще си изпариш!

Хвана я отново грубо за врага и кръста и въпреки че тя продължаваше да се съпротивлява, я избута през стаята в килера. Затвори вратата и сложи резето.

— Стой там, мръснице, и мълчи или ще те накарам да онемееш завинаги.

Иззад вратата му отвърнаха с охкане. След това жената се хвърли върху някакво легло, чу се скърцане и после настъпи тишина.

Капитан Бльд си обясни нейното участие в това дело и сметна, че е повече или по-малко приключено. Погледна в лицето бившия си съдружник и устните му се усмихнаха, за да изразят увереност, каквато съвсем не изпитваше.

— Нахално ли ще бъде да запитам за намеренията ти, Каюзак?
— каза той.

Приятелят на Каюзак се изсмя и се наведе над масата — висок мъж със свободно отпуснати крайници и продълговато лице с почти индиански черти. По дрехите му можеше да се заключи, че е ловец. Той отговори вместо Каюзак, който гледаше смиръщено и мълчеше мрачно:

— Възнамеряваме да те предадем на дон Мигел де Еспиноса. Наведе се да оправи лампата, изкара малко фитила и го подряза. В малката мизерна стая стана по-светло.

— Точно така! — заяви Каюзак. — А дон Мигел без съмнение възнамерява да те обеси на мачтата си.

— Значи, това е дело на дон Мигел, а? Велики боже! Предполагам, че си се изкушил от възнаграждението. Разбира се, точно за такава работа си годен, по дяволите! Но обмисли ли всичко? Пред тебе има рифове, момчето ми. Хейтън трябваше да ме чака с лодка на пристана в осем часа. Вече съм закъснял. Осем часът бе преди повече от час. Скоро ще вдигнат тревога. Знаят къде отивах. Ще тръгнат подир мене и ще ме проследят. За да ме намерят, момчетата ще обърнат Тортуга наопаки. И какво ще стане с тебе тогава, Каюзак? Помисли ли за това? Жалко е, че въобще си лишен от предвидливост. Именно липсата на предвидливост те върна с празни ръце от Маракайбо. А дори и там, ако не бях аз, сега ти щеше да наблягаш веслото на някоя испанска галера. Въпреки това ти си обиден, понеже си бедно духом, опако псе и за да задоволиш злобата си, тичаш към собствената си гибел. Ако имаш искрица здрав разум, ще свиеш платна, момчето ми, и ще легнеш в дрейф, преди да стане твърде късно.

В отговор Каюзак само то изгледа злобно и мълчаливо претършува джобовете на капитана. Другият в това време седна на трикрако дървено столче.

— Колко е часът, Каюзак? — попита той.

Каюзак погледна часовника на капитана.

— Близо девет и половина, Сам.

— Гръм да го тресне! — изръмжа Сам. — Още три часа трябва да чакаме!

— В долата има зарове — каза Каюзак, — а тук има какво да разиграем.

Той посочи с пръст плячката от джобовете на капитан Бльд, която беше струпана на малка купчинка върху масата. Имаше към двадесет златни монети, малко сребърни, един златен часовник с форма на луковица, златна табакера, пистолет и един скъпоценен накит, който Каюзак беше свалил от дантелата на врата на капитана заедно със сабята му и поясок от сива кожа, инкрустиран обилно със злат:

Сам се изправи, отиде при долата и взе оттам заровете. Постави ги на масата, придърпа стола си и отново седна. Той раздели парите на две равни части. След това прибави сабята и часовника към едната купчинка, а накита, пистолета и табакерата — към другата.

Бльд, който стоеше нащрек — наистина толкова се бе съсредоточил върху проблема, как да се освободи от примката, че едва усещаше болката от удара по главата, който го бе повалил, — заговори отново. Отказа решително да се предаде на страхът и безнадеждността, които се промъкваха в сърцето му.

— Има още нещо, което не сте взели предвид — каза той бавно, почти провлечен, — и това е, че може би ще се съглася сам да платя много по-голям откуп от сумата, която испанският адмирал предлага за мен.

Но това не им направи впечатление. Каюзак само му се подигра:

— Виж ти! А какво стана с увереността ти, че Хейтън ще дойде да те освободи? Кажи де?

Той се захили и Сам се изсмя заедно с него.

— Това е вероятно — отвърна Бльд. — Много вероятно. Но не е сигурно; нищо не е сигурно на тоя свят. Нито дори, че испанецът ще ви

плати десетте хиляди реала, които, както чувам, бил предложил за мен. С мен можеш да направиш по-добра сделка, Каюзак.

Той мълкна, а зоркият му поглед забеляза внезапния алчен блясък в очите на французина и как другият разбойник смръщи вежди. Затова продължи:

— Можеш да направиш сделка, която ще те възнагради за изпуснатото в Маракайбо. За всяка хилядарка, която предлага испанецът, аз ще ти предложа две.

Каюзак зяпна и очите му се разшириха.

— Двадесет хиляди реала! — възклика той смаян.

Тогава огромната ръка на Сам се стовари върху разклатената маса и той изригна куп мръсни, ожесточени псуви.

— Да ги нямаме такива! — изрева той. — Аз съм поел задължение и ще го спазя. Ако не го изпълня, лошо ме чака — пък и тебе, Каюзак. Освен това трябва да си много тъп, за да вярваш, че този красив хищник ще изпълни обещанието си!

— Знае, че ще го изпълня — каза Бльд. — Плавал е с мене. Знае, че дори испанците вярват на думата ми.

— Може би. Но аз не ѝ вярвам. — Сам се наведе над него с мрачно, заплашително, дълго и зло лице с навъсени вежди и тежки клепачи. — Обещал съм да те предам в полунощ, а когато обещая да свърша някоя работа, аз я свършвам. Разбра ли?

Капитан Бльд го погледна и дори се усмихна.

— Наистина — каза той, — не оставяш човек да се догажда. И думите му трябваше да се разбират буквально; защото му стана ясно, че тъкмо Сам бе сключил договор с испанските агенти и не смееше да скъса с тях от страх за живота си.

— Толкова по-добре — увери го Сам. — Ако не искаш да седиш с парцал в устата през следващите три часа, ще си държиш досадния език зад зъбите. Разбра ли?

Той нався дългото си, свито в заплашителна гримаса лице в лицето на пленника.

Капитан Бльд разбра и се отказал от отчаяната хватка за единствената малка сламка на надежда, която бе открил в положението. Разбра, че трябва да чака тук, безпомощно овързан, докато настъпи часът да бъде предаден на някого, който ще го отведе на дон Мигел де Еспиноса. Не смееше дори да помисли какво ще го

сполети след това. Познаваше ужасните жестокости, на които е способен един испанец, и отгатваше в каква ярост е изпаднал испанският адмирал. Пот го изби от ужас. Наистина ли трябваше да приключи своята смела и рискована кариера по този недостоен начин? Трябваше ли той, който така гордо бе плавал из водите на Карибско море като победител, да потъне в някакво мръсно блато? Не намираше никаква надежда в търсенето, което скоро щяха да започнат Хейтън и другите. Както бе казал, не се съмняваше, че ще преобърнат целия град с краката нагоре. Но не се съмняваше също, че ще дойдат твърде късно. Може би щяха да преследват предателите и да им отмъстят жестоко. Но каква полза щеше да има за него?

Гневните пари в съзнанието му се сгъстиха; отчаянието замъгли разума му. В Тортуга той имаше близо хиляда свои хора, почти на хвърлей камък, а беше вързан, безпомощен и чакаше да го предадат на отмъстителното правосъдие на Кастилия! Тази настойчива, повтаряща се мисъл се бълскаше в мозъка му като махало и го влудяваше.

После отново се съвзе. Съзнанието му се изясни, заработи дейно и със свръхестествена яснота. Знаеше, че Каюзак е продажен негодник, който няма да остане верен на никого, ако разбере, че ще спечели от предателството. А другият вероятно не беше по-добър; може би дори по-лош и от французина, тъй като само интересът — испанското възнаграждение за предателството — го беше привлякъл към сегашната му задача. Блъд заключи, че прекалено скоро е изоставил опитите да наддаде повече от испанския адмирал. В това отношение още имаше възможност да подхвърли ябълката на раздора на тия крастави псета, за която накрая те може би щяха да се уловят за гушите.

Загледа се в тях известно време, като наблюдаваше злия, алчен блясък в очите им, втренчени във въртящите се зарове и дребните залози от златото и предметите, които бяха взели от него и разиграваха, за да мине по-незабелязано времето.

И тогава чу собствения си ясен глас да нарушава тишината.

— Играете на половин пени, докато богатството е в ръцете ви.

— Отново ли започваш? — изръмжа Сам.

Но капитанът продължи невъзмутимо:

— Ще дам четиридесет хиляди реала повече от наградата на испанския адмирал. Предлагам ви петдесет хиляди реала за живота си.

Сам, който се бе надигнал ядосан, внезапно застина при споменаването на толкова огромна сума.

Каюзак също се изправи и двамата мъже застанаха от двете страни на масата, напрегнати от възбуда, на която не даваха израз, но тя се отгатваше по внезапно пребледнелите им лица и разширените им очи. Най-после французинът наруши мълчанието.

— Гръм и мълнии! Петдесет хиляди реала! — Той изговори думите бавно, сякаш за да ги втълпи в собственото си съзнание и в мисълта на своя приятел. После повтори: — Петдесет хиляди реала! По двайсет и пет на всеки! По дяволите! Ама това си заслужава известен риск! А, Сам?

— Цял куп пари, вярно — каза Сам замислено. Но след това се съвзе. — Ба! Какво е никакво си обещание? Кой ли му има доверие? Кой ще го накара да плати, щом го освободим, и той е...

— Аз винаги плащам — отвърна Бъльд. — Каюзак ще ти каже, че винаги плащам. — И после продължи: — Помислете, такава сума, дори кога го се раздели, ще направи всеки от вас достатъчно богат, за да живее охолно. Много вино, много жени! — Той се изсмя. — Наистина, бъдете разумни.

Каюзак облиза устни и погледна към приятеля си.

— Може да стане — измърмори той убеждаващо. — Още няма десет часа, а до полунощ ще се измъкнем от испанските ти приятели.

Но Сам не беше убеден. Обмисляше; и макар предложението да бе съблазнително, не смееше да го приеме, защото виждаше в него двойна опасност. Поел задължение към Испания в това начинание, той не смееше нито да се оттегли, нито да промени хода му. Виждаше се неизбежно притисна г между сигурния гняв на испанците, ако ги измами, и вероятното отмъщение на Бъльд, щом го пуснат на свобода. По-добре да се възползува на спокойствие от сигурните пет хиляди, отколкото да се надява на вероятните двадесет и пет, придружени от такива непоносими рискове.

— Съвсем не може да стане! — извика той гневно. — Затова нито дума повече по тая работа. Вече те предупредих.

— Гръм и мълнии! — извика Каюзак с дрезгав глас. — Аз пък казвам, че може да стане! И казвам, че си заслужава рискът!

— Така казваш, а? А какъв риск има за тебе? Испанците дори не знаят, че си замесен. За тебе е лесно, момчето ми, да говориш за

рискове, които няма да поемеш. Но за мен не е същото. Ако не изпълня поръчението на испанеца, той ще поиска да разбере защо. Както и да е, аз вече съм дал дума и държа на нея. Затова да не говорим повече по въпроса.

Сам стоеше изправен, застинал там, гневен и непоколебим, а Каюзак след като изгледа смиръщено дългото му, решително лице, въздъхна отчаяно и седна.

Бльд съвсем ясно долови вътрешния гняв, който бе обзел французина. Въпреки желанието си за мъст спрямо капитана, алчният негодник предпочитаše парите на врага си пред кръвта му и лесно се отгатваše озлобението му, загдето е принуден да се откаже от по-значителната сума само защото съдружникът му смяташе за прекалено голям риска, който трябваše да поемат.

Известно време двамата не проговориха нито дума, а Бльд сметна, че с нищо не можа да подобри положението си, ако прибави още нещо към онova, което беше вече казал. Но междувременно съмнението, което бе посял, го окуражи.

Когато накрая наруши мрачното мълчание, думите му, изглежда, нямаха никакво отношение към положението.

— Въпреки намерението ви да ме продадете на Испания, не виждам защо трябва дотогава да ме оставяте да умирам от жажда. А гърлото ми е като солните басейни в Салтатудос.

Той имаше съвсем определена цел, за която жаждата му трябваše да послужи само като претекст, но тя беше действителна, а и пазачите му страдаха от нея. Въздухът в стаята, прозорците и вратата на която бяха плътно затворени, беше задушен. Сам прекара ръка по влажното си чело и отри потта.

— По дяволите! Каква жега! — измърмори той. — И аз съм жаден.

Каюзак облиза пресъхналите си устни.

— Нищо ли няма в къщата? — попита той.

— Не. Но „Кралят на Франция“ е само на една крачка. — Сам стана. — Ще отида да взема кана вино.

Надеждата трескаво нахлу в гърдите на капитан Бльд. Точно това целеше. Познаваше склонността им към пиене и знаеше колко лесно намекът щеше да възбуди желанието им да я задоволят, затова се

надяваше да изпрати единия от тях за вино и че именно Сам ще отиде. Беше сигурен, че с Каюзак веднага ще се споразумее.

Но тогава Каюзак, глупакът, развали всичко с прекалената си старателност. И той се бе изправил на крака.

— Кана вино! Да, да! — извика той. — Побързай. И аз съм жаден.

Гласът му сякаш трепна. Слухът на Самолови трепването. Той поспря, огледа съдружника си и прочете по лицето му предателските намерения на дребния мошеник.

Усмихна се леко.

— Като поразмислих — каза той бавно, — струва ми се, че ще е по-добре ти да отидеш, а аз да остана да го пазя.

Каюзак зяпна и пребледня. В себе си капитан Бльд прокле невероятната му глупост.

— Значи, ми нямаш доверие, а? — попита Каюзак.

— Не... не точно — отвърна Сам. — Но аз оставам тук.

Каюзак се разгневи не на шега.

— Виж ти! По дяволите! Щом ми нямаш доверие да ме оставиш с него и аз не ти хващам вяра.

— Както искаш. Знаеш, че няма да се изкуша от обещанията МУ. Затова аз ще остана.

Доста дълго време двамата негодници съдружници се гледаха гневно в мълчание. Погледът на Каюзак помрачня. Той повдигна рамена и се извърна, сякаш без желание признаваше, че няма какво да каже срещу възражението на Сам. Застана замислен с присвирти очи. Накрая се размърда, сякаш внезапно е взел решение.

— Е, хайде, аз ще отида! — заяви той и веднага тръгна. Когато вратата се затвори зад излезлия французин, Сам отново седна до масата. Бльд се вслуша в шума на бързо отдалечаващите се стъпки, докато изчезнаха в далечината; след това наруши мълчанието със смях, който стресна другия. Сам го изгледа изпитателно.

— Какво те забавлява толкова, капитане?

Както знаем, Бльд предпочиташе да има работа с Каюзак. Каюзак беше сигурен. Овладян от страх пред испанците, Сам представляваше слаба възможност. И все пак тази възможност трябваше да се използува, колкото и малка да изглеждаше.

— Привързаността ти, дявол да те вземе! — отвърна капитан Бльд. — Нямаш му доверие да го оставиш тук да пази, а имаш доверие да го изпуснеш от очи.

— Защо, какво беля може да направи?

— Може да не се върне сам — каза капитанът загадъчно.

— Гръм да ме тресне! — извика Сам. — Ако опита такива номера, ще го застрелям, щом го видя. Така правя аз с тия, дето ми играят номера.

— Ако си умен, на всяка цена ще постъпиш по тоя начин. Каюзак е измамен тип, Сам, зная го много добре. Ти му попречи тая вечер, а той не е човек, който прощава. Трябваше да го разбереш от предателството му спрямо мене. Но нищо не разбиращ. Имаш очи, Сам, но не виждаш повече от сляпо кученце. Имаш и глава, Сам, но в нея няма повече мозък, отколкото в някоя тиква, защото иначе въобще нямаше да се колебаеш между Испания и мене.

— Ах, така ли?

— Точно така. Предлагам петдесет хиляди реала заедно с думата ми, че ще ти платя и се заклевам в честта си, че няма да храня лоши чувства и няма да търся отмъщение. Дори Каюзак те уверяваше, че на думата ми може да се разчита, и беше готов да я приеме.

Той мълкна. Негодникът ловец го оглеждаше мълчаливо, лицето му бе добило цвят на глина, а по челото му бяха избили капчици пот.

След малко Сам заговори с прегракнал глас.

— Петдесет хиляди, казваш, а? — попита тихо той.

— Разбира се. Защото, каква нужда има да делиш с това френско псе? Да не мислиш, че той щеше да ги дели с тебе, ако можеше да ги спечели всичките, като ти забие нож в гърба? Хайде, Сам, направи една смела постъпка, за да спечелиш цяло богатство. По дяволите, страхът от Испания! Испания е призрак! Аз ще те пазя от Испания. Можеш в безопасност да живееш на борда на моя флагмански кораб.

Очите на Сам блеснаха за миг, но след това отново го обзеха тревожни мисли.

— Петдесет хиляди! А рискът!

— Няма никакъв риск — каза Бльд. — Няма дори половината риск, който ще поемеш, когато се разчуе, че си ме продал на Испания, а това сигурно ще стане. Човече, никога няма да напуснеш жив

Тортуга. И дори да успееш, моите пирати ще те преследват до края на света.

— Но кой ще каже?

— Винаги се намира някой. Глупак си, че си се заел с тая работа, а още по-голям глупак си, загдето си взел Каюзак за съдружник. Не говори ли той открыто за отмъщение? И няма ли поради това да бъде първият, когото ще подозрат? А когато го хванат, както сигурно ще стане, нали веднага ще те издаде?

— По дяволите, за това ти вярвам! — извика разбойникът, изправен пред факти, върху които никога не се бе замислял.

— Наистина можеш да ми вярваш и за останалото, Сам.

— Чакай! Остави ме да помисля!

Както и преди, капитан Блъд с право реши, че е казал достатъчно за момента. Дотук успехът му пред Сам се бе окказал по-голям, отколкото се бе осмелил да се надява. Семето, което бе посял, се нуждаеше от известно време, за да поникне.

Минутите летяха, а Сам седеше неподвижен и замислен с лакти върху масата и глава, облегната на ръката. Когато най-после вдигна поглед и жълтата светлина освети отново лицето му, капитан Блъд видя, че то е бледо и лъснало. Опита се да прецени доколко отровата, която бе излял в съзнанието на Сам, е свършила работа. След малко Сам извади пистолета от пояса си и провери дали е зареден. Блъд сметна това за многозначително. Но още по-многозначително беше, че не върна пистолета в пояса си. Държеше го в ръка, жълтеникавото му лице имаше решителен вид, устните му бяха стиснати.

— Сам — каза тихо капитан Блъд, — какво реши?

— Ще взема мерки това френско псе да не ме изиграе — каза негодникът.

— И нищо друго?

— Другото може да почака.

Капитан Блъд с усилие обузда нетърпението си да ускори развръзката.

Последва безкрайно наглед очакване сред тишина, която нарушаваше само цъкането на оставения върху масата часовник на капитана. После по улицата навън се разнесе шум от стъпки, едва доловим отначало, но все по-ясен с приближаването им. Вратата се отвори и на прага се появи Каюзак с голяма, черна кана в ръце.

Сам се беше изправил зад масата и държеше дясната си ръка зад гърба.

— Много се забави! — изръмжа той. — Какво те задържа?

Каюзак беше блед и задъхан, сякаш е тичал. Блъд с пренапрегнатото си съзнание разбра, че не е тичал, потърси друго обяснение и отгатна, че състоянието му се дължи на страх или възбуда.

— Бързах — отвърна французинът. — Но сам бях жаден и останаха да се напия. Ето ти виното.

Той остави кожената кана върху масата.

И в същия миг Сам го застреля в сърцето почти от упор.

Надигна се облак дим, острата миризма на барут нахлу в гърлото на Блъд, като го накара да се закашля. И той видя картина, която щеше да запомни до края на живота си, Каюзак лежеше по лице на пода и крайниците му потрепваха конвулсивно, а Сам се наведе през масата и се вгледа в него с усмивка върху дългото си, животинско лице.

— Не поемам никакви рискове с френски свини като тебе — обясни той, сякаш жертвата му все още можеше да го чува. После оставил пистолета и поsegна към каната. Вдигна я до устата си и изля голяма гълтка в пресъхналото си гърло. Оставил съда и шумно млясна с устни. След това усети някакъв горчив вкус, направи гримаса и внезапно в съзнанието му проникна страх, който се изписа по лицето му. Грабна отново каната, навря нос в нея и подуши шумно като куче по следа. После с разширени от ужас очи погледна втренчено Блъд, лицето му доби цвят на волска кожа и със страхотен глас изкреша последната си дума:

— Мансаниля!^[3]

След това се извъртя и със страхотни, смразяващи кръвта псуви захвърли каната с останалото съдържание върху мъртвеца на пода.

Миг по-късно Сам се преви от болка, а ръцете му се впиха в стомаха. Когато се съвзе, без да мисли вече за Блъд или за нещо друго освен за болките в корема си, той залитна през стаята и отвори широко вратата. Усилието сякаш увеличи агонията му. Спазмите го присвиха отново, докато гърдите му опряха в колената, и през цялото време викаше, отначало изричаше псуви, а после започна да издава само нечленоразделни животински звуци. Накрая се просна на пода, започна да бълнува и да се гърчи като обезумял.

Капитан Бълд го изгледа мрачно — смаян, но не и озадачен. Загадката не се нуждаеше дори от разкритието на единствената дума, произнесена от Сам. Всичко бе напълно ясно.

Никога поетичната справедливост не би постигала тъй бързо и уместно двама разбойници. Каюзак беше сипал във виното отрова от плода на дървото мансаниля, което толкова лесно се намираше в Тортуга. За да бъде свободен да сключи сделка с капитан Бълд и да осигури за себе си целия откуп, предлаган от капитана, той уби съучастника си в същия миг, когато неговият съдружник го застреля със същото намерение.

И ако дължеше много на собствения си ум, капитан Бълд дължеше още повече на щастието си.

Постепенно и бавно, както се стори на вързания зрител, макар всъщност това да стана много бързо, движенията на отровения вече отслабваха. Скоро се превърнаха в отделни спазми. Накрая замряха напълно, престана и дишането му, което към края се придрожаваше от хъркане. Той остана сгърчен и неподвижен до вратата.

В това време капитан Бълд вече се занимаваше със себе си и бе загубил няколко мига в напразни усилия да се освободи от ремъците. Чукането по вратата на килера му припомни за присъствието на жената, която неволно го бе подмамила. Изстрелът и виковете на Сам я бяха накарали да се раздвижи. Капитан Бълд й извика:

— Строиш вратата! Само аз съм тук.

За щастие вратата представляваше лека преграда от тънки дъски и скоро се поддаде на рамото й. Най-после тя се втурна в стаята с уплашен поглед и размъкнати дрехи, спря се и изпища при гледката, която видя.

Капитан Бълд й заговори рязко, за да я успокои:

— Хайде, не пищи за нищо, мила. И двамата са мъртви като дъските на масата, а мъртвите не правят зло на никого. Ей там има нож. Разрежи тия проклети ремъци.

След миг той беше свободен, изправи се и се зае да оправя измачкания си, натружен тоалет. Прибра си сабята, пистолета, часовника и табакерата. Златото и скъпоценностите струпа на малка купчинка върху масата.

— Ти сигурно имаш дом някъде по света. Това ще ти помогне да се прибереш там, момичето ми.

Жената се разплака. Бълд взе шапката си, вдигна абаносовия бастун от пода, пожела й лека нощ и излезе на улицата.

Десет минути по-късно на пристана той се натъкна на възбудената тълпа пирати с факли в ръце, която Хагторп и Волверстон организираха в групи за претърсване на града. Единственото око на Волверстон огледа строго капитана.

— Къде, по дяволите, се губиш? — попита той.

— Обследвах късмета, който придружава наградата за предателство — каза капитан Бълд.

[1] Бълд = Сангре = кръв. — Б. пр. ↑

[2] Рю дю роа дьо Франс (фр.) — Улица на френския крал. — Б. пр. ↑

[3] Мансаниля — отрова, която се добива в Южна Америка от дърветата Hippomane Mancineil. — Б. пр. ↑

6

ЗЛАТОТО В САНТА МАРИЯ

Петте големи кораба на пиратската флота бяха хвърлили котва в едно удобно, усамотено заливче по западния бряг на Дариенския залив. На един кабелт разстояние от тях край леко набръчканата, прозрачна вода, блеснала под лъчите на утринното слънце, се разстилаше широк полумесец сребристосив пясък; зад него се издигаше гора, массивна като скала, яркозелена от неотдавнашните дъждове. В подножието ѝ, сред пламналите рододендрони, издадени напред като предни постове на джунглите, бяха разположени палатките и дървените колиби на пиратския лагер с покриви от палмови листа. Там пиратите почистваха дъната на корабите си, поправяха ги и се запасяваха с продукти, като ловяха тълстите костенурки, които изобилствуваха из околността. Това пиратско гъмжило от около осемстотин души бръмчеше като възбуден кошер — пъстра сбирщина главно от англичани и французи, но в нея личаха и няколко холандци и дори местниmetisи. Имаше ловци от Хайти, дървари от Кампеачи, скитници-моряци, избягали каторжници от плантациите и хора, извън законите на Стария и Новия свят.

В тази блестяща априлска утрин от джунглите излязоха и се смесиха с тълпата трима индианци дариенци; първият от тях беше висок, представителен, с широки рамена и дълги ръце. Беше облечен в панталони от нещавена кожа с козината, а вместо палто носеше връз раменете си едно червено одеяло. Голата му гръд беше нашарена с черни и червени ивици; от носа до устата му висеше подобна на полумесец плочка от ковано злато, а на ушите му се полюшваха тежки златни обици. От черната му, пригладена коса стърчеше снопче орлови пера и беше въоръжен с копие, което използуваше като тояга.

Той пристъпи спокойно и уверено сред зяпналите го пирати и на примитивен испански им се представи като касика^[1] Гуанахани, наречен от испанците Брасо Ларго^[2]. Помоли да го отведат при

капитана им, когото също нарече с испанското му име — дон Педро Сангре.

Заведоха го на флагманския кораб „Арабела“ и там, в кабината на капитана, индианският вожд беше посрещнат учтиво от един строен, висок джентълмен, облечен твърде елегантно по испанската мода, чието решително лице с чертите си и тъмномедения цвят можеше да принадлежи на дариенски индианец, ако не бяха яркосините му очи.

Брасо Ларго веднага стигна до същността на въпроса с прямота и пестеливост на думите, към които го принуждаваше ограниченото му познание на испанския.

— Usted venir conmigo. Yo llevar usted mucho oro Español. Caramba! — каза той с плътен гърлен глас.

Буквално това можеше да се преведе така: „Вие елате с мен. Ще ви заведа при много испанско злато“, с прибавка на възклицието „Карамба!“

В сините очи заблестя интерес. И на говорим испански, научен през по-мрачните му дни, капитан Бълд отвърна със смях:

— Много навреме идваш, Карамба! Къде е това испанско злато?

— Ей там. — Касикът посочи неопределено на запад. — На десет дни път.

Лицето на Бълд помрачня. Спомни си за приключениета на Морган през провлака и веднага стигна до прибързано заключение.

— Панама ли? — попита той.

Но индианецът поклати глава, а по строгото му, замислено лице се изписа нетърпение.

— Не. Санта Мария.

И той се зае несръчно да обяснява, че там, в градчето до реката със същото име, се трупа всичкото злато, добито в мините из околните планини, за да бъде пренесено в Панама. Сега е времето, когато се събира най-много злато. Скоро ще го изпратят. Ако капитан Бълд иска това злато — а Брасо Ларго знаел, че е събрано огромно количество, — той трябва да тръгне веднага.

Капитан Бълд не се усъмни в искреността и разположението на индианеца. Ожесточената омраза към испанците, която гореше в гърдите на всички индианци под испанска власт, ги правеше естествени съюзници на всеки враг на Испания.

Капитан Блъд седна на сандъка под кърмовите прозорци и се загледа в огрените от слънце води на лагуната.

— Колко души ще бъдат необходими? — попита той след някое време.

— Четиресе-десет, педесе-десет — каза Брасо Ларго, от което капитанът заключи, че иска да каже четиристотин или петстотин.

Той го разпита подробно за местността, през която трябаше да минат, и за отбранителните укрепления на Санта Мария. Брасо Ларго описа всичко в най-благоприятна светлина, заглади всички трудности и обеща не само лично той да ги води, но и да намери носачи за багажа им. И през цялото време повтаряше на капитан Блъд с блъскащ, възбуден поглед:

— Много злато. Много испанско злато. Карамба!

Той толкова често повтаряше това като папагал, с явното намерение да го привлече, че капитан Блъд се запита дали изявленията на индианеца не са прекалено настойчиви, за да бъдат напълно честни.

Капитан Блъд се замисли и изрази съмнението си чрез въпрос:

— Май много искаш да отидем, а, приятелю?

— Вървите. Да. Вие вървите — отвърна индианецът. — Испанците обичат злато. Гуанахани не обича испанци.

— И затова искаш да им напакостиш? Наистина, изглежда, че силно ги мразиш.

— Мразя! — каза Брасо Ларго. Той присви устни и издаде няколко утвърдителни гърлени звука. — Ъхъ! Ъхъ!

— Добре, добре, трябва да помисля.

Блъд повика боцмана и му предаде касика, за да се погрижи за него.

От квартердека на „Арабела“ се разнесе тръбен сигнал за свикване на съвет и той се състоя веднага щом на борда му се качиха тези, които трябаше да присъствуват.

Събрани около дъбовата маса в адмиралската кабина, те образуваха смесена група — истински представители на разнородната тълпа, която се беше разположила на лагер по бреи а. Седнал на почетното място край масата, Блъд приличаше на испански гранд в тъмно го си и богато черно облекло, обвездано със сребро, с дълги къдрици на черната коса, които се спускаха до яката му от фина дантела; там бе и младият Джери Пит, с умно лице, облечен в

обикновени дрехи оi сив домашен плат, подобно на пуританите от Западна Англия, какъвто и той е бил; а Хагторп, набит, със строго лице, облечен в елегантни дрехи, кои го не му стояха, приличаше на обикновен авантюрист, в какъвто се бе превърнал; Волверстон, с тяло на Херкулес, изгоряла от слънцето кожа, живописен и развлечен, с едно око, което гледаше много по-жестоко, отколкото беше самият той, и изобщо само неговата външност сякаш напълно отговаряше на занаята му; Макет и Джеймз приличаха на моряци; и накрая Ибервил, който командуваше група французи и не отстъпваше на Бълд по елегантност, изглеждаше и се държеше като изтънчен благородник от Версай, а не като водач на отчаяни, кръвожадни пирати.

Адмиралът — защото сега вече последователите на капитан Бълд го наричаха с тази титла — изложи пред тях предложението на Брасо Ларго. Добави само, че то идва много навреме, тъй като и без това нямали планове за близкото бъдеще.

Както можеше да се очаква, на плана се противопоставиха тия, които бяха преди всичко моряци — Пит, Макет и Джеймз. Всеки по реда си се спря на трудностите и опасностите, които съпътствуват дългите експедиции по суша. Хагторп и Волверстон се стремяха винаги да засегнат испанците в най-чувствителното им място, затова подкрепиха предложението и припомниха на съвета сполучливото нападение на Морган над Панама. Ибервил, френски хугенот, изпратен в изгнание заради вярата си, се стремеше преди всичко да реже гърлата на испанските фанатици и сега се обяви за начинанието с крътък и смирен тон, въпреки силните и кръвожадни изрази.

Така съветът се раздели на две равни половини и остана Бълд да каже решителната си дума. Но адмиралът се колебаеше и накрая заяви, че ще остави хората да решат. Смятал да потърси доброволци и ако намери необходимия брой, ще ги поведе през провлака, като остави другите при корабите.

Капитаните одобриха това решение и веднага всички слязоха на брега и взеха със себе си индианците. Там Бълд говори пред пиратите, като разясни подробно всичко, което можеше да се каже „за“ и „против“ начинанието.

— Лично аз — съобщи той — реших да вървя, ако се намерят достатъчно хора да ме подкрепят. — След това, подобно на Писаро при друг такъв случай, той изтегли рапирата си и с върха ѝ начерта една

линия на пясъка. — Нека тези, които ще ме последват през провлака, да минат от наветрената страна на тази линия.

Половината от пиратите се отзоваха шумно на поканата му. Те включваха всички ловци от Хайти — превърнали се сега в морски бойци, най-смелите сред тази смела тълпа — и повечето от дърварите от Кампаеачи, за които тресавищата и джунглите не бяха страшни.

С блеснalo от задоволство медночервено лице Брасо Ларго тръгна да събира носачите си; на следващата сутрин доведе в лагера петдесет яки индианци. Пиратите бяха готови. Разделиха се на три роти, командувани от Волверстон, Ибервил, който беше оставил елегантните си дрехи и се бе облякъл в кожи като ловец, и Хагторп.

Тръгнаха в този ред, а пред тях вървяха индианците и носеха тежкия им багаж — палатките, шест малки пиринчени оръдия, гюлета, голям запас хранителни продукти — питки и парчета сушено мясо от костенурка — и походната аптека. От палубите на корабите тръбите засвириха за прощаване, а Пит, който беше оставен да ги командува, от чиста суeta даде оръден салют в момента, когато нашите авантюристи навлязоха в джунглите.

Десет дни по-късно, след като бяха изминали към 160 мили, те се спряха на лагер на около оръден изстрел от целта си.

Най-трудна беше първата част от прехода, когато в продължение на шест дни пътят им минаваше през стръмни планини и трябваше с труд да се изкачват от едната страна, за да се спускат също така трудно от другата. На седмия ден си починаха в едно голямо индианско село, където живееше кралят или главният касик на дариенските индианци. Когато Брасо Ларго му обясни къде отиват, той ги прие и се отнесе към тях с почит и уважение. Бяха разменени подаръци — ножове, ножици и мъниста от едната страна срещу банани и захарна тръстика от другата; после пиратите продължиха пътя си, подсилени още няколко десетки индианци.

На другата сутрин стигнаха реката Санта Мария, по която заплаваха с флота от около седемдесет канута, доставени от индианците. Но този начин на пътуване отначало не им даде удобствата, на които се бяха надявали. През целия този ден и на следващия те се принуждаваха често да слизат от лодките и да ги пренасят през плитчини или скали и дървета, препречили течението. Накрая реката стана напълно плавателна, широка и дълбока, а

индианците хвърлиха прътовете, с които дотогава бяха направлявали канутата, и извадиха весла.

И така най-после през нощта стигнаха на оръдеен изстрел разстояние от Санта Мария. Градът беше разположен по брега на реката, на около половин миля зад следващия завой.

Пиратите се заеха да разтоварят оръжията, които бяха привързали в канутата, оръдейните затвори, сандъците с куршуми и роговете за барут, добре опаковани и залети с воськ. След това, понеже не посмяха да запалят огньове, за да не издадат присъствието си, те разставиха часови и легнаха да починат, преди да се зазори.

Бльд се надяваше да изненада напълно испанците, да завземе града, преди те да се подгответ за отбрана, и така да спечели безкръвна победа. Тази надежда обаче беше провалена, когато се зазори и чуха в далечината залп от мускети и биенето на барабани в града, които предупредиха пиратите, че не са се промъкнали до испанците толкова незабелязано, колкото си въобразяваха.

На Волверстон се падна честта да води предния отряд и двадесетина от неговите хора носеха запалителни бомби — плитки цилиндрични тенекии, пълни със смола и барут, — докато други тикаха напред оръдията, поставени под командуването на Огл, артилериста от „Арабела“. След него вървеше отрядът на Хагторп, а отрядът на Ибервил беше най-отзад.

Минаха с бърз ход през гората до края на саваната, откъдето може би на около два фърлонга^[3] разстояние видяха своето Елдорадо^[4].

Видът му беше разочароващ. Нямаше го красивия град на Нова Испания, който бяха очаквали, а само куп едноетажни дървени постройки с покриви от палмови листа и захарна тръстика, струпани около една черква и защитавани от укрепление. Селището съществуващо само като приемателна станция за златото, което добиваха в съседните планини, и имаше малко други жители освен гарнизона и робите на работа в златоносните находища. Почти половината територия на градчето се заемаше от земленото укрепление, което беше построено с лице към реката, но страните му бяха обърнати към саваната. За подсиливане на защитата срещу твърде враждебните дариенски индианци Санта Мария беше заобиколена от

здрава ограда, висока около дванадесет фута, с отвори през чести интервали за стрелба с мускети.

В града барабаните бяха престанали да бият, но докато пиратите разузнаваха откъм края на гората, преди да излязат на открито, до тях стигна шум от раздвижване на хора. Върху стената на укреплението беше застанала малка група войници с ризници и каски. Над оградата се издигаше тънка ивица дим, която издаваше, че испанските мускетари са на постовете си с готови, запалени фитили.

Блъд нареди да изнесат оръдията напред, защото реши да разрушши оградата в североизточния ъгъл, където нападателите щяха да бъдат най-малко изложени на артилерийския огън от укреплението. Огл настани батареята си на място, където група дървета вляво от него се издаваха напред и го прикриваха. Но задуха лек източен вятър, който отнесе дима от фитилите, издаде разположението им и привлече неточния огън на испанските стрелци. Когато Огл откри огън, през клоните около тях вече свистяха курсуми. На толкова близко разстояние не беше трудно да се направи пробив в дървената ограда, която не можеше да устои на такова оръжие. Несръчно командуваните испански войници се втурнаха към пробива, за да го защитават. Един унищожителен залп на пиратите ги разпръсна и тогава Блъд заповядва на Волверстон да атакува:

— Запалителните бомби напред! Пръскайте се, когато нападате, и се навеждайте! Господ да ти помага, Нед! Напред!

Те се втурнаха стремително напред и преминаха половината открито пространство, преди испанците да съсредоточат огъня си върху тях. Залегнаха и се прикриха из късата трева, докато огънят от мускетите отслабна; после скочиха и бързо се втурнаха напред, преди испанците да заредят отново. Междувременно Огл бе обърнал оръдията си вдясно и изпращаше петфунтовите гюлета по града във фланг на нападащите пирати.

Седем от хората на Волверстон останаха да лежат на земята, където бяха спрели, десет други паднаха при втората прибежка и Волверстон беше вече при пробива в оградата. Хвърлиха десетина запалителни бомби над нея, за да всеят ужас и смърт, и преди испанците да се съзвземат, ужасният неприятел беше вече сред редовете им и с викове премина през облака от дим и прах.

Въпреки това испанският командир, храбър, макар и лишен от въображение офицер, на име дон Доминго Фуентес, събра толкова бързо хората си, че в продължение на четвърт час битката при пробива продължаваше с променлив успех.

Но в света няма войска, която в ръкопашен бой при сравнително еднакъв брой на бойците да устои дълго срещу тези корави, яки и дръзки мъже. Постепенно, но безмилостно и неизбежно Волверстон, подкрепен вече от главните сили под личното командуване на Бълд, отхвърли назад испанците, които ругаеха и крещяха.

Те се отдръпваха все по-назад, биха се с дивата ярост на отчаянието, докато внезапно линията на съпротивата им се разкъса. Разпръснаха се, за да се групират отново, отстъпиха с бой и успяха да се заслонят в крепостта, като оставиха града на пиратите.

От триста души, които съставяха гарнизона, в крепостта бяха останали около двеста обезверени бойци. Дон Доминго Фуентес обмисли положението и не след дълго проводи пратеник за преговори при капитан Бълд с предложение да се предаде с военни почести.

Но това беше повече, отколкото можеше да допусне предпазливият Бълд. Той знаеше, че хората му вероятно ще бъдат пияни, преди да се стъмни, и не можеше да поеме риска в такъв момент наблизо да има двеста въоръжени испанци. Но тъй като не обичаше излишно да пролива кръв и желаеше да приключи без нови сражения, той отговори на дон Доминго, като му даде думата си, че ако се предаде, на гарнизона и жителите на Санта Мария няма да се случи нищо лошо и животът и свободата им ще бъдат гарантирани.

Испанците струпаха оръжията си на големия площад в крепостта и пиратите влязоха с развети знамена, като надуваха тръби Командирът излезе напред, за да предаде официално сабята си. Зад него се бяха строили двеста обезоръжени войници, а зад тях стояха малкото жители на града, които бяха потърсили закрилата им. Те бяха не повече от шестдесет души, сред които имаше може би десетина жени, няколко негри и трима калугери в черно-белите дрехи на доминиканския орден. Скоро се установи, че черните роби бяха е мините из планините, за където се бяха току-що отправили.

Дон Доминго, висок, представителен мъж на около тридесет години, с ризница и шлем от черна стомана и малка заострена

брадичка, която удължаваше още повече продълговатото му тясно лице, се обърна към капитан Блъд едва ли не с презрение.

— Приех вашата дума — заяви той, — защото, макар да сте долен пират и безчестен еретик във всяко друго отношение, поне имате славата, че спазвате обещанията си.

Капитан Блъд се поклони. Видът му не беше много добър. Половината му куртка беше скъсана на гърба и по време на сражението бе ранен в главата. Но колкото и измърсен да беше с кръв и пот, прах и барутен дим, държането му оставаше все така безупречно.

— Обезоръжавате ме с вашата учтивост — каза той.

— Не съм учитив към долни пирати — отвърна безкомпромисният кастилец.

При тези думи Ибервил, който ненавиждаше жестоко всички испанци, се втурна задъхан напред, но капитан Блъд го спря.

— Чакам — продължи храбро дон Доминго — да науча презряната ви цел; да науча защо вие, поданик на държава, която е в мир с Испания, се осмелявате да водите война с испанците.

Блъд се изсмя.

— Наистина само заради златото, което привлича толкова силно пиратите, както и всички по-почтени негодници из целия свят — същата сила, която е накарала вас, испанците, да построите този град в удобна близост до златоносните находища. За да бъда ясен, капитане, ние дойдохме да ви освободим от добива през този сезон и веднага щом ни го предадете, ще ви освободим и от омразното си присъствие.

Испанецът се изсмя и огледа хората си, сякаш ги подканяше и те да се засмеят.

— Изглежда ме смятате за глупак! — каза той.

— Надявам се за собственото ви благополучие, че не сте.

— Предполагате ли, че след като бях предупреден за идването ви, съм задържал златото в Санта Мария? — Тонът му беше подигравателен, — Закъснели сте, капитан Блъд. Златото е вече на път за Панама. През нощта го натоварихме на канута и изпратих стотина души да го пазят. Затова гарнизонът ми е толкова оредял и затова не се поколебах да се предам.

Като видя разочарования израз на Блъд, той се засмя.

Пиратите, струпани зад водача си, бяха обзети от ярост. Новината се разпростирали като огън сред барут и даде същия ефект с

експлозията, която предизвика. С проклятия и зловещо дрънчене на оръжия те щяха да се нахвърлят върху испанския командир, който според тях ги беше измамил, и щяха да го накъсат на парчета, но Бльд се обърна и със собственото си тяло защити дон Доминго.

— Спрете! — заповядда той с глас, който прозвуча като тръбен зов. — Дон Доминго е мой пленник и аз съм дал дума, че няма да пострада!

Ибервил изрази общото мнение с ожесточение:

— Нима ще сдържите думата си спрямо това испанско куче, което ни изигра? Оставете да го обесят!

— Това е било негово задължение и аз няма да позволя да се обеси човек, защото е изпълнил дълга си!

За миг гласът на Бльд беше заглушен от рев. Но той остана невъзмутимо на мястото си, светлите му очи гледаха строго, а вдигнатата му ръка им наложи известно въздържание.

— Тишина, слушайте? Губите си времето. Бедата съвсем не е непоправима. Златото има само няколко часа преднина. Ти, Ибервил, и ти, Хагторп, веднага качете ротите си в лодките и вървете подир него. Сигурно ще ги догоните, преди да наблизят залива, но дори и да не успеете, до Панама е далеч и ще ги настигнете доста преди да зърнат страната. Тръгвайте! Групата на Волверстон ще чака завръщането ви тук заедно с мене.

Това беше единствената мярка, която можеше да възпре гнева им и да предотврати избиването на невъоръжените испанци. Пиратите не чакаха да им се повтори заповедта, а се втурнаха извън крепостта и града по-бързо, отколкото бяха нахлули в тях. Протестираха само шестдесетте души на Волверстон, които получиха заповед да останат. Заключиха всички испанци заедно в едно от продълговатите помещения, от които беше съставена вътрешността на Крепостта. След това се пръснаха из малкия град да търсят продукти и каквато плячка успеят да намерят.

Бльд се зае с ранените. Всички те, неговите хора заедно с испанците, бяха настанени в друго помещение, където застлаха набързо постели от слама и суhi листа. Ранените бяха между четиридесет и петдесет и около една четвърт от тях бяха пирати. Общо испанците бяха дали над стотина души убити и ранени, а пиратите — между тридесет и четиридесет.

С пет-шест помощници, от които един испанец с познания по медицина, Бълд чевръсто се зае да оправя счупени крайници и да превързва рани. Погълнат от работата, той не обръщаше внимание на звуците отвън, където се бяха настанили индианците, които по време на сраженията се бяха изпокрили, докато внезапно някакъв пронизителен писък го обезпокои.

Преди да успее да проговори или да помръдне, вратата на колибата се отвори с трясък и една жена, притисната бебе до гърдите си, залитна навътре, като го зовеше с испанското му име:

— Дон Педро! Дон Педро Сангре! — После, когато пристъпи напред, с намръщено чело, задъхана, тя се хвана за гърлото, падна на колена пред него и извика измъчено: — Спасете го! Убиват го... убиват го!

Тя беше стройно младо същество, едва прекрачила прага на моминството, и на пръв поглед по облеклото и общия ѝ вид можеше да се заключи, че е испанска селянка. Синкавочерната коса и ясните черни очи като нейните често се срещат у андалузците, а и цветът на лицето ѝ беше много мургав. Само изпъкналите скули и странните матови устни при вглеждане отблизо издаваха истинския ѝ произход.

— Какво има? — попита Бълд. — Кого убиват?

Някаква сянка закри осветената от слънце врата и Брасо Ларго влезе с достойнство, мрачен и решителен.

Ужасът пред влезлия индианец скова езика на коленичилата жена.

Той застана надвесен над нея. Постави ръка на отдръпващото ѝ се рамо. Заговори бързо на гърления дариенски език и Бълд, макар да не разбра нито дума,олови безпогрешно тона на строга заповед.

Тя впи див поглед в капитан Бълд.

— Заповядва ми да отида да гледам как го пекат жив! Милост, дон Педро! Спасете го!

— Кого да спася? — извика капитанът извън себе си от нетърпение.

Брасо Ларго му обясни:

— Тази е моя дъщеря. Капитан Доминго дошъл в село преди година и я отвлякъл. Карамба! Сега него опичам, а нея вода дома. — Той се обърна към момичето. — Вамос^[5] — заповяда той, като

продължи да използува примитивния си испански, — ти идва с мен. Ще го гледа как се пече, после се връща в село.

Това обяснение беше предостатъчно за капитан Блъд. Той веднага си спомни прекаленото желание на Гуанахани да ги заведе при испанското злато в Санта Мария и как тази привързаност бе породила мигновено съмнение у него. Сега разбра. Като ги убеди да нападнат Санта Мария, Брасо Ларго бе използувал него и пиратите му за личното си отмъщение и за да върне дъщеря си, отвлечена от Доминго Фуентес. Но колкото и да заслужаваше наказание на пръв поглед това отвличане, беше ясно също, че независимо дали момичето е тръгнало доброволно или насила с испанския капитан, впоследствие отношението му към нея е било такова, че сега тя искаше Да остане при него и беше разтревожена до лудост за живота и безопасността му.

— Вярно ли е това, което казва — че дон Доминго е твой любовник — попита я капитанът.

— Той е мой съпруг, мой законен съпруг и моя любов — отвърна тя с молба в лазурния поглед. — Това е нашето малко бебе. Не им позволявайте да го убият, дон Педро! Ах, ако го убият — изстена тя, — и аз ще се убия!

Капитан Блъд погледна мрачното лице на индианеца.

— Чуваш ли? Испанецът е бил добър към нея. Тя иска да остане жив. И след като престъплението му е каквото ти казваш, нейната воля трябва да реши съдбата му. Какво си направил с него?

Двамата заговориха едновременно, бащата гневно и почти неразбираемо, а момичето в изблик на гореща благодарност. Тя скочи на крака, хвана Блъд за ръката и го задърпа навън.

Но Брасо Ларго продължаваше да протестира и прегради пътя им. Той каза, че според него капитан Блъд нарушава споразумението между тях.

— Споразумение ли! — изръмжа Блъд. — Ти ме използува за личните си цели. Трябваше да бъдеш откровен с мене и да ми кажеш за кавгата си с дон Доминго, преди да дам дума, че няма да пострада. А сега...

Той вдигна рамена и бързо излезе с младата майка. Брасо Ларго тръгна след тях намръщен и замислен.

Навън Блъд се натъкна на Волверстон и десетина мъже, които се връщаха от града. Заповядда им да вървят с него и им каза, че

индианците убиват испанския капитан.

— Много им здраве! — каза Волверстон, който беше пил.

Въпреки това той и хората му го последваха, защото на думи бяха по-кръвожадни, отколкото на дела.

Зад пробива в оградата намериха около четиридесет индианци, които палеха клада. Наблизо лежеше безпомощно дон Доминго, овързан с кожени ремъци. Момичето избърза при него и му заговори нежно на испански. Той ѝ се усмихна с пребледняло лице, върху което все още личеше презрително спокойствие. Капитан Бълд беше по-практичен и я последва с нож в ръката, с който разряза ремъците на пленника.

Индианците се разгневиха, но Брасо Ларго в миг ги успокои. Заговори им бързо и те застанаха разочаровани, но неподвижни. Хората на Волверстон бяха там с мускети в ръка и раздухваха фитилите си.

Пиратите придружиха дон Доминго обратно до крепостта, а дребната му жена се препъваше между него и капитан Бълд, като му обясни защо индианците с готовност са се подчинили на баща ѝ.

— Каза им, че трябва да стане, както искате, защото сте дали дума животът на дон Доминго да бъде пощаден. Но че скоро ще си отидете. Тогава те ще се върнат и ще се разправят с него и малкото испанци, които останат.

— Трябва да предотвратим това — каза капитан Бълд, за да я успокои.

Когато се върнаха в крепостта, те видяха, че през отсъствието им останалите индианци, малко повече от двадесетина души, бяха разбили помещението, където бяха затворени испанците. За щастие завариха ги в самото начало на схватката, а испанците, въпреки че нямаха оръжие, бяха достатъчно на брой, за да се съпротивяват, и до този момент вършеха това с успех. И все пак капитан Бълд бе дошъл точно навреме, за да предотврати поголовното им избиване.

Когато отстрани дивите си съюзници, испанският командир поиска да говори с него.

— Дон Педро — каза той, — дължа ви живота си. Трудно ми е да ви благодаря.

— Моля, не си правете този труд — отвърна капитан Бълд. — Постъпих така не заради вас, а заради думата, която съм дал, въпреки

че загрижеността за вашата малка индианска съпруга може би също има известен дял в това.

Испанецът се усмихна почти с копнеж, когато погледът му се спря върху нея, а тя бе застанала близо до него и го поглъщаше с преданите си очи.

— Тази сутрин бях неучтив към вас. Моля да ме извините.

— Това е достатъчно извинение.

Капитанът се държеше достойно.

— Вие сте щедър. Мога ли да ви попитам, господине, какви са намеренията ви спрямо нас — спрямо мене и другите?

— Както обещах, нямам никакви намерения против свободата ви. Веднага щом се върнат хората ми, ще си отидем и ще ви оставим.

Испанецът въздъхна.

— Точно от това се опасявах. Ще ни оставите отслабени, с разрушени отбранителни съоръжения, в ръцете на Брасо Ларго и индианците му, които ще ни изколят веднага, щом обърнете гръб. Защото не си въобразявайте, че те ще напуснат Санта Мария, преди да свършат това.

Капитан Бльд се замисли намръщен.

— Наистина, навлекли сте си лично отмъщение, което Брасо Ларго ще изпълни без милостно. Но какво мога да направя аз?

— Пуснете ни веднага да заминем за Панама, докато вие сте тук да прикривате оттеглянето ни от вашите индиански съюзници.

Капитан Бльд направи нетърпелив жест.

— Почакайте, дон Педро! Нямаше да го предложа, ако не бях разбрал от онова, което видях, че макар и пират, вие сте сърден човек, доблестен джентълмен. Освен това забележете, че щом нямате намерение да ни задържате в плен, аз всъщност не искам нищо.

Това беше напълно вярно и след като премисли, капитан Бльд реши, че пиратите ще бъдат много по-добре в Санта Мария без тия испанци, които, от една страна, трябваше да пазят, а от друга, да защитават. Затова се съгласи. Волверстон се възпротиви. Но когато Бльд то попита какво може да се постигне, ако се задържат испанците в Санта Мария, той призна, че не знае. Каза само, че не се доверява на нито един жив испанец, което нямаше никакво отношение към въпроса.

Така капитан Блъд отиде да търси Брасо Ларго, който седеше мрачен на дървения пристан под крепостта.

При приближаването му индианецът се изправи с подчертан невъзмутим израз на лицето.

— Брасо Ларго — каза капитанът, — твоите хора обезщениха моята дума и поставиха в опасност честността ми.

— Не разбирам — отвърна му индианецът. — Ставаш приятел с испанските крадци?

— Да се сприятелиявам! Не. Но когато се предадоха, аз обещах като условие за предаването им, че нищо лошо няма да им се случи. Ако не се бях намесил, твоите хора щяха да нарушат това обещание и да ги избият.

Индианецът изрази презрението си.

— Щхъ! Щхъ? Ти не си ми приятел. Водя те при испанско злато, а ти се обръщаши против мене.

— Злато няма — каза Блъд. — Но не искам да се караме за това. Трябващо още преди да тръгнем, приятелю, да ми кажеш, че ни използуваш, за да предадем в ръцете ти твоя испански враг и дъщеря ти. Тогава нямаше да давам дума на дон Доминго, че ще бъде в безопасност, и ти можеше да изпиеш кръвта на всеки испанец тук. Но ти ме измами, Брасо Ларго!

— Щхъ! Щхъ! — отвърна Брасо Ларго. — Няма да кажа нищо повече.

— Но аз ще кажа. Това са твои хора. След случилото се не мога да им имам доверие. А дадената дума ме принуждава да защитавам испанците, докато съм тук.

Индианецът се поклони.

— Прекрасно! Докато си тук. А после?

— Ако отново стигнем до безредици, може да се разменят изстrelи и някои от твоите храбреци да бъдат ранени. Ще съжалявам за това повече, отколкото за загубата на испanskото злато. Това не трябва да се случва, Брасо Ларго. Свикай хората си и ме остави засега да ги прибера в една от бараките на крепостта — заради тях самите.

Брасо Ларго се замисли. После кимна утвърдително. Той беше много разумен индианец. Така индианците бяха събрани и Брасо Ларго с усмивка на човек, който знае да изчаква, отиде заедно с тях да бъде заключен в едно от помещенията.

Събраниите пирати започнаха да мърмоят помежду си, а Волверстон си позволи да изрази общото недоволство.

— Пресилваш нещата, капитане, като рискуваш неприятности с индианците заради тия испански кучета!

— Ex, не заради тях. Заради дадената дума и тая малка индианка с бебето. Испанският офицер е бил добър към нея и той е доблестен мъж.

— Господ да ни е на помощ! — извика Волверстон и се извърна с отвращение.

Един час по-късно испанците започнаха да се качват на лодки от дървения пристан под погледите на пиратите, които наблюдаваха заминаването им от крепостта с мрачни предчувствия. Блъд им разреши да вземат със себе си само пет-шест ловни пушки. Но те взеха достатъчно хранителни запаси и дон Доминго, като предвидлив водач, беше особено настойтелен по въпроса за водата. После се сбогува с капитан Блъд.

— Дон Педро — каза той, — нямам думи, с които да възхваля щедростта ни. Горд съм, че се бих против вас.

— Нека кажем, че сте имали щастие.

— И щастие, вярно. Където и да намеря испанци, ще разправям, че дон Педро Сангре е един храбър джентълмен.

— На ваше място аз не бих говорил така — отвърна капитан Блъд, — защото никой няма да ви повярва.

Като продължаваше да прави подобни изявления, дон Доминго се качи на пирогата, където го чакаха вече индианската му съпруга и тяхното бебе. Хората му отблъснаха лодката към течението и той започна пътуването си към Панама, снабден с бележка, написана лично от капитан Блъд, в която на Ибервил и Хагторп се нареджаше да го пропуснат невредим, в случай, че се срещнат.

В прохладата на привечерния час пиратите се настаниха да гуляят на площада в крепостта. В града бяха намерили много домашни птици, доста кози и няколко бъчви прекрасно вино в жилищата на доминиканските монаси. Блъд, Волверстон и Огл вечеряха в добре нареденото жилище на заминалия испански командир и през отворените прозорци наблюдаваха със задоволство веселието на своите хора. Волверстон, който беше настроен песимистично, не споделяше това задоволство.

— В бъдеще стой само в морето, капитане, казвам аз — изръмжа той между хапките. — Там няма къде де изпратят съкровището, когато приближим на оръдеен изстрел. Ето ни тук след десетдневен поход и ни предстоят още десет дни ходене! И ще благодаря на бога, ако се върнем толкова леко, колкото дойдохме, защото май ще трябва да уреждаме някои недоразумения с Брасо Ларго и ще сме щастливи, ако въобще се върнем. Тоя път, капитане, забърка хубава каша.

— Ти си глупава купчина мускули, Нед — каза капитанът. — Никаква каша не съм забъркал. А Брасо Ларго е разумен индианец и затова ще се държи приятелски с нас, дори и само защото мрази испанците.

— А ти се държа, сякаш ги обичаш — каза Волверстон. — Само се усмихваше и покланяше на тоя чумав командир, който ни измами със златото и...

— Слушай, испанец или не, той беше храбър мъж — прекъсна го Блъд. Изпратил с златото, когато е чул че приближаваме, и така е изпълнил дълга си. Ако не беше толкова храбър, щеше сам да тръгне с него, вместо да остане на поста си. Храбростта изисква храброст и това е всичко, което имам да кажа по въпроса.

Тогава, преди Волверстон да отговори, въпреки шума на пиратите откъм реката се дочу острият и ясен звук на тръба. Блъд скочи на крака.

— Сигурно Ибервил и Хагторп се връщат! — извика той.

— Нека се молим на бога най-после да са взели златото! — възклика Волверстон.

Втурнаха се навън и се отправиха към крепостна га стена, където хората вече се трупаха. Когато Блъд стигна там, първото от връщащите се канута допря до пристана и Хагторп скочи от него.

— Бързо се връщате — извика Блъд и се спусна да го посрещне.

— Усмихна ли ви се щасието?

В мрака срещу него се изправи Хагторп, висок и едър, с глава, завита в жълта кърпа.

— Съвсем не онова щастие, което заслужаваше, капитане. — Тонът му беше странен.

— Не ги ли настигнахте?

Вместо него отвърна Ибервил, който тъкмо слизаше на брега.

— Нямаше кого да настигаме, капитане. Тоя лъжлив испанец те е заблудил; изльгал е, че е изпратил златото; а ти... ти му повярва... повярва на испанец!

— Я се изрази по-ясно! — каза капитан Блъд. — Добре ли чух, че не е изпратил златото? Да не би да е още тук?

— Не — рече Хагторп. — Искаме да кажем, че след като те е заблудил така с лъжите си, че ти дори не си си направил труда да претърсиш, на всичко отгоре си им позволил да си отидат съвсем свободно и да отнесат златото със себе си.

— Какво! — извика капитан Блъд. — Откъде знаеш това?

— На около дванадесет мили оттук стигнахме до едно индианско село; и имахме достатъчно ум да спрем и да попитаме преди колко време е минала испанска флотилия от канута. Отговориха ни, че нито днес, нито вчера, нито през който и да е друг ден след дъждовете такива канута не са минавали. Така разбрахме, че твоят храбър испанец е изльгал. Веднага тръгнахме назад и на половината път срещнахме групата на дон Доминго. Срещата го изненада. Не беше помислил, че тъй скоро ще спрем да питаме. Но се държа мазно и благовидно както винаги и дори беше много учтив. Призна съвсем откровено, че те е изльгал, и прибави, че след това, след нашето заминаване, е откупил от тебе свободата си и свободата на всички, които го придрожават, като ти е дал златото. Каза, че си му наредил да ни каже веднага да се върнем; и ни показва написания собственоръчно от тебе пропуск.

След това Ибервил продължи разказа.

— Но тъй като не вярваме толкова на испанците и понеже сметнахме, че който е изльгал веднъж, ще изльже и втори път, ние ги свалихме на брега и ги претърсихме.

— И да не би да сте намерили златото? — извика Блъд смаян. Ибервил замълча за миг и се усмихна.

— Позволил си им щедро да се запасят с продукти за пътуването. Забеляза ли от кой извор дон Доминго напълни буренцата си за вода?

— Буренцата за вода ли? — запита Блъд.

— Тия буренца бяха пълни със злато — има поне шест или седем центнера^[6]. Донесохме ги с нас.

Докато стихна радостната връва, причинена от това съобщение, капитан Блъд се съвзе. Той се изсмя.

— Признавам поражението си — каза той на Хагторп и Ибервил.
— И най-малкото, което мога да направя, загдето се оставих да ме измамят, е да се откажа от моя дял от плячката. — А след това прибави с по-сериозен тон: — Какво направихте с дон Доминго?

— Исках да го разстрелям за измамата! — каза Хагторп ожесточено. — Но ей тоя Ибервил, Ибервил, а не някой друг, се размекна и настоя да го пусна.

Младият французин наведе засрамено глава, като избягващ въпросителния и изненадан поглед на капитан Блъд.

— Но все пак — извика той разбунтуван, сякаш за да се оправдае — какво искате? В този случай имаше една дама — неговата малка индианска съпруга.

— Именно за нея мислех сега — заяви Блъд. — Заради нея, заради него и заради самите нас най-добре ще бъде да кажем на Брасо Ларго, че дон Доминго и жена му са били убити в битката за златото. Върнатите бъчонки ще потвърдят напълно тази история. Така ще има мир за всички засегнати, включително и за него.

И макар да се върнаха с богата плячка от Санта Мария, след това се смяташе, че участието на Блъд в това начинание представлява един от малкото му неуспехи. Но той самият не мислеше така.

[1] Касик — индиански вожд. — Б. пр. ↑

[2] Брасо Ларго (исп.) — Дългата ръка. — Б. пр. ↑

[3] Фърлонг — мярка за дължина = 201 м. — Б. пр. ↑

[4] Елдорадо — богата със злато митична страна, която са търсели първите заселници в Америка. — Б. пр. ↑

[5] Вамос (исп.) — Да вървим. — Б. пр. ↑

[6] Центнер — мярка за тежест = 50,80 кг. — Б. пр. ↑

ЛЮБОВТА НА ДЖЕРЕМИ ПИТ

Любовната история на Джереми Пит, младия морски капитан от Съмърсетшир, чиято съдба се свърза със съдбата на Питър Блъд след злаощастната нощ при Седжмур, се отнасяше по време към ония величествени дни от кариерата на Блъд, когато той командуваше флота от пет кораба и над хиляда души от различни народности, държани в строга дисциплина, на която те с желание се подчиняваха поради неговото умение да ги ръководи и неизменното му щастие.

Блъд се бе завърнал неотдавна от твърде сполучливо нападение над испанската флота за лов на перли в Рио де ла Аче. Прибра се в Тортуга, за да приведе корабите си в изправност, и то едва когато това стана наложително. По това време в залива на Какона имаше няколко други пиратски кораба и малкият град беше изпълнен с шума от веселбите на екипажите им. Кръчмите и баровете му проzahlъфтяваха, а кръчмарите и жените, бели иmetisки, толкова смесени по произход и националност, колкото самите пирати, прибраха голяма част от плячката на авантюристите, която бяха заграбили от испанците, а самите испанци често бяха не по-малко разбойници от тях.

Обикновено това биваха неспокойни времена за господин Д'Ожерон, агент на Френска — а западноиндийска компания и губернатор на Тортуга.

Както знаем, сам господин Д'Ожерон печелеше добре от пиратите чрез проценти върху плячката им, които те с готовност плащаха под формата на пристанищни такси и по други начини. Но ще си спомните, че господин Д'Ожерон имаше две дъщери — мургавата и внушителна Мадлен и стройната, весела брюнетка Люсиен. Веднъж Мадлен въпреки цялото си достолепие приела ухажванията на един долен пират на име Левасьор. За да я предпази от тази опасност, баща ѝ я изпратил с кораб за Франция. Но Левасьор научи навреме за това, последва кораба, на кой го тя пътуваше, завзе го и ако не беше навременната намеса на капитан Блъд, може би щеше да ѝ се случи

най-лошото; но Блъд я освободи невредима от неговите пипала и я върна на баща ѝ отрезяла от случилото се.

Оттогава господин Д'Ожерон правеше подбор на гостите, които приемаше в голямата бяла къща, издигната сред уханната градина над града.

Поради услугата, която бе направил на семейството при този случай, на капитан Блъд гледаха почти като на член от него. И тъй като офицерите му, до един въвлечени в този занаят поради заточението си по политически причини, се различаваха от обикновените пирати, те също биваха посрещани добре.

Това създаваше известни затруднения. Щом като къщата на господин Д'Ожерон беше отворена за капитаните, които служеха при Блъд, губернаторът не можеше да я затвори за другите пиратски командири, без да ги обиди. Поради това той беше принуден да търпи посещенията на някои хора, които не харесваше и на които не се доверяваше, и то въпреки протестите на един гост от Франция, претенциозния и деликатен господин Дьо Меркьор, който не държеше никак на тяхното присъствие.

Господин Дьо Меркьор беше син на един от директорите на Френската западноиндийска компания, изпратен на образователно пътуване за придобиване на опит из колониите, където компанията имаше интереси. Фрегатата „Синъ“^[1], която го бе довела преди една седмица, лежеше на котва в залива на Кайона и щеше да остане там, докато младият джентълмен намери за уместно да отпътува. От това можеше да се заключи какво е социалното му положение. Той безспорно беше личност, чиито желания един колониален управител би направил всичко възможно да задоволи. Но как можеше да го удовлетвори например, когато ставаше въпрос за такъв опърничав и надут мъж като капитана на „Рен Марго“^[2] Тондьор? Господин Д'Ожерон не виждаше как може да му забрани да посещава дома му, както желаеше господин Дьо Меркьор, нито дори когато стана ясно, че негодникът е привлечен от госпожица Люсиен.

Джереми Пит също се бе поддал на нейния чар. Но Пит беше съвсем различен момък и ако неговите ухажвания причинявала известни неприятности на господин Д'Ожерон, то поне не го караха да се чувствува тъй неспокоеен, както от ухажването на Тондьор.

Ако въобще някога природата бе създала мъж за любовник, това беше Джереми Пит с неговото откровено, чисто, красиво лице с умни сини очи, златистите къдри и добре облечено грациозно тяло. У него се съчетаваха силата на мъжа с кротостта на жената. Човек не можеше да си представи нищо по-неподходящо за ролята на конспиратор, която бе играл, и за пират, какъвто беше сега. В допълнение на тия му качества на идеален любовник той имаше изискано държане и почти поетически начин на изразяване.

Инстинктът му или може би надеждите му, а вероятно и нещо в любезното държане на дамата го караха да вярва, че Люсиен не е безразлична към него; и така една вечер под уханните баҳарови дървета в градината на баща и той и каза, че я обича и докато тя не можеше да си поеме дъх от ефекта на признанието, я целуна по устните.

Разтреперана и смутена стоеше тя пред него след тази случка.

— Господин Джереми... вие... вие не трябваше... не трябваше да правите това. — В здрава Пит видя, че очите и са пълни със сълзи.
— Ако баща ми узнае...

Джереми я прекъсна настойчиво.

— Ще узнае. Искам да знае. И ще научи още сега.

И тъй като в същия миг към тях се приближиха господин Дъо Меркьор и Мадлен, Джереми веднага тръгна да търси губернатора на Тортуга.

Господин Д'Ожерон, този дребен, елегантен благородник, донесъл със себе си в Новия свят изтънчеността на Стария, не можа да прикрие огорчението си. Господин Д'Ожерон, забогатял от губернаторския си пост, имаше амбиции за дъщерите си, останали без майка, и възнамеряваше скоро да ги изпрати във Франция.

Той му каза това без грубост, с тънка деликатност, за да не нареди чувствата на мистър Пит; и прибави, че Люсиен вече е обещана.

По лицето на Джереми се изписа безкрайна изненада.

— Обещана! Но тя не ми каза нищо! — Той забрави, че изобщо не й бе дал възможност да го стори.

— Може би самата тя не го съзнава. Знаете как се уреждат тези неща във Франция.

Мистър Пит се впусна да обяснява предимствата на естествения избор, но господин Д'Ожерон го прекъсна, преди да развие тезата си.

— Драги мистър Пит, приятелю, моля ви, помислете за вашето положение. Вие сте пират — авантюрист, с други думи. Не искам да ви обиждам с това название — Искам да кажа само, че сте човек, който води авантюристичен живот. Каква сигурност, какъв дом можете да предложите на едно деликатно отгледано момиче? Ако вие имахте дъщеря, бихте ли я дали на драго сърце на такъв мъж?

— Ако го обича — отвърна мистър Пит.

— Ax! Но какво е любовта, приятелю?

Въпреки че знаеше много добре какво е любовта от неотдавнашния си възторг и сегашното отчаяние, Джереми се затрудни да даде израз на познанието си. Господин Д'Ожерон се усмихна благо на колебанието му.

— За любещия любовта е достатъчна, зная. Но за родителя е необходимо нещо повече, което да успокои чувството му на отговорност. Това е чест за мене, господин Пит. Крайно огорчен съм от принудата да отклоня вашето предложение. Ще бъде най-добре да не помрачаваме взаимното си уважение, като говорим повече по въпроса.

Но когато един млад мъж открие, че дадена млада жена е необходима за съществуването му и с извинителен egoизъм вярва, че самият той и е също тъй необходим, той не се отказва от намеренията си при първата пречка.

В момента обаче въпросът не можеше да се обсъжда повече поради влизането на величествената Мадлен, придружена от господин Дьо Меркьор. Погледът и гласът на младия французин потърсиха Люсиен. Той имаше очарователен глас и очи и беше обаятелна личност, с безукорно облекло и държане. По телосложение беше почти висок, но толкова тънък и нежен, че сякаш някой по-силен порив на вятъра би могъл да го събори; въпреки това говорът му беше уверен и никак не подхождаше на почти болnavия му вид.

Изненада се, че не намери Люсиен при баща ѝ. Съобщи, че искал да я убеди отново да изпее някои от провансалските песни, с които така ги бе възхитила предишната вечер. Жестът му посочи към арфата, изправена в един ъгъл на добре мебелиралня стая. Мадлен отиде да търси сестра си. Мистър Пит се изправи, за да се сбогува. Струваше му се, че в сегашното си настроение не би могъл да седи и да слуша

как Люсиен пее провансалски песни, за да доставя удоволствие на господин Дьо Меркьор.

Отиде да се оплаче на капитан Бльд, когото завари в голямата кабина на „Арабела“.

Капитанът остави настрана често прелиствания екземпляр на Хораций, за да изслуша оплакванията на младия си приятел и капитан. След това, излегнат върху покрития с възглавници сандък под прозорците на кърмата, капитан Бльд изложи становището си, изпълнен със съчувствие, но безкомпромисен по същността на въпроса. Той заяви, че господин Д'Ожерон е бил напълно прав, когато е казал, че занаятът на Джереми Пит не му позволява да мисли за съпруга.

— А това е само половината от причините, поради които трябва да се откажеш от тази идея. Другата е, че тази обаятелна и привлекателна девойка, Люсиен, изглежда твърде лекомислена, за да обещае спокойствие и сигурност на съпруг, който не винаги е при нея да я пази и възпира. Оня тип Тондьор ходи всеки ден в къщата на губернатора. Не ти ли е идвало на ум да се запиташи какво го привлича там? А защо онова изнежено френско конте, господин Дьо Меркьор, се бави в Тортуга? Мога да назова и други, които без съмнение са преживели собствения ти приятен опит с дама, която никога не отказва да изслуша любовните им обяснения.

— Върви по дяволите с твоя цинизъм! — изрева Пит с неограничено възмущение на влюбен. — С какво право говориш такива неща?

— С правото на разума и незамъгления разсъдък. Ти не си първият, който е целувал устните на госпожица Люсиен; няма да бъдеш и последният, дори и да се ожениш за нея. Тя има подканящ поглед и ако беше моя съпруга, нямаше да бъда никога спокоен, когато съм в морето. Бъди благодарен, че не отговаряш на изискванията на баща й за неин съпруг. Такива прекрасни същества като Люсиен Д'Ожерон са създадени само да смущават света.

Джереми не искаше да слуша повече подобни богохулства. Напълно подхождаше на Бльд, когото ожесточено обвини, че няма нито вяра, нито идеали, да мисли толкова зле за най-милата, най-чистата светица в цял свят. След това той се втурна навън от кабината и остави капитана отново да се върне към своя Хораций.

Блъд обаче бе посял семето на съмнението в сърцето на младия влюбен. Ясното осъзнаване на поводи за ревност може като със сабя да убие любовта с един удар; но съмнението за такива поводи само подтиква още повече влюбения. Така на следващия ден, изпаднал в треска и забравил напълно отказа на господин Д'Ожерон, мистър Пит се отправи рано към бялата къща над града. Беше по-рано от обичайното му време за посещение и той завари дамата на мечтите си да се разхожда в градината. С нея вървеше капитан Тондьор, човекът, ползуващ се със зловеща слава. Разправяха за него, че навремето бил преподавател по фехтовка в Париж и тръгнал по океаните, за да избегне правосъдието, за което настоявало семейството на един джентълмен, убит от него на дуел. Беше мъж със среден ръст, подъгващо строен, защото беше здрав като скала. Обличаше се с вулгарна елегантност и се движеше с лекота и грация. Чертите на лицето му бяха неизразителни, с изключение на странно проницателните му малки, кръгли и черни очи. Сега те пронизваха мистър Пит с безочлив поглед, който сякаш го подканяше да си върви. Дясната ръка на капитана бе обгърнала талията на госпожица Люсиен. Тя остана там въпреки появата на мистър Пит, докато след краткия миг на изненада дамата се освободи от нея с известно смущение.

— Това е господин Джереми! — извика тя и прибави, съвсем излишно според мистър Пит: — Не ви очаквах.

Той пое протегнатата му ръка и я поднесе повече или по-малко механично към устните си, докато мърмореше поздравления на не особено блестящия си френски. Последва размяна на бanalности и неловка пауза, след която Тондьор каза намръщен:

— Когато една дама ми каже, че не ме е очаквала, аз разбирам, че съм нежелан.

— Без съмнение честа случка в живота ви.

Капитан Тондьор се усмихна. Опитният дуелист винаги запазва самообладание.

— Това поне не е повод за остроумие. Не винаги е разумно да бъдеш остроумен. Мигновеният блясък може да доведе до мъчително назидание.

Люсиен се намеси. Беше леко задъхана. Погледът и беше изплашен.

— Но какво е това? Какво говорите? Не сте прав, господин капитан, да предполагате, че господин Джереми е нежелан. Господин Джереми е мой приятел, а моите приятели никога не са нежелани.

— Може би за вас, госпожице. Но за другите ваши приятели те могат да бъдат крайно нежелани.

— Отново грешите. — Държанието и беше студено. — Няма мой приятел, за когото други мои приятели да са нежелани в мое присъствие.

Капитанът прехапа устни, а Джереми изпита леко утешение, въпреки че все още с раздразнение си спомняше ръката около талията на жената, чийто устни бе целувал предната вечер, и нападките на капитан Бълд срещу нея.

Началото на сериозно скарване беше прекъснато от внезапната поява на господин Д'Ожерон и господин Дьо Меркьор. И двамата бяха задъхани, сякаш са бързали. Те се спряха и, изглежда, почувствуваха облекчение, когато видяха кой е там. Сякаш господин Д'Ожерон завари не това, което очакваше, и изпита облекчение за сигурността на Люсиен, която се криеше, както се смята, в броя на присъстващите. Тяхното идване прекъсна злъчните подмятания и вероятно, понеже не беше настроен за други дела, капитан Тондьор скоро след това се сбогува. Обезпокояващо многозначителна усмивка придружи последните му думи към Джереми.

— С нетърпение ще очаквам, господине, да продължим в най-скоро време нашия интересен спор.

После, когато Джереми също се готвеше да си тръгне, господин Д'Ожерон го задържа.

— Останете за миг, господин Пит.

Той хвана младия мъж приятелски за ръката и го отдалечи от господин Дьо Меркьор и Люсиен. Тръгнаха нагоре по алеята и навлязоха в тунел, образуван от сплетените над главите им клони на портокалови дървета, донесени от Европа; това беше хладно място, където сред тъмната зеленина зреите плодове блестяха като лампи.

— Не ми харесаха прощалните думи на капитан Тондьор, нито усмивката му. Той е много опасен човек. Разумно ще бъде да се пазите.

Джереми настръхна.

— Мислите ли, че е страхувам от него?

— Смятам, че е разумно да се боите. Много опасен човек.
Негодник. Идва тук прекалено често.

— Щом смятате така, защо го допускате?

Господин Д'Ожерон направи гримаса.

— Дори и да смятам така, как да му забраня?

— Страх ви е от него?

— Признавам. Ex, не за себе си, господин Пит. Но помислете за Люсиен. Той я ухажва.

Джереми потръпна от гняв.

— Не можете ли да му забраните да посещава дома ви?

— Разбира се. — Господин Д'Ожерон се усмихна накриво. — Веднъж постъпих така при случая с Левасьор. Знаете какво стана.

— Но... о, но... — Джереми се запъна. Най-после преодоля затруднението си. — Госпожица Мадлен беше така заблудена, че се поддаде на интригите на Левасьор. Вероятно не мислите, че госпожица Люсиен...

— А защо не? Този Тондьор, въпреки че е негодник, не е лишен от привлекателност и има предимство пред Левасьор, че навремето е бил джентълмен и все още може да се държи като такъв, когато му изнася. Неопитно дете като Люсиен лесно се подмамва от такъв смел, предприемчив ухажъор.

Мистър Пит се натъжи и озадачи.

— Въпреки това какво добро може да се очаква от отлагането? Рано или късно ще трябва да му откажете. И тогава... Какво ще стане тогава?

— Точно това се питам и аз — каза господин Д'Ожерон тъжно.

— Но зло, което се отлага, може в крайна сметка да се отстрани от никаква случайност. — След това внезапно държането му се промени.

— Извинете ме, драги мистър Пит. Нашият разговор се отклони в посока, каквато съвсем нямах предвид. Загрижеността на бащата! Исках само да ви предупредя и ви моля да обърнете внимание на предупреждението.

Мистър Пит помисли, че разбира. Господин Д'Ожерон беше загрижен, че Тондьор усеща съперник в лицето на Пит и че човек като него ще вземе незабавно мерки да отстрани съперника си.

— Много съм ви задължен, господин Д'Ожерон. Мога да се грижа за себе си.

— Дано е така. Искрено желая да е така. И с това се разделиха.

Джереми се завърна на „Арабела“, а след вечеря, когато се разхождаха с Блъд по палубата, му разправи какво се е случило. Капитан Блъд се замисли.

— Имал е достатъчно основания да те предупреди. Въпреки че е малко странно, дето губернаторът си е направил този труд. Ще го посетя, да. Може би ще успея да му помогна, въпреки че не виждам как. Междувременно, Джери, ако си предпазлив, няма да напускаш кораба. Дявол да го вземе, няма съмнение, че Тондьор ще те търси.

— А аз трябва да го избягвам, а? — запита презрително Джереми.

— Ако си разумен.

— Ако съм страхливец.

— Не е ли по-добре да си жив страхливец, отколкото мъртъв глупак, какъвто несъмнено ще бъдеш, ако се спречкаш с майстор Тондьор? Не забравяй, че той човек е преподавател по фехтовка, докато ти... Пфуй! Това ще бъде чисто убийство, точно така. А каква слава има в подобна постыпка?

Пит знаеше в себе си, че е така, но не искаше да признае унищожението. Затова на другата сутрин, без да обръща внимание на съвета на Блъд, бе слязъл на брега и седеше заедно с Хагторп и Волверстон в кръчмата „Кралят на Франция“, когато Тондьор го намери.

Наблизаваше пладне и общата зала беше претъпкана с пирати, няколко моряци от „Синь“, лентяи и сухопътни акули от двата пола, които живееха върху гърба на моряците и пиратите, винаги щедри със своите златни монети. Въздухът в зле осветеното помещение беше натежал от миризмата на ром, тютюн, въжета и човешка тълпа.

Приближавайки с бавни стъпки, Тондьор подпираше лявата си ръка върху дръжката на рапирата, разменяше поздрави и накрай се спря пред масата на Джереми.

— Позволявате ли? — попита той и без да дочека отговор, придърпа стол и седна. — Щастлив съм, че толкова скоро имам възможност да подновя нашия малък спор, който беше прекъснат вчера.

Джереми разбираше много добре какво ще стане и се вгледа смутено в него. Двамата му другари не разбираха нищо и също

зяпнаха.

— Разисквахме нежелателността, струва ми се, и мудността ви да разбере те, че присъствието ви е нежелателно.

Джереми се наведе напред.

— Не става въпрос за това, което сме разисквали. Струва ми се, че сте дошли да предизвикате скандал.

— Аз? — Капитан Тондьор го изгледа намръщено. — Защо предполагате подобно нещо? Вие не ми вредите. Не е по възможностите ви. Дори не ми прочете. Ако беше така, щях да ви смачкам като бълха. — Той се изсмя презрително, обидно и с този смях предизвика гнева на Джереми, както и възнамеряваше.

— Не съм бълха, която можете да смачкате.

— Не сте ли? — Тондьор стана. — В такъв случай внимавайте да не ми дотягате повече, защото може да се намерите под нокътя на палеца ми. — Говореше високо, за да го чуят всички, а тонът му накара тълпата в залата да мълкне.

Той се извърна презрително, но отговорът на Джереми го спря.

— Нахално псе!

Капитан Тондьор застина. Повдигна вежди. Хищна усмивка изкриви единия край на малките му мустачки. Междувременно едрият Волверстон все още не разбираше нищо, но инстинктивно се опита да възпрепре Джереми, който също се бе изправил.

— Псе? — каза бавно капитанът. — Псе, а? Това е доста уместно, псе и бълха. Все пак псе не ми харесва. Ще бъдете така добър да си вземете псето образно. И то веднага. Аз съм нетърпелив човек, господин Пит.

— Ще си го взема, разбира се — отвърна Джереми. — Не искам да обиждам едно животно.

— Имате предвид мене?

— Имам предвид кучето. Ще го заменя с...

— Ще го заменим с плъх — каза някакъв рязък глас зад тях и накара капитан Тондьор да се извърне на мястото си.

До вратата беше застанал капитан Бълд, висок и елегантен, в дрехи от черен плат със сребърни украшения, и се облягаше на абакосовия си бастун. Яркосините му очи върху загорялото лице с правилни черти посрещнаха и задържаха погледа на капитан Тондьор. Той тръгна към него, като заговори с лекота и без напрежение.

— Плъх, струва ми се, ви подхожда по-добре, капитан Тондьор.

— И той спря, за да изчака отговора на французина.

Тондьор се изсмя презрително и отговори:

— Разбирам. Разбирам. Малкото капитанче трябва да го пазят. Татко Блъд се намесва, за да спаси малкия страхливец.

— Той наистина трябва да се пази. Няма да позволя на някакъв грубиян и професионален фехтовчик да убие моя навигатор. Затова се намесвам. Трябваше да го предвидите, капитан Тондьор. А що се отнася до страхливостта, нищожен негоднико, тя е качество на плъха, на който ви оприличавам. Надявате се на известно изкуство в употребата на рапира; но внимавайте да я използвате само срещу хора, за които имате причини да мислите, че не умеят да си служат с това оръжие. Това е поведение на страхливец. И на убиец, както, струва ми се, ви наричат във Франция.

— Това е лъжа — каза Тондьор, побледнял от гняв.

Капитан Блъд беше невъзмутим. Той съзнателно играеше собствената игра на Тондьор, за да разгневи неприятеля си.

— Можете да ми го докажете, в който случай ще оттегля думите си, преди или след като ви убия. Така ще умрете с чест, след като сте живели в безчестие. Вътрешната зала е доста широка и празна. Можем...

Но Тондьор го прекъсна подигравателно.

— Не се отвличам толкова лесно. Имам работа с мистър Пит.

— Нека почака, докато се разберете с мене.

Тондьор се въздържа. Беше побледнял от ярост и дишаше тежко.

— Вижте какво, капитан Блъд, тоя ваш капитан ме обиди, като ме нарече псе в присъствието на тези хора. Вие съзнателно искате да се намесите в кавга, която не ви засяга. Това е недопустимо. Призовавам всички тук за свидетели.

Този ход беше хитър и резултатът го оправда. Хората бяха на негова страна. Последователите на капитан Блъд, които се намираха там, мълчаха, а другите се изказваша шумно в подкрепа на французина. Дори Хагторп и Волверстон можаха само да вдигнат рамена, а Джереми погуби и последната надежда, като се обяви в полза на врага.

— Капитан Тондьор е прав, Питър. Тази работа не те засяга.

— Чувате ли? — извика Тондьор.

— Каквото и да казват, това ме засяга. Искаш да го убиеш, никаквецо, а аз няма да допусна това. — Капитан Бълд остави бастуна си и се хвана за дръжката на рапирата.

Но десетина души се хвърлиха да го спрат, като протестираха толкова силно, че лишен дори от подкрепата на собствените си хора, капитан Бълд беше принуден да се подчини.

Дори преданият и верен Волверстон прошепна на ухото му:

— Недей, Питър! Господ да ни е на помощ! Ще предизвикаш бунт за нищо. Ти просто закъсня. Хлапакът се хвана на въдицата.

— А вие какво правихте, защо го оставихте? Добре, добре! Ето го, че бърза да отиде глупакът.

Пит беше вече тръгнал към вътрешната зала — аgne, което отива на заколение и води колача след себе си. Хагторп вървеше с него. Тондьор го следваше отблизо, а другите се струпаха зад тях.

Капитан Бълд с Волверстон до него тръгна след тълпата, като с мъка се въздържаше.

Вътрешната зала беше широка и почти празна. Веднага издърпаха встрани малкото маси и столове. Залата беше нещо като барака или пристройка, изградена от дъски и с отвор, висок към три фути, по цялото протежение на едната стена. Имаше отвор. През този отвор следобедното слънце изпъльваше помещението със светлина и топлина.

С шпага в ръка, съблечени до кръста, двамата мъже се изправиха един срещу друг на голия глинен под — Джереми, по-висок от двамата, як и силен; другият — лек, жилав и подвижен като котка. Кръчмарят и бюфетчиците бяха сред гъстата тълпа зяпачи, наредени покрай вътрешната стена; сред тълпата имаше и две-три млади мъжкарани, но повечето жени бяха останали в общата зала.

Капитан Бълд и Волверстон застанаха в горния край на залата до една маса, върху която оставиха различни предмети, махнати от другите маси — няколко канчета за пие, две бутилки, кожена кана за вино и два месингови свещника с големи, подобни на чинии подставки. Докато чакаше да уредят предварителните подробности, Бълд, побледнял въпреки загара и със зъл поглед в сините си очи, огледа предметите и опира небрежно някои от тях, сякаш искаше да ги използува за хвърляне.

Хагторп беше секундант на Джереми. Вентадур, вторият помощник на „Рен Марго“, стоеше до Тондъор. Противниците се изправиха един срещу друг по дължина на залата, а слънчевата светлина падаше отстрани. Когато заеха местата си, Джереми потърси с поглед очите на Блъд. Момъкът му се усмихна. Блъд, без да се усмихва, му отвърна със знак. За миг погледът на Джереми сякаш питаше, но след това той разбра.

Вентадур даде команда:

— Хайде, господа! — И остиетата се кръстосаха.

Веднага, подчинявайки се на знака, който получи от капитана си, Джереми се отдръпна и нападна Тондъор отляво. В резултат Тондъор се извърна на тази страна и слънцето светна в очите му. Това беше добра възможност за Джереми, ако можеше да се възползува от нея, както бе предвидил Блъд, когато му даде знак за тази маневра. Джереми правеше големи усилия и чрез усърдието си задържа противника в това неблагоприятно положение. Но Тондъор беше твърде силен за него. Опитният фехтовчик нито за миг не изпусна остието на противника си и скоро, след едно рисковано контранападение се възползува от последвалото отскучване, за да се отдръпне на свой ред и с това да изравни, положението, тъй като сега противниците си бяха разменили местата.

Блъд стисна зъби, като видя как Пит Загуби единственото си предимство над някогашния преподавател по фехтовка, който бе решил да го убие. Но краят не идеше толкова бързо, колкото смяташе. Джереми имаше известно преимущество в дълбината на ръката си и в сила. И все пак те не бяха причина за забавянето, нито фактът, че преподавателят по фехтовка вероятно беше загубил до известна степен гъвкавостта си от липсата на практика. Остието на Тондъор се въртеше в малък кръг и непрекъснато намираше пробиви в несръчната отбрана на другия. Въпреки това той не го довършваше. Дали не си играеше с него като котка с мишка, или може би се страхуваше малко от Блъд и възможните последици, ако убие Пит, затова искаше само да го рани?

Зрителите виждаха това и се учудваха от забавянето. Зачудиха се още повече, когато Тондъор отново се отдръпна, за да застане с гръб към слънцето ѝ да принуди противника си да заеме неблагоприятната

позиция, в която сам той се бе озовал преди. Наблюдателите сметнаха тази постъпка за проява на изтънчена жестокост.

В същия миг Бльд, който беше с лице към Тондьор, взе един от месинговите свещници от масата до него. Всички погледи бяха съсредоточени върху двамата противници и никой не го забеляза. Само Бльд, като че ли не се интересуваше от тях. Вниманието му беше съсредоточено изцяло върху свещника. Сякаш за да разгледа мястото за поставяне на свещта, той го повдигна, докато широката, подобна на чиния подставка застана вертикално. В този миг без видима причина острието на Тондьор се поколеба при париране и не успя да отклони несръчния напад, с който Джереми механично контраатакуваше. Като не среща съпротива, острието на Джереми продължи по пътя си, докато няколко инча от него се подадоха от гърба на Тондьор.

Преди още изненаданите зрители да схванат този внезапен и неочекван край, капитан Бльд беше вече коленичил пред проснатия на пода мъж. Хирургът у него надделя и той искаше вода и чисти превръзки. Джереми, най-изненаданият сред тази изненадана тълпа, стоеше край него и гледаше глупаво.

Докато Бльд превързваше раната, Тондьор се съвзе от мигновения си припадък, втренчил поглед, който бавно намираше във фокус надвесилия се над него човек.

— Убиец! — каза той през зъби и главата му отново се отпусна върху рамото.

— Точно обратното — каза Бльд, докато пръстите му сръчно превързваха тялото, което Вентадур крепеше. — Аз ви запазвам живота. — А на съ branите хора заяви: — Няма да умре от това, въпреки че острието го прониза. С малко щастие до един месец отново ще вземе да се перчи. Но най-добре е няколко дни да не се мести оттук, пък и ще се нуждае от грижи.

Джереми не помнеше как отново се бе озовал върху борда на „Арабела“. Събитията през този следобед му бяха неясни като разказ за някакъв сън. Разбра, че е погледнал безмилостната смърт в очите и въпреки това бе оживял. Същата вечер, когато се хранеха в голямата кабина, той се изказа философски по въпроса с тия думи:

— Това показва, че при сблъскване е по-добре никога да не се отчайваши или да признаваш поражението си. Днес можех съвсем леко

да бъда убит; и то само заради предубеждението, че Тондьор е по-добрият фехтувач.

— Все още е възможно той наистина да е бил по-добър — каза Блъд.

— В такъв случай, как успях да го пробода толкова лесно?

— Как наистина, Питър? — попита Волверстон и още пет-шест души повториха въпроса му, а Хагторп се впусна в обяснения:

— Факт е, че славата на тоя негодник като добър фехтувач почива на собствените му хвалби. Такъв е случаят и на много други слави.

И с това спорът бе изоставен.

На сутринта капитан Блъд предложи да посетят господин Д'Ожерон и да му съобщят какво се бе случило. В качеството му на губернатор на Тортуга те му дължаха някакво официално обяснение, въпреки че личното познанство с противниците правеше това почти излишно. Джереми, който по всяко време с готовност посещаваше къщата на губернатора, тази сутрин изрази още по-голямо желание, защото събитията го бяха обкръжили с ореола на герой.

Докато лодката ги отвеждаше към брега, капитан Блъд забеляза, че „Синь“ е напуснал рейда в залива, а Джереми заяви не без известна заинтересованост, че в такъв случай поне господин Дъо Меркьор най-сетне е напуснал Тортуга.

Дребният губернатор ги посрещна много приятелски. Бил чул за случката в „Кралят на Франция“. Нямало нужда да му дават никакви обяснения. Нямало да има официално разследване. Той знаел много добре как и защо се е стигнало до дуела.

— Ако нещата се бяха развили по друг начин — каза той откровено, — нямаше да е така. Както ви предупредих, господин Пит, аз знаех кой може да е нападателят, щях да бъда принуден да взема мерки срещу Тондьор и може би щях да ви повикам, капитан Блъд, за да ми помогнете. Но сега случаят завърши най-благоприятно. Направихте ме крайно щастлив, господин Пит.

Това беше така добре казано, че мистър Пит поиска позволение да се оттегли, за да поднесе почитанията си на госпожица Люсиен. Господин Д'Ожерон го изгледа, сякаш е изненадан от молбата му.

— Люсиен? Но Люсиен замина. Отплата тази сутрин за Франция на борда на „Синь“ заедно със съпруга си.

— Със... съпруга си? — повтори Джереми, като внезапно почувствува, че му се повдига.

— Господин Дъо Меркьор. Нали ви казах, че е обещана? Ожени ги призори отец Беноа. Затова ви казах, че ме направихте много щастлив, господин Пит. Не се осмелявах да разреша това да стане, докато капитан Тондьор не бъде поставен в невъзможност да ни вреди. Все още помня случая с Левасьор и не можех да разреша на Люсиен да замине. За мене беше сигурно, че също като Левасьор и Тондьор ще я последва и в открито море ще си позволи това, което не смее да направи тук, в Тортуга.

— Затова — каза капитан Бълд с най-сух тон — вие насьскахте двамата един против друг, та докато се карат за кокала, третото куче да го отмъкне. Тази постъпка, господин Д'Ожерон, мога да окачествя по-скоро като проява на хитрост, отколкото на приятелство.

— Вие ми се сърдите, капитане — Господин Д'Ожерон изглеждаше истински натъжен. — Но аз трябваше да мисля за детето си, а освен това не се съмнявах в изхода. Този мил господин Пит не можеше да не победи човек като Тондьор.

— Този мил господин Пит — отвърна капитан Бълд — можеше съвсем лесно да загуби живота си от любов към дъщеря ви, за да помогне на брачните ви проекти. В тази мисъл се крие доста ирония.

— Той хвана под ръка своя млад капитан, който стоеше блед и отчаян.

— Виждаш, Джери, какви капани може да постави на мъжа неразумната любов. Хайде да си вървим, момчето ми. Желая ви всичко най-хубаво, господин Д'Ожерон.

Той почти насила отведе момъка. После, понеже беше силно разгневен, когато стигнаха до вратата, той спря и се обърна към губернатора с неприятна усмивка на лицето.

— Защо предполагате, че няма да направя за мистър Пит това, от което се опасявахте, че Тондьор може да извърши? Защо да не тръгна след „Синь“ и да заловя дъщеря ви за моя капитан?

— Господи! — възклика господин Д'Ожерон, внезапно ужасен от възможността за толкова заслужено наказание. — Вие никога няма да постъпите така!

— Да, няма. Но знаете ли защо?

— Защото винаги съм имал доверие във вас. Защото сте човек на честта.

— Чест! Ба! Аз съм обикновен пират. Но смятам, че тя не е достатъчно подходяща за мистър Пит, както му бях казал още от самото начало и в което, надявам се, той сега е убеден.

Това беше цялото му отмъщение спрямо господин Д'Ожерон за неговата хитрост. След това Бльд се оттегли, а поразеният Джереми се оставил да го отведат.

Докато стигна пристана, смайването на момъка отстъпи място на гняв. Бяха го измамили и излъгали, животът му беше използван като пионка, за да послужи на чужди интриги, и някой трябваше да плати за това.

— Ако срещна някога господин Дъо Меркьор... — гневеше се той.

— Ще извършиш прекрасни подвизи — присмя му се капитанът.

— Ще си получи заслуженото от мене, както си то получи онуй псе Тондъор.

При тези думи капитан Бльд го спря, за да може да се изсмее.

— Ох! Я виж какъв прекрасен фехтувач си станал изведенъж, Джери. Можеш да улучиш копче. По-добре е да те разочаровам, мой млади Тибалт, преди с това перчене да попаднеш в беда.

— Да ме разочароваш? — Джереми се загледа в него, а чистото му, честно лице се помрачи. — Не свалих ли вчера тоя френски дуелист, а?

Бльд продължи да се смее и му отговори:

— Не го свали!

— Не съм ли? Не съм ли? — Джереми кръстоса ръце на гърдите.

— Ще ми кажеш ли тогава кой го е свалил?

— Аз — отвърна капитанът и придоби сериозен вид. — Аз го свалих с лъскавата подставка на един месингов свещник. Отразих достатъчно слънчева светлина, за да го заслепя, докато ти свършиш работата.

Той видя как Джереми побледнява и прибави.

— В противен случай той щеше да те убие. — После присви своенравно строгите си устни и със странен блъсък в живите очи прибави с тон на съзнателна гордост: — Аз съм капитан Бльд.

[1] „Синь“ (фр.) — „Лебед“. — Б. пр. ↑

[2] „Рен Марго“ (фр.) — „Кралица Марго“. — Б. пр. ↑

8

ИЗКУПЛЕНИЕТО НА МАДАМ ДЬО КУЛЬОВЕН

Дон Хуан де ла Фуенте, граф Medina, се беше излегнал на кушетката под широките четвъртити прозорци на кърмата, дърпаща струните на украсена с панделки китара и пееше със замечтан баритон една неприлична песен, добре известна по това време в Малага.

Беше млад мъж на около тридесет години, грациозен и елегантен, с нежни, тъмни очи и дебели червени устни, полузакрити от малки мустачки, и заострена черна брадичка. Лицето, тялото, облеклото и позата му издаваха сластолюбец, а обстановката в кабината на големия галеон с четиридесет оръдия, който командуваше, му подхождаше напълно. Върху боядисаните в масленозелено стени се открояваха скулптури на купидони, делфини, плодове и цветя, а конзолите имаха форма на карнатиди с рибени опашки. На предната стена беше опрян красив бюфет, пълен със златни и сребърни прибори; между вратите на две кабини откъм бакборда висеше картина на Афродита; подът беше застлан със скъп източен килим; още по-фин килим покриваше четвъртитата маса, над която висеше массивна лампа от ковано сребро. На една полица имаше книги — „Арс аматориа“^[1] на Овидий, „Сатирикон“^[2], една книга на Бокачо и една на Поджо^[3], които свидетелствуваха за класическо-разпуснатите склонности на този ученолюбив мъж. Столовете подобно на дивана бяха тапицирани с рисувана и позлатена щавена кожа и въпреки че прозорците бяха разтворени за лекия ветрец, които едва придвижваше галеона, помещението беше изпълнено с тежкия аромат на амбра и други парфюми.

Песента на дон Хуан възхваляваше пътските удоволствия на живота и по-специално оплакваше безбрачието на папата сред неговия разкош.

*Vida sin niña no es vida, es muerte
Y del Padre Santo muy triste es la suerte.* [4]

Това беше припевът и най-леката нецензурност. Можете да си представите останалото.

Дон Хуан пееше тази песен на капитан Бльд, който седеше облегнат с лакът на масата и един крак върху друг стол. По мургавото му лице с орлови черти беше изписана механична усмивка, подобна на маска, която прикриваше досадата и отвращението му. Беше облечен в костюм от сив камлот със сребърни галони, взет от гардероба на дон Хуан, защото двамата бяха почти еднакви по ръст и телосложение, както и по възраст; лицето му беше обрамчено от черна перука, също заета от дон Хуан.

Поредица случайности беше довела до невероятното положение този враг на Испания да бъде почетен гост върху борда на един испански галеон, който пълзеше със северен курс през Карибско море на около двадесет мили встрани от Наветрените острови. Нека обясним веднага, че замечтаният дон, който го различаше, съвсем не подозираше кого забавлява.

Тук трябва да разкажем накратко събитията, описани надълго и широко в дневника на Пит, които х о бяха довели до това положение.

Седмица по-рано, в едно уединено заливче на остров Маргарита, където собственият му кораб „Арабела“ беше изтеглен и наклонен за почистване на кила от насыбрани налепи, приятелски настроени карибски индианци му съобщиха, че една испанска флота за лов на перли работела в залива Кариако и имала вече добър улов.

Изкушението да я нападне се оказа непреодолимо за капитан Бльд. На лявото си ухо той носеше голяма перла с крушовидна форма и огромна стойност, която беше част от прекрасната плячка, взета при нападението на друга такава флота в Рио де ла Ача. И така, една нощ с три пироги и четиридесет внимателно подбрани мъже от екипажа си, който наброяваше близо двеста души, Бльд се промъкна през тесния проток между остров Маргарита и континента, кри се през целия следващ ден по крайбрежието, за да се промъкне вечерта в залива Кариако. Там обаче ги изненада един испански кораб от бреговата стража, чието присъствие въобще не подозираха.

Веднага извърнаха лодките и се втурнаха към открито море. Но стражевият кораб ги подгони в краткотрайния здрач, откри огън и разби леките пироги на нападателите. От четиридесетте пирати някои сигурно са били убити, други са се удавили, а останалите — прибрани и взети в плен. Блъд прекара нощта във водата, вкопчил се за една голяма греда. На залез се бе надигнал доста силен южен бриз и подгонян от него и от теченията, призори той по чудо бе изхвърлен на един от малките острови от групата Ерманос, изтощен, осолен и почти вцепенен.

Беше малък остров, не повече от миля и половина на дължина и по-малко от една миля на ширина; там растяха само редки кокосови палми и храсти аloe; обикновено се обитаваше от морски птици и костенурки. Но по времето, когато Блъд стъпи на него, там живееха и двама бегълци испанци. Тези нещастници бяха избягали с платноходка от затвора в английската колония Сейнт Винсънт. Без да разбират от мореплаване, те бяха поверили живота си на морето и преди един месец с изчерпани запаси от вода и провизии, на косъм от смъртта от глад и жажда, случайно бяха слезли на тоя бряг. След горчивия си опит не смееха отново да тръгнат и затова живееха на острова с раци и стриди, които събираха по скалите, с кокосови орехи, сладки картофи и дребни диви плодове.

Тъй като капитан Блъд не можеше да бъде сигурен дали испанците дори при подобно отчаяно положение няма да му прережат гърлото, ако узнаят самоличността му, той им съобщи, че се е спасил от един потънал холандски кораб, който пътувал за Кюрасао, нарече се Петер Вандермеер, обясни произхода си с баща холандец и майка испанка и по този начин оправда добрия кастилски, на който говореше.

Като видя, че платноходката е в добро състояние, Блъд я запаси със сладки картофи и месо от костенурка, което лично опуши, напълни бъчонките за вода и отплава с двамата бегълци. Той се надяваше по слънцето и звездите да поеме курс на изток към Тобаго, където холандските колонисти бяха достатъчно неутрални, за да ги приютят. И все пак сметна за разумно да уведоми своите доверчиви спътници, че отива в Тринидад.

Но нито Тринидад, нито Тобаго щяха да бъдат крайна цел на пътуването им. На третия ден за голяма радост на двамата испанци и за ужас на капитан Блъд те бяха взети на испанския галеон

„Естремадура“. Но Бълд реши да действува смело, като се упава на щастието си и на дрипавото състояние, в което се качи на борда на галеона, за да не го познаят. Когато го разпитваха, той продължи да се придвижва към историята за корабокрушението, холандското си поданство и смесения си произход и сметна, че щом се е хвърлил вече, може да се гмурне още по-надълбоко и след като твърди, че има майка испанка, трябва да я избере сред най-благородническите среди на Испания, затова съобщи, че тя е една Трасмиера от рода на дук Де Аркос, който по този начин му се пада роднина.

Властното му държане, което не намаляваше дори от дрипавите дрехи, смелите орлови черти, мургавата кожа, черната коса и преди всичко добре говоримият, културен кастилски правеха твърде вероятно това лъжливо твърдение. И понеже той искаше само да го оставят в някоя холандска или френска колония, откъдето да продължи за Кюрасао, изглежда, нямаше причини да не възвеличи собствената си личност. На изнежения любител на лукса дон Хуан де ла Фуенте, който командуваше „Естремадура“, разказът за високопоставените връзки на благородния корабокрушенец направи силно впечатление и той се отнесе към него щедро, поставил на негово разположение богатия си гардероб, настани го в отделна кабина до главната каюта и във всяко отношение се държеше с него така, както един благородник трябва да се отнася към друг. Затова допринесе и фактът, че в Петер Вендермеер дон Хуан намери човек по свой вкус. Настоя да го нарича дон Педро, сякаш за да подчертава испанското му потекло, като се кълнеше, че кръвта на Трасмиерите подчинявала кръвта на Вандермееровци. По този повод испанският джентълмен направи няколко цинични шаги. Наистина цинизмите се лееха от устата му напълно естествено и богато при всеки случай и заразяваха офицерите му, четирима от които, млади благородници от добро потекло, обядваха и вечеряха всеки ден с него в голямата каюта.

Тези склонности, които в някой неоформен младеж на осемнадесет години Бълд би могъл да извини с надеждата, че времето ще ги оправи, го отвращаваха у този млад мъж на тридесет години. Под изтънчената, елегантна външност той долавяше нечистия дух на развратника. Но се въздържаше да изяви презрението си. Собствената му сигурност, която се крепеше върху способността да поддържа доброто първоначално впечатление, го принуждаваше да се пригажда

към компанията им и да се представя за човек, не по-малко развратен от тях.

И така, през тези дни, докато стояха почти неподвижно в тропическото море и бавно лазеха на север под планина от платна, които често увисваха безжизнено, между дон Хуан и дон Педро възникна нещо като приятелство. Дон Хуан намираше у него много неща, на които да се възхищава — явната сила на тялото и духа, дълбоките познания за хората и света, които притежаваше, духовитостта му и леко циничната философия, която се проявяваше в разговорите им. Всеки ден прекарваша дълги часове заедно и близостта помежду им се развива като бурната растителност, присъща на този тропически район.

И така, накратко, намираме тези двама души заедно през шестия ден от пътуването на Бльд като гост на кораба, където щеше да пътува окован във вериги, ако само бяха подозрели истинската му самоличност. Междувременно командирът на кораба му досаждаше с цинични песни, а Бльд размишляваше върху забавната страна на положението и смяташе, че ще трябва да се измъкне от него при първа възможност.

Затова, когато песента спря и испанецът задъвка перувиански сладкиши от една сребърна кутия до него, капитан Бльд повдигна въпроса. Платноходката, в която бе плавал с двамата испански бегълци, се влачеше на буксир от „Естремадура“ и той реши, че е дошло време да се възползува от нея.

— Сега сигурно сме на една линия с Мартиника — каза той. — До сушата надали има повече от шест или седем левги!

— Напълно вярно, благодарение на проклетото затащие. Мога да духам по-силно със собствените си дробове.

— Разбира се, че не можете да се отклонявате заради мене — продължи Бльд. Между Испания и Франция по това време се водеше война и Бльд бе разбрал, че това е една от причините за присъствието на дон Хуан в тия води. — Но при толкова спокойно море лесно ще се добера до брега с лодката, която ме доведе. Да предположим, дон Хуан, че се сбогувам с вас тази вечер.

Дон Хуан се натъжи.

— Виж как бързате да ни оставите! Не се ли разбрахме да ви отведем до Сейнт Мартин?

— Вярно. Но обмислих и се сетих, че там по-рядко се отбиват кораби и може би ще се забавя доста, преди да намеря превоз до Кюрасао; докато от Мартиника...

— А, не — прекъснаха го докачливо. — Ще слезете в Мари Галант, където и аз имам работа, или в Гваделупа, както ми се струва, че ще предпочетете. Но се заклевам засега да не ви пускам.

Капитан Бльд престана да пълни лулата си с най-финия тютюн „Сакердотес“ от купата с натрошени листа на масата.

— Имате работа в Мари Галант? — Той беше толкова изненадан, че забрави личните си грижи. — Що за работа може да имате сега с французите?

Дон Хуан се усмихна загадъчно.

— Делото на войната, приятелю. Аз не съм ли войник?

— Искате да нападнете Мари Галант?

Испанецът забави отговора си. Той дръпна нежно струните на китарата. Усмивката остана по пъlnите му червени устни, но бе придобила лек жесток оттенък, а тъмните му очи заблестяха.

— Гарнизонът в Бастер се командува от едно псе, на име Кульовен, с когото имам да уреждам някои сметки. Те са от преди една година, но вече наближава денят за разплата. Войната ми дава удобен случай. С един удар ще услужа и на Испания, и на себе си.

Бльд разпали една клечка, поднесе я към лулата си и запуши. Сметна, че не е много добра услуга за Испания да се рискува един от корабите й за нападение срещу незначително владение като Мари Галант. Когато заговори след това обаче, той спомена само половината си мисли по друг въпрос и не каза нищо повече за слизане на Мартиника.

— Да бъда на кораб по време на бой, ще бъде нещо ново за мене. Трудно ще го забравя, освен ако бъдем потопени от оръдията на Бастер.

Дон Хуан се изсмя. Въпреки цялата си разпуснатост този мъж, изглежда, имаше кураж и не се беспокоеше от предстоящото сражение. Тази перспектива го изпълваше по-скоро с радост. Когато привечер най-после вятърът задуха по-силно и те заплаваха по-бързо, дон Хуан се оживи, а тази нощ в голямата кабина на „Естремадура“ всички се отдадоха на веселие, шумно възглавявано от самия него Изпиха се

големи количества силни испански вина и дълго се разнасяха възбудени смехове.

Капитан Бльд реши, че сметките на френския командир на Мари Галант с дон Хуан са доста натежали, щом като перспективата за уреждането им можеше толкова да възбуди испанеца. Бльд съчувствуващ напълно на френските колонисти, които щяха да претърпят едно от ония отвратителни нападения, заради които в Новия свят заслужено мразеха испанците. Но той не можеше дори пръста си да помръдне или дума да каже в тяхна защита и беше принуден да се присъедини към бруталното веселие в чест на предстоящото клане на французи, да пие за провала на французите изобщо и на полковник Дьо Кульовен в частност.

На сутринта, когато излезе на палубата, капитан Бльд видя брега на Доминика на десетина мили откъм лявата задна страна на кораба, а в далечината пред тях неясна сива маса, за която знаеше, че е планината, възвисяваща се в средата на кръглия остров Мари Галант. През нощта бяха минали южно от Доминика и бяха излезли от Карибско море във водите на Атлантическия океан.

Дон Хуан с повищено настроение и без явни следи от гуляя през изтеклата нощ дойде при него на кърмата и го уведоми за това, което Бльд вече знаеше, но внимаваше да не издаде.

В продължение на няколко часа държаха същия курс и плаваха право по вятъра с намалени платна. Когато стигнаха на десетина мили от острова, който сега се издигаше от изумруденото море като зелена стена, резките команди и пискливите звуци на боцманската свирка раздвишиха екипажа. Над палубите на „Естремадура“ разпънаха мрежи, за да улавят всяка рея, свалена по време на боя; напълниха сандъците за гюлета; от оръдията свалиха калъфите, а до тях наредиха кофи с морска вода.

Застанал до дон Хуан край изпъстрения с резба парапет на кърмата, капитан Бльд наблюдаваше с интерес и одобрение как подреждат на средната палуба мускетарите в ризници и шлемове. А през цялото време дон Хуан му обясняваше значението на всяко действие, въпреки че едва ли имаше моряк, по-добре запознат с всичко това от капитан Бльд.

На пладне слязоха да обядват. Сега, когато наближаваше моментът да се действува, дон Хуан не беше вече толкова развеселен.

Лицето му бе загубило донякъде оттенъка на весела възбуда, дългите му, тънки ръце се движеха неспокойно, а в кадифените му очи гореше трескав блясък. Той яде малко и бързо; но пи много и беше още на масата, когато един от офицерите, набит младеж на име Верагус, който бе останал на пост, дойде да му съобщи, че е време да поеме командуването.

Дон Хуан стана и с помощта на своя прислужник негър Абсолом бързо надяна ризница и стоманен шлем; след това излезе на палубата. Капитан Блъд го придружи въпреки предупреждението на испанеца, че не трябва да се излага без ризница.

„Естремадура“ беше приближил на около три мили от пристанището на Бастер. На мачтите му нямаше знаме поради естествено нежелание да издадат националността на кораба, която и без това се разпознаваше по неговите очертания и платната му. На около една миля дон Хуан можеше да разгледа през телескопа си цялото пристанище с широк вход и съобщи, че поне там няма бойни кораби. Само крепостта щеше да им бъде противник в предварителния дуел.

Точно тогава едно гюле прелетя над носа на „Естремадура“ и се разбра, че командуващият крепостта е човек, който разбира от работата си. Въпреки ясния сигнал да застане в дрейф „Естремадура“ продължи напред и бе посрещнат от гърма на десетина оръдия. Корабът не пострада от залпа и продължи курса си, без да стреля. С това дон Хуан спечели мълчаливото одобрение на капитан Блъд. Той понесе втория залп и задържа огъня си, докато стигна почти в упор. Тогава даде залп от едната страна, изкусно извърна кораба, даде втори залп и се отдалечи със стегнати платна срещу вятъра, за да презареди, като предостави за прицел на френските артилеристи само тясната си кърма.

Когато повтори нападението, корабът влачеше на буксир зад кърмата трите лодки, които дотогава лежаха на средната палуба, и полезната платноходка, в която бе пътувал капитан Блъд.

Този път бяха повредени рейте на мизанмачтата, а високите надстройки на носа бяха доста натрошени. Но това съвсем не обезпокои дон Хуан и като управляващ майсторски кораба, той изстреля към крепостта два силни залпа, с по двадесет оръдия всеки, които бяха така добре насочени, че за момента я накараха да замълкне.

Корабът отново се отдалечи, а когато се върна, лодките зад него бяха пълни с мускетари. Той ги доведе на около стотина ярда от скалистия бряг, откъм морето срещу крепостта и под такъв ъгъл, че оръдията не можеха да ги достигнат, дон Хуан изпрати лодките на брега и остана да прикрива десанта. Групата французи, които излязоха от полуразрушената крепост, за да пресрещнат нападателите, бяха пометени от залп с джепане. След това испанците слязоха на брега и запътиха по лекия склон в атака, а празните лодки се върнаха за подкрепления.

През това време дон Хуан отново се придвижи напред и за диверсия даде още един залп по крепостта, за да засили объркването в нея. Четири-пет оръдия му отговориха, а едно дванадесетфунтово гюле строши фалшборда в средната част на кораба; но той отново се оттегли без по-големи повреди и извърна кораба, за да посрещне лодките си. На тях все още се качваха хора, когато стрелбата на брега престана. След това над водата се разнесоха силните тържествуващи викове на испанците и малко по-късно се разнесе ехтежът от удари с чукове по метал, който възвести разбиването на вече незащитените оръдия в крепостта.

Дотогава капитан Блъд следеше действията, в областта па които беше авторитет, с незаинтересовано и критично отношение. Сега обаче мислите му се насочиха към онова, което щеше да последва, и понеже знаеше как се държат испанците при нападение и познаваше разпуснатия им водач, той потръпна пред възможностите, въпреки че беше закоравял пират. За него войната беше война и можеше да воюва безпощадно срещу не по-малко безпощадни мъже. Но никога не бе допускал разграбването па градове от безсъвестни и възбудени войници и жестокости срещу мирните колонисти и жените им.

Явно беше, че дон Хуан де ла Фуенте въпреки изисканото си възпитание на испански благородник не споделя ни най-малко скрупулите на Блъд. Защото дон Хуан, с блеснали от очакване тъмни очи, слезе на брега с подкрепленията, за да ръководи лично нападението. В последния момент той с усмивка покани своя гост да го придружи, като му обеща интересни преживявания и доста занимателни добавки към жизнения му опит. Блъд отклони поканата и остана привидно спокоен.

— Националността ми забранява това, дон Хуан. Холандците не са във война е Франция.

— Кой ще разбере, че сте холандец? Станете напълно испанец сега, дон Педро, и се забавлявайте. Кой ще узнае?

— Аз — отвърна Бълд. — Това е въпрос на чест. Дон Хуан го изгледа, сякаш е смешен.

— В такъв случай вие сте жертва на скрупулите си — каза той и със смях слезе по стълбата в чакащата го лодка.

Капитан Бълд остана на кърмата, откъдето можеше да наблюдава града, разположен па по-малко от една миля, защото сега „Естремадура“ беше хвърлил котва на рейда. От офицерите на борда остана само Верагус, а от моряците само четиринадесет или петнадесет души. Но те бяха зорко и сред тях за всеки случай имаше един опитен артилерист.

Дон Себастиан Верагус се заоплаква от съдбата си, че не е взет на брега и със завист заговори за противните наслади, които би могъл да изпита там. Той беше набит, тромав момък на около двадесет и пет години и си говореше сам, докато Бълд не откъсваше поглед от малкия град. Дори на това разстояние долиташе ехото от ужасяващото дело на испанците и скоро няколко къщи бяха обхванати от пламъци. Бълд знаеше много добре какво върши един испански джентълмен при подобни обстоятелства и докато наблюдаваше мрачно, мислеше, че би дал много, за да има при себе си стотина от своите пирати, с които да измете от земята тая испанска паплач. Веднъж бе наблюдавал отблизо подобно нападение и се бе заклел занапред да няма милост към испанците. В миналото беше нарушавал тази си клетва; но сега си обеща в бъдеще да я спазва винаги.

А междувременно младежът до него, когото с удоволствие би удушил със собствените си ръце, призоваваше всички светии да станат свидетели на разочарованието му, че не присъствува на тази вакханалия.

Нападателите се върнаха привечер по същия път, по който бяха тръгнали, по пътя на смълчаната сега крепост, откъдето се качваха на лодките, за да прекосят стотина ярда през изумруденозелените води до хвърлилия котва кораб. Пееха Шумно и весело, някои бяха с превързани рани, повечето бяха пияни от вино и ром, но всички носеха плячка. Пускаха отвратителни шаги по повод на разрушенията, които

бяха оставили след себе си, и безсрочно се хвалеха с извършените злодеяния. Бльд помисли, че никои пирати в света не можеха да ги надминат по жестокост. Нападението бе преминало сполучливо и испанците бяха загубили само пет-шест души, за чиято смърт беше отмъстено жестоко.

С последната лодка се върна дон Хуан. Пред него по стълбата се качиха двама от хората му, които носеха голям неспокоен вързоп. Бльд позна в товара им никаква жена, чиято глава и рамена бяха завити в палто. Под неговите черни гънки той зърна фуста от цветна коприна и размахващи се крака в копринени чорапи и елегантни обувки с високи токове. От това заключи с още по-голям ужас, че жената е от благороден произход.

Веднага след тях вървеше дон Хуан, измърсен от пот и барутен дим. От горния край на стълбата той нареди:

— В моята кабина.

Бльд видя да я пренасят през палубата, покрай редиците мъже, които подхвърляха цинични забележки, а след това тя изчезна надолу по стълбата на коридора в ръцете на похитителите си.

Каквото и отношение да имаше спрямо мъжете, Бльд винаги се бе държал кавалерски към жените. Това може би се дължеше на онази мила дама на остров Барбадос; смяташе, че не представлява нищо за нея, но тя го вдъхновяваше да се държи по-почтено, отколкото можеше да се очаква от един пират. Сега у него се надигна с пълна сила чувството за кавалерство. Ако му се бе поддал напълно и сляпо, той веднага би се нахвърлил върху дон Хуан и с това щеше да провали всяка възможност да помогне на нещастната пленница. Присъствието й на кораба не можеше да остане тайна за никого. Тя беше най-добрата плячка, която безпътният испански командир запазваше за себе си, а при тази мисъл Бльд почувствува как го побиват студени тръпки.

Въпреки това, когато след малко слезе от кърмата и пресече палубата към коридора, той беше спокоен и се усмихваше. В тесния коридор Бльд се присъедини към офицерите на дон Хуан — тримата, които бяха слезли с него на брега, и Верагус. Всички говореха едновременно и се смееха шумно, а повод за одобрителното им веселие беше гнусната постъпка на техния капитан.

Всички влязоха заедно в кабината, но Бльд вървеше последен. Негърът прислужник беше наредил масата за вечеря с обичайните

шест куверта и тъкмо палеше голямата сребърна лампа, защото със залеза на слънцето почти веднага бе изчезнала и дневната светлина.

В този миг дон Хуан излезе от една странична кабина. Той затвори вратата и в течение на няколко секунди остана подпрян с гръб на нея, като наблюдаваше почти с недоверие нахлулите офицери. Това го подтикна да завърти ключа в ключалката, сегне го извади и го сложи в джоба си. От малката кабина, където явно беше отнесена дамата, не се чуваше никакъв звук.

— Най-после мълкна, да е благословен господ! — изсмя се един от офицерите.

— Уморила се е да пиши — обясни друг. — Господи! Дали някога е имало друга толкова дива котка! Нахакана жена, ако се съди по начина, по който се бореше; малък дявол, заслужава си да бъде укротен. А това е задача, за която аз ви завиждам, дон Хуан.

Верагус възхвали плячката като напълно заслужена за блестящото ръководство на командира, а след това, докато продължаваха да се сипят съмнителни шеги и подмятания, дон Хуан ги покани на масата, като се усмихваше мрачно и някак вгълбен в себе си.

— Ще вечеряме набързо, ако нямате нищо против — съобщи той, като свали поясока си, и с гази забележка предизвика нов пристъп на веселие по повод на неговата прибързаност и за сметка на бедната жертва зад вратата.

Когато най-после седнаха, капитан Блъд привлече вниманието на дон Хуан с въпроса:

— А какво стана с полковник Дьо Кульовен? Красивото лице на дон Хуан се помрачи.

— Да върви по дяволите! Нямаше го в Бастер, отишъл да организира отбраната на Ле Карм.

Блъд вдигна вежди и изрази известна загриженост:

— В такъв случай вашата сметка остава неуредена въпреки храбрите ви усилия.

— Не съвсем. Не съвсем.

— По дяволите, съвсем не е така! — каза друг със смях. — Мадам Дьо Кульовен ще се разплати пребогато.

— Мадам Дьо Кульовен? — запита Блъд излишно, защото погледите към заключената врата бяха достатъчно обяснение. Той се изсмя. — Сега... — Той мълкна за миг. — Това е артистично

отмъщение, дон Хуан, каквато и да е постъпката. — И въпреки отчаянието си отново се изсмя с възхищение и одобрение.

Дон Хуан повдигна рамена и въздъхна.

— Все пак искаше ми се да го намеря него и да го накарам да заплати докрай.

Но капитан Блъд не се задоволи с това.

— Ако наистина мразите този човек, помислете за страданията, на които го подлагате, разбира се, при предположение, че обича жена си. Наистина в сравнение с това смъртта не е никакво наказание.

— Може би, може би. — Дон Хуан не беше склонен да разговаря. Разочарованието, изглежда, беше развалило настроението му или може би нетърпението го тормозеше. — Сипи ми вино, Абсолом. По дяволите! Колко съм жаден!

Негърът напълни чашите им. Дон Хуан пресуши своята на един дъх. Блъд последва примера му и чашите бяха напълнени отново.

Блъд произнесе многословна наздравица за испанския командир. Заяви, че той не бил особено вещ по бойните действия на море, но не могъл да си представи друг командир да ръководи по-добре сражението, на което бе станал свидетел днес.

Дон Хуан се усмихна благодарно; наздравицата бе изпита с удоволствие и чашите отново бяха напълнени. След това заговориха другите, а Блъд се замисли.

Той мислеше, че скоро след като свърши вечерята, дон Хуан ще ги отпрати по кабините им. Кабината на капитан Блъд беше от дясната страна на голямата каюта. Но щяха ли да му позволят да остане толкова наблизо? Ако го оставеха, той можеше да помогне на нещастната дама и дори вече знаеше точно как. Но имаше опасност тази нощ да го изпратят другаде.

Блъд се отърси от замислеността си, намеси се в разговора, поискав шумно още вино, след това още, а другите, които бяха хвърлили доста пот в сражението през деня, с удоволствие му правеха компания. Той отново похвали сръчността и храбростта на дон Хуан и скоро всички забелязаха, че говори несвързано и безсмислено, че се оригва и глупаво повтаря едни и същи неща.

Блъд съзнателно искаше да предизвика присмех, а когато му се присмяха, прояви досада и призова дон Хуан да уведоми веселите,

зашеметени от алкохола джентълмени, че поне той е трезвен; но дори докато протестираше, заговори още по-неразбираемо.

Когато Верагус му каза, че е пиян, той се разгневи, спомена холандския си произход, за да им припомни, че произлиза от народ, прочут с големи пиячи, и предложи да завре под масата от пиене всеки мъж в Карибско море. За да докаже самохвалните си думи, той поискава още вино и след като го изпи, постепенно замъркна. Клепачите му започнаха да се притварят, тялото му се отпусна и скоро за смях на всички присъствуващи, които наблюдаваха объркания самохвалко, той се плъзна от стола и се просна върху пода на кабината, без да направи опит да стане.

Верагус го побутна презрително и грубо с крак. Бълд не даваше признания на живот. Лежеше неподвижен като пън и дишаше тежко.

Дон Хуан внезапно се изправи.

— Сложете тоя глупак в леглото му. А вие се махайте всички.

Със смях и грубо те отнесоха безчувстваия дон Педро в кабината му. Разтегнаха яката му, оставиха го и затвориха вратата.

После дон Хуан поднови заповедта си и всички се оттеглиха шумно, а командирът заключи вратата на вече опразнената каюта.

Останал сам, той се върна до масата и за миг се вслуша във веселите гласове, които се отдалечаваха по коридора. Чашата му беше пълна до половината. Той я взе и я изпи. След това я оставил на масата и без да бърза, извади от джоба си ключа на кабината, в която бе затворена мадам Дьо Кульовен. Прекоси помещението, вкара ключа в ключалката и го завъртя. Но преди да отвори вратата, някакъв звук зад гърба му го накара да се обърне.

Пияният гостенин се облягаше на стената до отворената врата на своята кабина. Дрехите му бяха в беспорядък, по лицето му бе изписан някакъв безсмислен израз и той се крепеше толкова несигурно, че сякаш по чудо лекото поклащане на кораба не го караше да губи равновесие. Бълд размърда устни, като че ли му се повдига, и ги разтвори със сухо цъкане.

— Колко е частът? — попита той глупаво.

Дон Хуан отпусна втренчения си поглед, за да се усмихне, макар и с известно нетърпение.

Пияният продължи да мънка:

— Аз... не... помня... — Замъкна. Залитна напред. — Хиляди дяволи! Жа... Жаден съм!

— Вървете в леглото! В леглото! — извика дон Хуан.

— В леглото? Раз... разбира се, в леглото. Къде... другаде? А? Но най-напред... една чашка.

Той стигна до масата. Залитна около нея, увлечен от собствения си устрем, и спря срещу испанеца, чиито кадифени очи го гледаха с гняв и презрение. Блъд намери чаша и канна — тежка, инкрустирана сребърна канна във форма на амфора с две дръжки отстрани на дългото й гърло. Наля си вино, изпи го и остави чашата на масата; после застана, като се олюляваше леко, и протегна ръка, сякаш да се закрепи. Ръката му хвана гърлото на сребърната канна.

Дон Хуан, който продължаваше да го наблюдава с нетърпеливо презрение, може би видя за част от секундата как празния израз изчезна и как живите, сини очи под черните вежди станаха студени и твърди като сапфири. Но преди да изтече секундата, преди съзнанието му да долови какво са видели очите, каната го удари по челото и командирът на „Естрамадура“ не можа да разбере нищо повече.

Капитан Блъд, вече без следа от пиянство по лицето или походката, заобиколи масата и приклекна до человека, когото бе повалил. Дон Хуан лежеше неподвижен върху веселия източен килим, красивото му лице бе добило цвят на пръст и по него течеше струйка кръв от раната между полузворените му очи. Капитан Блъд погледна на постъпката си без съжаление или разкаяние. Ако имаше известна подлост в тоя удар, който бе изненадал испанеца, от ръка, която смяташе, че принадлежи на приятел, то тази подлост не беше породена от страх за самия него, а за безпомощната дама, затворена в страничната кабина. Заради нея Блъд не можеше да допусне дон Хуан да вдигне тревога; а и без това този жесток, бездушен развратник не заслужаваше никаква почтеност.

Блъд се изправи живо, после се наведе и хвана безжизнения испанец под мишниците. Повдигна отпуснатото тяло и го повлече към отворените прозорци на кърмата, през които нахлуваше дъхът на топлата пурпурна тропическа нощ. Взе дон Хуан в ръцете си и заедно с него се качи на дивана. За миг закрепи тежкия си товар върху перваза; после го бутна напред, хвана се за една греда и се наведе навън да види падането на испанеца.

Шумът от плясъка във фосфоресциращата следа на спокойно плаващия кораб се смеси с клокоченето на водата около корпуса. За миг, при падането си във водата, тялото се открои ясно с някакъв блясък, който внезапно изчезна. Сред светлата следа зад кърмата се надигнаха светещи мехурчета; после всичко отново стана както бе преди.

Капитан Блъд все още стоеше наведен навън и гледаше надолу, когато някакъв глас в кабината зад него го стресна. Той веднага се изправи, но не се обърна. Всъщност възпря се едва в последния момент и застана неподвижен, подпрян с лявата ръка на гредата, с гръб към говорещия.

Заштото гласът принадлежеше на жена. Тонът му беше нежен, кротък, подканящ. Говореше на френски.

— Хуан! Хуан! Защо се бавиш? Какво правиш там? Чакам те, Хуан!

След първоначалната изненада Блъд се замисли, продължи да стои на мястото си и да чака още нещо, което да му помогне да разбере положението. Гласът се разнесе отново, този път по-настоятелно.

— Хуан! Не ме ли чуваш? Хуан!

Блъд се извърна най-после и я видя до отворената врата на кабината, откъдето бе излязла — висока, красива жена на около двадесет и пет години, полуоблечена, с разпилени златисти коси около белите ѝ рамена. Той си бе представил, че дамата трепери от ужас, безпомощна, вероятно завързана в кабината, където я бе затворил нейният похитител. Беше постъпил така именно поради непоносимата за кавалерското му чувство мисловна картина. А тя стоеше тук не само свободна, не само излязла по собствено желание, но зовеше дон Хуан с тон, който се употребява само към любим.

Застина от ужас — ужас от самия себе си и от ужасната убийствена грешка, която бе направил от прибързаност да играе на странствуващ рицар, да поеме ролята на провидението.

А след това го обзе още по-дълбок ужас, който заля първото чувство — ужас от тази жена, която внезапно се бе разкрила пред него. Страхотното нападение върху Бастер беше само предлог, за да се прикрие бягството ѝ, и навярно е било извършено с нейно съгласие. Останалото — насилиственото ѝ отвлечане на борда и затварянето в кабината — е било част от отвратителната комедия, която бе разиграла

— комедия върху фона на палежи, насилия и убийства, които я оставяха бездушна и безчувствена, щом можеше да произнася с такъв съблазнителен тон името на своя любовник.

За тази безпътна жена, която газеше самодоволно сред кръвта и гибелта на стотици хора, за да изпълни желанията си, той бе изцапал ръцете си. Положението сякаш превръщаше неговата вдъхновена от кавалерство постъпка в нещо мръсно.

Той потръпна, докато я гледаше, а тя, изправена пред строгите, орлови черти на лицето и леденостудените сини очи, които явно не принадлежаха на дон Хуан, разтвори уста, отстъпи и притисна лекото си копринено облекло към щедрия си бюст.

— Кой сте вие? — попита жената. — Къде е дон Хуан де ла Фуенте?

Блъд слезе от дивана, а нещо съдбовно в израза на лицето му превърна изненадата и в беспокойство.

— Вие сте мадам Дьо Кульовен? — попита той на нейния език. Не трябваше да допусне нова грешка.

Тя кимна утвърдително.

— Да, да. — В тона ѝ личеше нетърпение, но в очите ѝ се криеше страх. — Кой сте вие? Защо ме разпитвате? — Тя тропна с крак. — Къде е дон Хуан?

Блъд знаеше, че истината е най-прекият път, и затова тръгна по него. Показа с пръст зад гърба си.

— Току-що го изхвърлих през прозореца.

Тя зяпна този студен, спокоен мъж, в когото долавяше нещо толкова безмилостно и ужасяващо, че не се усъмни в невероятното му твърдение.

Внезапно жената изпищя. Това не го обезпокои и той дори не се трогна. Блъд заговори отново и омаяна от неговия блестящ, непоносим поглед, който беше сякаш от стомана, тя се успокои, за да го изслуша.

— Вие предполагате, че съм един от хората на дон Хуан и може би дори, че съм му завидял за благородната плячка, която взе днес в Бастер, и съм го убил, за да му я отнема. Това е далеч от истината. Подмамен като другите от комедията на вашето насилиствено отвличане, аз си въобразявах, че сте нещастна жертва на человека, когото познавах като развратен сладострастник, бях обзет от неописуемо съчувствие към вас и за да ви спася от ужасите, които предвиждах, че

ви очакват, го убих. А сега — прибави той с горчива усмивка — излиза, че не сте имали нужда от спасение, че съм попречил и на вас, и на него. Така става, когато човек иска да играе ролята на провидението.

— Убили сте го! — каза тя. Залитна, пребледня и сякаш щеше да припадне. — Убили сте го! Убили сте го! О, господи! Убили сте моя Хуан! — Дотук тя говореше притъпено, сякаш повтаряше нещо, за да го втълпи в съзнанието си. Но сега изпадна в ярост. — Гадно животно! Убиец! — изпищя тя. — Скъпо ще платите! Ще вдигна целия кораб на крак! Ще отговаряте!

Жената прекоси кабината и заудря по вратата; когато Бълд стигна до нея, тя беше вече хванала ключа. Въртеше се като дива котка в ръцете му и през цялото време викаше за помощ. Най-после той успя да я отдръпне, извърна я и я отхвърли от себе си. После извади ключа и го сложи в джоба си.

Тя лежеше на пода до масата, където я бе захвърлил, и продължаваше да креши, за да вдигне тревога на кораба.

Капитан Бълд я изгледа студено.

— Ex, напъвай дробовете си, момичето ми — посъветва я той. — Това ще ти подействува добре, а на мене няма да ми навреди.

Той седна и зачака да премине този пристъп. Но думите му я накараха да замълкне. Кръглите ѝ очи зададоха въпрос. Той отговори с кисела усмивка.

— Нито един човек на тоя кораб няма пръста си да помръдне заради твоите викове, нито дори ще им обърне внимание, освен за да се забавляват с тях. Такива са мъжете, които плават с дон Хуан де ла Фуенте.

По смаяното ѝ изражение видя, че тя го е разбрала много добре. Кимна ѝ с леката си подигравателна усмивка, тъй омразна за нея.

— Да, госпожо. Това е положението. Най-добре ще е да помислите спокойно.

Тя се изправи на крака, облегна се на масата и го изгледа с гняв и омраза.

— Ако не дойдат тази нощ, ще дойдат утре. Все някога ще дойдат. А когато дойдат, ще стане много зле за вас, който и да сте.

— Няма ли да бъде много зле и за вас? — запита Бълд.

— За мене? Аз не съм го убила.

— Никой няма да ви обвини в това. Но с него вие загубихте единствения си покровител на този кораб. Какво предполагате, че ще се случи, когато останете сама и безпомощна в тяхна власт, военнопленник, плячка, взета при нападение, в ръцете на тия весели испански джентълмени?

— О, господи! — Тя притисна ужасено ръце към гърдите си.

— Мълчете — заповяда ѝ той с презрение в гласа. — Не ви спасих, както предполагах, от един вълк само за да ви подхвърля на глутницата. Това няма да се случи, освен ако сама предпочетете да не се връщате при съпруга си.

Тя изпадна в истерия.

— При съпруга ми? А, само това не! Никога! Никога!

— Остава само това или... — той посочи към вратата — глутницата. Не виждам друг избор за вас освен тези две възможности.

— Кой сте вие? — попита тя внезапно. — Какъв сте вие, сатана, дето ме погубихте и продължавате да ме измъчвате?

— Аз съм ваш спасител, а не ви погубвам. Ще оставим вашия съпруг да предполага, заради самия него, че сте била отвлечена, насила, както той вероятно смята. Той ще ви посрещне с облекчение и нежност и ще ви се отплати за всичко, което нещастният глупак ще си представя, че сте изтърпели.

Тя се изсмя с нотка на истерия в гласа.

— Нежност! Нежност у моя съпруг! Ако въобще някога бе проявявал нежност, никога нямаше да бъда тук. — И внезапно за негова изненада тя пожела да му обясни всичко, да се оправдае. — Ожениха ме за студено, грубо, глупаво и жестоко животно. Това е господин Дьо Кульовен, глупак, разпилял цялото си състояние и принуден да приеме този пост в загубената, варварска колония, където ме домъкна и мене. Разбира се, вие си мислите най-лоши неща за мене. Смятате ме просто за лека жена. Но трябва да знаете истината.

По време на най-голямото ми разочарование, няколко месеца след сватбата, дон Хуан де ла Фуенте дойде при нас в По, където живеехме, защото съпругът ми е гасконец. Дон Хуан пътуваше из Франция. Влюбихме се от пръв поглед. Той схвана мъката ми, която беше очевидна за всички. Убеждаваше ме да избягам с него в Испания и сега така желая да го бях послушала тогава и да си спестя всички мъки. Но аз се противопоставих съвсем глупаво. Чувството ми за дълг

ме запази вярна на дадения обет. Изпратих го да си върви. Оттогава чашата на страданията и срама ми се препълни и когато тук, в Бастер, ми донесоха писмо от него при избухване на войната с Испания, с което ми показваше, че вярното му благородно и влюбено сърце не ме е забравило, аз му отговорих и в отчаянието си го поканих да дойде да ме вземе, когато поиска.

Тя мълкна за миг и се вгледа в капитан Блъд с трагични очи, от които течаха сълзи.

— Сега, сър, знаете какво точно сте извършили, какво нещастие причинихте.

Изражението на Блъд бе загубило до известна степен строгостта си. Когато й отговори, тонът му бе станал по-мек:

— Нещастието е само в собственото ви съзнание, мадам. Промяната, която сте смятали, че ще бъде от ад в рай, щеше да бъде от ад в още по-голям ад. Вие не сте познавали този човек, това вярно, благородно сърце, този дон Хуан де ла Фуенте. Била сте заблудена от външния му блъсък. Но този блъсък беше отражение на разложението, защото вътрешно този мъж беше прояден и в неговите ръце ви очакваше позорна съдба.

— Дали помагате с нещо на мене или на себе си, като хулите човека, когото убихте?

— Да го хуля? Не, мадам. Имам на разположение доказателства за думите си. Днес вие бяхте в Бастер. Знаете нещо за кръвопролитията, за избиването на почти беззащитни мъже, ужасните насилия...

Тя го прекъсна със слаб глас:

— Тези неща... на война...

— На война? — извика той. — Мадам, престанете да се самозалъгвате. Погледнете смело истината в очите, въпреки че тя ви обвинява и двамата. Какво значение има за Испания Мари Галант? А след като превзеха острова, задържаха ли го? Войната послужи за претекст на нашия любовник. Той хвърли ужасните си войници срещу това зле защитено място само за да се отзове на поканата ви. Мъжете, които днес бяха излишно погубени, и нещастните жени, които бяха подложени на груби насилия, щяха сега да спят спокойно в леглата си, ако не бяхте вие и вашият престъпен любовник...

Тя го прекъсна. Докато говореше, беше закрила лице с ръцете си, седеше, поклащащ се леко и тихо стенеше. Сега внезапно разкри лице и Блъд видя в очите ѝ свиреп поглед.

— Стига! — извика тя и се изправи. — Няма да слушам повече. Всичко това е невярно! Говорите неверни неща! Изопачавате всичко, за да оправдате собствената си долна постъпка.

Той я изгледа мрачно със студените си проницателни очи.

— Хората като вас — каза той бавно — винаги ще вярват на това, което желаят да вярват. Струва ми се, че не трябва да ви съжалявам твърде много. Но понеже зная, че не съм изопачил нищо, доволен съм от изкуплението, което ви очаква. Вие сама ще си изберете неговата форма, мадам. Да ви оставя ли на тия испански джентълмени, или ще се върнете с мене при съпруга си?

Тя го погледна смутено, а гърдите ѝ се надигаха бурно. Започна да се моли. Той я слуша известно време, но после я прекъсна.

— Мадам, аз не съм съдник на съдбата ви. Вие сама сте си я избрали. Но аз ви посочвам единствените два пътя, по които можете да тръгнете.

— Как... как можете да ме отведете обратно в Бастер? — попита тя след известно време.

Той ѝ обясни и без да чака нейното съгласие, в което беше уверен, се зае бързо с приготовленията. Зави малко храна в една салфетка, взе мех вино и малка бъчвичка вода; сетне издърпа изпод кърмата на галеона платноходката, която отново се влачеше на буксир, и спусна в нея тези неща с въже, взето от неговата кабина.

След това завърза скъсаното въже на лодката за една от гредите и подкани жената да започне с него краткото въздушно пътешествие надолу по въжето.

Тя се ужаси, но преодоля страхът си и когато застана до него, Блъд хвана въжето, увисна и се плъзна малко надолу, за да ѝ направи място над себе си. По негово нареддане, въпреки че ѝ се повдигаше от ужас? тя се хвани за въжето и стъпи на рамената му. После се пусна между него и въжето, докато той я прихвана здраво през колената.

После започнаха да се спускат бавно, стъпка по стъпка. От палубата над тях се чуваше песен. Мъжете пееха в хор някаква креслива испанска мелодия.

Най-после краката му докоснаха перилата на платноходката. С единия крак Бълд придърпа носа ѝ достатъчно напред, за да стъпи здраво с другия върху шкотите. След това беше лесно да пристъпи назад, като я издърпа със себе си, докато тя продължаваше да се държи за въжето. Така той изтегли лодката по-близо до кърмата на кораба, за да прихване жената за кръста и да я свали полека на палубата.

После се нахвърли с нож върху буксирното въже и бързо го преряза. С блеснали прозорци на кърмата и три големи златисти лампи на задната палуба, галеонът продължи курса си по вятъра и ги оставил да се поклащат леко в следата му.

Когато си пое дъх, Бълд настани мадам Дъо Кульовен на кърмата, вдигна платното, разпъна го, обърна лодката напреки на вятъра и с поглед, впит в блестящите звезди на тропическото небе, пое курс с вятъра откъм кърмата, който трябваше да ги отведе в Бастер преди зазоряване.

На кърмата жената тихо плачеше. Тя бе започнала изкуплението си, както става винаги, когато не можеш повече да грешиш.

[1] „Арс аматориа“ (лат.) — „Изкуството на любовта“. — Б. пр. ↑

[2] „Сатирикон“ — роман от римския писател Кай Петроний. — Б. пр. ↑

[3] Италиански писател от епохата на Възраждането. — Б. пр. ↑

[4] „Живот без момиче не е живот, а смърт и съдбата на светия отец е много тъжна.“ (исп.). — Б. пр. ↑

9

БЛАГОДАРНОСТТА НА ГОСПОДИН ДЬО КУЛЬОВЕН

През цялата топла нощ платноходката, подкарвана от южния вятър, плаваше спокойно през тихото море, заприличало на течно сребро след изгряването на луната.

Капитан Бълд седеше на кормилото. До него, на кърмовата пейка, се беше свила една жена, която в промеждутъците от мълчание, ту хленчеше, ту кълнеше или пък се извиняваше. Само не даваше никакви признания за благодарността, която според него тя му дължеше. Но той беше търпелив, разбран човек и поради това не се смяташе за обиден. Случаят на мадам Дьо Кульовен беше тежък, както и да се погледнеше на него; и в крайна сметка тя нямаше за какво да благодари на съдбата или на хората.

Нейните смесени и редуващи се чувства не го изненадваха.

Бълд долавяше съвсем ясно източниците на омраза, които звучаха в гласа ѝ при всеки укор в тъмнината, а когато най-после започна да се зазорява, видя тази омраза, изписана по бледото ѝ лице.

Бяха вече на около две мили от сушата — зеления, равен бряг с единствената голяма планина, възвисяваща се в далечината. Вляво ги задмина един голям кораб на път за залива, а по конструкцията на платната му капитан Бълд разбра, че е английски. Понеже горните му платна бяха прибрани, той предположи, че капитанът, явно незапознат с тези води, предпазливо търси пътя. Това се потвърди от моряка, който се виждаше наведен над борда при носа, за да измерва дълбочината. Напевният му глас достигаше до тях над огрените от слънце води, когато съобщаваше дълбочините.

Мадам Дьо Кульовен, която бе изпаднала в сънливо вцепенение, се разсъни и се вгледа в блесналата сред златното величие на изгряващото слънце фрегата.

— Няма от какво да се боите, мадам. Не е испански.

— Да се боя? — Тя го изгледа със замъглени от безсъние и плач очи. Пълните ѝ устни се изкривиха в печална гримаса. — От какво мога да се боя повече, отколкото от съдбата, която ми налагате?

— Аз, мадам? Аз не ви налагам никаква съдба. Вас ви постигна съдбата, която сте си подготвили със собствените си постъпки.

Тя го прекъсна разпалено:

— Нима съм искала това? Да се върна при съпруга си? Капитан Бльд въздъхна уморено.

— Трябва ли отново да започваме спора? Трябва ли да ви припомням, че сама се отказахте от единствената друга възможност да останете в ръцете на ония испански кавалери на испанския кораб? А за останалото ще оставим вашия съпруг да предполага, че сте били отвлечена против желанието ви.

— Ако не бяхте вие, убиец такъв...

— Ако аз не бях, мадам, съдбата ви щеше да бъде още по-лоша, отколкото ми разправяте, че ще бъде сега.

— Нищо не може да бъде по-лошо! Нищо! Този мъж, който ме доведе в тия диви места, защото беше компрометиран, отрупан с дългове и в родината му нямаше вече място за него... О, но защо ли ви говоря? Защо се опитвам да обясня на човек, който упорито отказва да разбере, който има само желанието да обвинява?

— Мадам, нямам никакво желание да обвинявам. Искам сама да се обвините за ужасите, които причинихте на Бастер. Ако приемете бъдещето си като изкупление, може би ще възстановите душевното си спокойствие.

— Душевно спокойствие! Душевно спокойствие! — избухна тя презрително.

Бльд заговори нравоучително:

— Изкуплението пречиства съвестта. И когато това стане, спокойствието отново ще се върне в душата ви.

— Вие ми проповядвате на мене! Вие! Пират, морски разбойник! И говорите за неща, които не разбирате. Не дължа никакво изкупление. Не съм извършила нищо лошо. Бях една отчаяна жена, измъчвана от мъж, който е същинско животно, жестоко, пияно животно, разорен комарджия без чест; и дори не е почтен. Възползувах се от единствената възможност да спася душата си. Откъде можех да зная,

че дон Хуан е такъв, какъвто разправяте? Откъде мога да знам това и сега дори?

— Не знаете ли? попита я Бльд. — А видяхте ли безсмислените разрушения и опустошения в Бастер, ужасите, които позволи на хората си да извършат, и съмнявате ли се въпреки това в неговата същност? Нима можете да гледате този хаос, сътворен, за да попаднете в ръцете на любовника си, и пак да твърдите, че не сте извършили нищо лошо? Това, мадам, е простъпката, която изисква изкупление, а не отношенията между вас и съпруга ви или между вас и дон Хуан.

Съзнанието на жената не приемаше мисъл, която не смееше да задържи. Затова тя продължи да мърмори. Бльд престана да я слуша. Съсредоточи вниманието си върху платното: пристегна го малко повече, така че лодката се наклони и се отправи към залива.

Един час след това спряха на кея. Наблизо беше привързана голяма лодка с екипаж от английски моряци от фрегатата, която междувременно бе хвърлила котва на рейда.

Малки групички мъже и жени, бели и черни, стояха край брега без работа, сплашени, все още потиснати от ужасите на вчерашните събития, и се вгледаха с широко отворени очи в мадам Дьо Кульовен, когато нейният спътник — човек с мрачно лице и омачкана дреха от сив камелот със сребърни нашивки и черна перука, чийто къдри не бяха навити, ѝ помогна да слезе от лодката.

Обзета от учудване, малката тълпа запристипва напред, отначало бавно, после все по-бързо, за да се струпа накрая около неподозираната виновница за техните страдания с въпросителни приветствия и благодарност за чудотворното ѝ завръщане, за освобождението ѝ, както смятала те.

Бльд чакаше, мрачен и мълчалив, с поглед, отправен към малкия град, който показваше все още незаздравелите си грозни рани от вчерашния ден. По сградите се виждаха разбити врати и строшени прозорци, а тук-там димяха купища пепел, на места, където преди е имало къщи. Навън бяха разхвърляни парчета от изпочупени мебели. От камбанарията на малката черква сред акациите на широкия площад се разнасяше погребалният звън на камбаната. В заграденото гробище до нея се развиваше злокобна дейност и се виждаха негри, които копаеха с кирки и лопати.

Студените сини очи на капитан Блъд огледаха бързо всичко това и дори нещо повече. После той издърпа доста грубо дамата от малката тълпа смаяни, разпитващи и изпълнени със състрадание хора, които не подозираха до каква степен тя е причината за нещастията им. Едновременно водач и воден, той се отправи нагоре по лекия склон. Минаха покрай група английски моряци, които пълнеха бъчонки с вода от една чешма, направена чрез завиряване на едно поточе. Минаха покрай черквата и пълното с хора гробище. Минаха покрай една рота От местната охрана, която се упражняваше — мъже в сини дрехи с червени нашивки, доведени набързо от полковник Дъо Кульовен от Ле Карм, след като бедата бе станала.

По пътя ги спряха различни хора, които надаваха смаяни възгласи при вида на мадам Дъо Кульовен, придружена от този висок, строг чужденец, но най-после минаха през широката порта на една пищна градина и по алея, заградена с палми, стигнаха до дълга, ниска къща, построена от камък и дърво.

Тук нямаше признания за разрушения. Явно испанците, нахлули предишния ден в къщата, ако изобщо бяха нахлували в нея, се бяха задоволили само да отвлекат жената на губернатора. Отвори им възрастен негър, който се завайка при вида на своята господарка и измачканата ѝ копринена рокля, изпъстрена с цветчета. Той плаче и се смееше едновременно. Започна да чете молитви. Въртеше се около нея като куче. Хвана ръката ѝ и я олигави с целувки.

— Изглежда, че ви обичат, госпожо — каза капитан Блъд, когато най-сетне останаха сами в продълговатата трапезария.

— Това несъмнено ви изненадва — отвърна подигравателно тя с познатото му вече присвиване на пълните си устни.

Внезапно една странична врата се отвори със замах и на прага застана висок, набит мъж с резки черти на лицето, жълтеникав тен и дълбоки бръчки по бузите и се загледа в тях. Синият му мундир с червени нашивки беше обсипан с потъмнели златни галони. Когато я видя, тъмните му, зачервени очи се разтвориха широко. Въпреки загара на лицето му пролича как пребледнява.

— Антоанета! — извика той. Приближи се неуверено и я хвана за раменете. — Ти ли си наистина? Казаха ми... Но къде си била от вчера насам?

— Сигурно там, където са ти казали, че съм била. — Нищо друго не личеше в гласа ѝ освен умора. — За щастие или нещастие този джентълмен ме освободи и ме доведе обратно.

— За щастие или нещастие? — откликна той и направи гримаса. Присви устни. В очите му явно прозираше ненавист към нея. Свали ръце от рамената ѝ и се обърна, за да огледа непознатия. — Този джентълмен? — Погледът му се помрачи още повече. — Испанец?

Капитан Блъд отвърна с усмивка на смръщения му поглед.

— Холандец, сър — излъга той. Но останалата част от разказа му беше напълно вярна. — По щастлива случайност аз бях на борда на испанския кораб „Естримадура“. Няколко дни преди това ме намериха в открито море. Имах достъп до голямата кабина, където испанският командир се бе заключил с госпожа съпругата ви. Прекъснах любовните му намерения. Всъщност убих го със собствените си ръце. — И той разправи накратко как след това бяха избягали с нея от галеона.

Господин Дьо Кульовен изруга няколко пъти, за да изрази смайването си; след това размисли по това, което му бяха разправили, и отново изруга. Блъд го прецени като тъп, груб мъж, който всяка жена би била в правото си да напусне. Ако полковникът изпитваше никакви нежни чувства към жена си или благодарност за избавлението от ужасната участ, на която трябваше да предположи, че е била обречена, той запази тези чувства за себе си. Скоро обаче показа, че никак не е безразличен към събитията от предишния ден. Блъд сметна това за естествено, докато разбра, че той мъж е загрижен не толкова за страданията на жителите на Бастер, колкото за възможните последствия за самия него, когато френското правителство поиска да обясни как е изпълнил задълженията си.

Мадам Дьо Кульовен, пребледняла и вече не тъй хубава поради умората и изпомачканите си дрехи, прекъсна оплакванията на съпруга си, за да му припомни изискванията на обикновената учтивост.

— Още не сте благодарили на този джентълмен за героичната услуга, която ни направи.

Блъд долови двойната подигравка. Най-после я съжали, разбра отчаянието, което я бе накарало да избяга от този грубиян и egoист, без да мисли какво може да постигне другите. Господин Дьо Кульовен изрази доста несръчно и със закъснение своята благодарност. Когато

това стана, дамата се прости с тях. Тя заяви, че е напълно изтощена, а старият негър, който бе останал в стаята, се приближи и й предложи ръката си. На прага чакаше една негърка, изпълнена с нежност и загриженост, за да настани господарката си в леглото.

Кульовен наблюдаваше излизането ѝ с тежък поглед и продължи да гледа втренчено, докато резкият глас на капитан Бльд го стресна:

— Ако ми предложите нещо за закуска, сър, това ще бъде практичесна стъпка в израз на вашата благодарност.

Кульовен изруга:

— Гръм да ме порази! Колко съм невнимателен! Тези неприятности, сър... разрушенията в града... отвличането на жена ми... твърде много е всичко това, сър. Ще ме разберете. Разстройва човека. Простете ми, господин... нямам честта да зная името ви.

— Вандермеер. Петер Вандермеер, на вашите услуги.

Тогава се намеси друг глас, глас, който говореше френски с дразнещ английски акцент.

— Напълно сигурен ли сте, че това е истинското ви име?

Бльд се извърна. На прага откъм съседната стая, откъдето преди това бе влязъл полковник Дьо Кульовен, сега стоеше набитата фигура на млад мъж в червена куртка, обшита със сребро. От пръв поглед капитан Бльд позна в закръгленото, червендалесто лице своя стар познат капитан Макартни, който бе помощник на губернатора на Антигуа, когато преди няколко месеца капитан Бльд се бе изплъзнал от ръцете на англичаните. Мигновената изненада да срещне Макартни тук веднага се разпръсна, като си спомни за английската фрегата, която бе минала край тях, докато наближаваха Бастер.

Английският офицер се усмихваше с ненавист.

— Добро утро, капитан Бльд. Този път нямате пирати, кораби и оръдия, с които да ни плашите.

Толкова зловещ беше гласът му, толкова явен намекът за намеренията му, че ръката на Бльд неволно потърси дръжката на сабята си. Усмивката на англичанина премина в смях.

— Нямате дори сабя, капитан Бльд.

— Липсата ѝ несъмнено ще поощри вашето нахалство.

Но сега се намеси полковникът:

— Капитан Бльд ли казахте? Капитан Бльд? Да не е онъ пират?

Да...

— Същият пират, морският разбойник, каторжникът, избягалият затворник, за чиято глава британското правителство е обявило награда от хиляда фунта.

— Хиляда фунта! — Кульовен шумно пое дъх.

Тъмните, кръвясали очи отново заразглеждаха спасителя на съпругата му.

— Сър, сър! Вярно ли е, сър?

Бльд повдигна рамена.

— Вярно е, разбира се. Мислите ли, че някой друг би могъл да извърши онова, което ви казах, че съм направил миналата нощ?

Кульовен продължаваше да го гледа с все по-голямо смайване.

— И вие успяхте да минете за холандец на испански кораб?

— Кой друг освен капитан Бльд би могъл да извърши подобно нещо?

— Надявам се, че въпреки това ще ми поднесете нещо за закуска, полковник?

— На борда на „Роял дъчес“ — каза Макартни със зловеща закачливост — ще ви поднесат за закуска каквото пожелаете.

— Много съм ви задължен. Но преди това имам известни претенции към гостоприемството на полковник Дьо Кульовен за услугата, която направих на съпругата му.

Майор Макартни — той беше повишен след последната среща с Бльд — се усмихна.

— В такъв случай бих могъл да почакам, докато се нахраните.

— Какво да почакате? — запита Кульовен.

— Да изпълня дълга си, като арестувам той проклет пират и го предам на палача.

Господин Дьо Кульовен сякаш беше потресен.

— Да го арестувате? Предполагам, че се шегувате. Тук, сър, е Франция. Вашите пълномощия са невалидни на френска земя.

— Може би. Но съществува споразумение между Франция и Англия за незабавна размяна на затворници, които са избягали от наказателни колонии. По силата на това споразумение, сър, не ще се осмелите да не mi предадете капитан Бльд.

— Да ви го предам? Моя гост? Човекът, който mi направи такава голяма услуга? Който е тук само вследствие на тази услуга? Сър, това... това е немислимо. — Така той изрази към капитан Бльд

известни остатъци на почтени чувства. Макартни остана сериозен и спокоеен.

— Разбирам скрупулите ви. Уважавам ги. Но дългът си е дълг.

— Пет пари не давам за вашия дълг, сър.

Държането на майора стана по-строго.

— Полковник Дьо Кульовен, ще ми простите, но ще изтъкна, че имам на разположение средствата, необходими да наложа това искане, и дългът ми ще ме принуди да ги използувам.

— Какво! — Полковник Дьо Кульовен беше поразен. — Ще свалите въоръжените си хора на френска територия?

— Ако продължавате да упорствувате в неуместното си кавалерство, няма да ми оставите никакъв друг избор.

— Но... гръм да ме порази! Това ще бъде враждебен акт. В резултат вероятно ще избухне война между нашите страни.

Макартни поклати кръглата си глава.

— Най-сигурният резултат ще бъде разжалването на полковник Дьо Кульовен, задето е допуснал подобен акт в противоречие на съществуващото споразумение. — Той се усмихна злобно. — Предполагам, полковник, че вече сте в немилост заради вчерашните събития.

Кульовен седна тежко, извади носна кърпа и обърса челото си. Потеше се обилно. В затруднението си той се обърна към капитан Бълд:

— Гръм да ме порази! Какво да правя!

— Страхувам се — отвърна капитан Бълд, — че неговите доводи са безупречни. — Той сподави прозявката си. — Ще ме извините. Цяла нощ бях в открито море. — И той също седна. — Не се тревожете, полковник. Щастлието рядко възнаграждава тези, които играят ролята на провидението.

— Но какво да правя аз, сър? Какво да правя?

Под заспалата външност на капитан Бълд съзнанието му беше напълно будно и работеше трескаво. Опитът го беше научил, че тези офицери, изпращани в отвъдморските територии, принадлежаха без изключение към една от двете категории — бяха или хора като Кульовен, разпилели богатствата си, или по-млади синове, без никакво богатство за прахосване. Сега, както се изрази по-късно, той хвърли

примката така, че да разбере доколко намеренията на Макартни са честни и безкористни.

— Разбира се, че ще ме предадете, полковник. А британското правителство ще ви заплати наградата от хиляда фунта — пет хиляди реала.

Двамата офицери се размърдаха едновременно и възкликаха въпросително.

Капитан Бльд обясни какво иска да каже:

— Това е предвидено в споразумението, въз основа на което майор Макартни иска моето предаване. Всяка награда за залавянето на избягал затворник се дава на лицето, което го предаде наластите. Тук, на френска земя, вие ще ме предадете, полковник. Майор Макартни само представлява властите — британското правителство, на което ме предавате.

Лицето на англичанина загуби червенината си, удължи се, устата му зяпна, дишането му зачести. Бльд ненапразно бе хвърлил примамката. Беше успял да разбере точните чувства на Макартни, който стоеше безмълвен, разочарован, защото приличието не му позволяваше да протестира против неочекваната загуба на хилядата фунта, за които смяташе, че са вече в джоба му.

Но това не беше единственото последствие, след като Бльд уточни положението. Полковник Дьо Кульовен също остана смаян. Внезапната перспектива да придобие с леснина тази прелестна сума сякаш му подействува също така странно, както противното бе поразило Макартни. Това беше непредвидено усложнение за наблюдателния капитан Бльд. Но то го накара да си спомни, че мадам Дьо Кульовен бе описала съпруга си като разорен комарджия, обсаждан постоянно от кредитори. Замисли се как ще се сблъскват в последна сметка злите сили, на които даваше път, и в него се породи надеждата, че при това сблъскване, както се бе случвало и друг път в подобно положение, ще се открие някакъв удобен за него случай.

— Няма какво повече да се говори, полковник — каза провлечено той. — Обстоятелствата са по-силни от мене. Зная кога съм загубил и трябва да платя. — Той се прозя отново. — Междувременно ще бъда благодарен, ако получа малко храна и почивка. Може би майор Макартни ще ми даде време до вечерта, когато ще може да дойде със стражата и да ме прибере.

Макартни се извърна и отиде до отворения прозорец. Въодушевлението и увереността му го бяха напуснали. Краката му се провлачиха. Рамената му бяха отпуснати.

— Много добре — каза той навъсено и промени посоката, за да се отправи към вратата. — Ще се върна да ви взема в шест часа.

Но на прага спря.

— Нали няма да ми изиграете някой номер, капитан Бльд?

— Номера? Какъв номер бих могъл да ви изиграя? — Капитанът се усмихна тъжно. — Нямам пирати, кораби, оръдия. Нито дори сабя, както забелязахте, майоре. Единственият номер, който все още мога да ви изиграя... — Той мълкна, за да прибави с по-жив тон: — Майор Макартни, след като няма да спечелите хиляда фунта от залавянето ми, ще бъдете ли толкова безразсъден, че да откажете хиляда фунта, за да ме оставите? За да забравите, че сте ме виждали?

Макар гни се изчерви.

— Какво искате да кажете, по дяволите!

— Не се горещете, майоре. Обмислете предложението до довечера. Хиляда фунта са много пари. На служба на крал Джеймз не ги печелите всеки ден, нито дори всяка година; а сега вече знаете напълно ясно, че няма да ги спечелите, като ме арестувате.

Макартни прехапа устни и се загледа изпитателно в полковника.

— Това е... това е немислимо! — избухна той. — Не можете да ме подкупите. Немислимо! Ако се разчуе...

Капитан Бльд се усмихна.

— Това ли ви беспокои? Но кой може да каже? Полковник Дъо Кульовен ми дължи поне мълчанието си.

Мрачният полковник се оживи:

— Да, поне това, поне това. Не се съмнявайте, сър.

Макартни премести погледа си от единия към другия, явно бе обзет от изкушение. Изруга под носа си.

— Ще се върна в шест часа — каза той кратко.

— Сам ли, майоре? — запита хитро Бльд.

— Ще... ще видим.

Той излезе и двамата мъже чуха гневните му стъпки да прекосяват хола. Капитан Бльд намигна на полковника и се изправи.

— Обзалагам се с вас на хиляда фунта, че ще бъде сам.

— Не мога да приема облога ви, тъй като съм на същото мнение.

— Жалко, защото тия пари ще ми трябват, а не зная по какъв друг начин мога да ги намеря. Възможно е да приеме моя полица.

— Не се беспокойте за това.

Капитан Бльд се вгледа в грубите, кучешки черти на полковника. Върху лицето му беше изписана привидно приятелска усмивка. Но въпреки това капитан Бльд не хареса изражението му.

Усмивката стана още по-приятелска.

— Можете да се нахраните, да си починете и да бъдете напълно спокоен, сър. Аз ще се справя с майор Макартни, когато се върне.

— Ще се справите с него? Значи ли това, че ще ми заемете парите?

— Поне това ви дължа, драги капитане.

Капитан Бльд отново го изгледа изпитателно, преди да се поклони и да му изрази красноречиво благодарността си. Предложението беше смайващо. Толкова по-смайващо, защото идеше от разорен комарджия, беспокоен от кредитори, и човек просто не можеше да му повярва — поне човек с опита на капитан Бльд.

След като се нахрани, той се оттегли в леглото с балдахин, което Абрахам бе приготвил за него в една приятна стая на втория етаж, и въпреки умората си известно време не можа да заспи, като обмисляше положението. Спомни си внезапната, показателна промяна в държането на Кульовен, когато разбра, че наградата ще се падне на него; видя отново мазната усмивка върху лицето на полковника, когато му съобщи, че ще се справи с майор Макартни. Ако въобще познаваше хората, Кульовен беше последният човек, на когото можеше да се довери. Знаеше, че сам той представлява значителна обменна стойност. Британското правителство бе оценило главата му. Но беше добре известно, че испанците, които беспокоеше и грабеше безмилостно, биха платили три или четири пъти по-висока цена, за да го получат жив и да изпитат удоволствието да го опекат жив на клада. Дали той негодник Кульовен не бе разbral внезапно, че присъствието в Мари Галант на човека, който бе спасил честта на жена му, представлява неочеквано богатство и че с него може да оправи разклатеното си финансово положение? Ако половината от онова, което мадам Дъ Кульовен бе разправила през нощта за съпруга си, беше вярно, нямаше причини да се предполага, че някакви възвишени чувства биха го възприели.

Колкото повече мислеше капитанът, толкова повече нарастваше беспокойството му. Започна да разбира, че е притиснат до стената. Дори се запита дали не е най-разумно да стане въпреки умората, да се промъкне до пристана, да се качи на платноходката, която вече му бе послужила толкова добре, и да се довери с нея на милостта на океана. Но накъде да се отправи с тая крехка черупка? Единствената възможност бе да се отправи към съседните острови, а те всички бяха или френски, или британски. На британска земя беше сигурен, че ще го арестуват и обесят, докато на френска територия едва ли можеше да очаква нещо по-добро след опита си тук, където губернаторът му беше толкова задължен. Трябваше да има пари, за да плати превоза си на някой кораб, който би могъл да го вземе в открито море, достатъчно пари, за да убедят някой капитан да не задава въпроси и да го откара до Тортуга. Но той нямаше никакви средства. Единственият му ценен предмет беше голямата перла, която висеше от лявото му ухо и струваше може би към петстотин реала.

Беше склонен да проклина нападението над перлените залежи в Кариако, което беше завършило с провал, бе го отделило от кораба му и го бе оставило на произвола на съдбата. Но тъй като проклятията по адрес на минали случки бяха най-неизгодният метод за предотвратяване на бъдещи събития, той реши да поспи, понеже се нуждаеше от сън, и се надяваше на добрия съвет, който казват, че идвал със съня.

Блъд си внущи да се събуди в шест часа, по времето, когато майор Макартни трябваше да се върне, и тъй като добре тренираните му сетива се подчиняваха на внушението, той се събуди точно навреме. Наклонът на слънцето му беше достатъчен, за да замести часовника. Измъкна се от леглото, намери почистените от Абрахам обувки, изчетканите дрехи и перуката, която добрият негър бе спрал. Едва се бе облякъл, когато през отворения прозорец дочу някакъв глас. Беше гласът на Макартни и веднага гласът на полковника му отговори сърдечно:

— Влезте, сър. Влезте.

Блъд помисли, че е готов точно навреме и прие това като добро знамение. Той слезе предпазливо долу, без да срещне никого по стълбите или в хола. Спря пред вратата на трапезарията и се вслуша. Дочу гласове. Но те идеха отдалеч. Долитаха от съседната стая. Той

отвори безшумно вратата и влезе. Както беше очаквал, стаята беше празна. Вратата на съседната стая беше открайната. През нея се разнесе смехът на майора, а веднага след това гласът на полковника.

— Разчитайте на това. Той е в ръцете ми. Както казахте, Испания ще плати три пъти повече за него. Затова той ще бъде доволен да се откупи за... да кажем, пет пъти по-голяма сума от този аванс. — Той се изсмя и прибави: — Аз имам преимуществото пред вас, майоре, че мога да му искам откуп, което за вас, в положението на британски офицер, е невъзможно. Като се вземе всичко предвид, вие сте щастлив и постъпвате разумно да спечелите по тоя начин хиляда фунта за себе си.

— Господи! — възклика Макартни, внезапно възвърнал добродетелността си от завист. — Значи така плащате дълговете си и възнаграждавате човека, който е спасил живота и честта на жена ви! Наистина доволен съм, че не съм ваш кредитор.

— Нека се въздържаме от забележки! — предложи кисело полковникът.

— Да, разбира се, дайте ми парите и ще си вървя.

Чу се звънене, което се повтори, сякаш торбички с пари бяха повдигнати и отново поставени на масата.

— На фишеци са от по двадесет моидора^[1]. Ще ги броите ли?

Последва пауза, през която се долавяше само някакво мърморене, а след това отново се разнесе гласът на полковника:

— Подпишете тази разписка и въпросът е приключен.

— Разписка ли?

— Ще ви я прочета. — И полковникът зачете: — „Потвърждавам и давам на полковник Жером дьо Кульовен тази разписка за сумата от пет хиляди реала, получени от него като възнаграждение, загдето се въздържах от всякакви действия срещу капитан Бълд и за да се въздържам от такива действия, докато той е гост на полковник Дьо Кульовен на остров Мари Галант или другаде. Подписана саморъчно и подпечатана на 10 юли 1688 г.“

Когато гласът на полковника замълкна, Макартни избухна:

— Гръм да ме порази, полковник! Луд ли сте, или мислите, че аз съм ненормален?

— Какво не е наред? Не отговаря ли на истината?

В увлечението си Макартни удари с юмрук по масата.

— Този документ слага въже на врата ми.

— Само ако ме изиграете. Какви други гаранции имам, че когато вземете тия пет хиляди реала, ще изпълните обещанието си?

— Имате думата ми — заяви разпалено Макартни. — И трябва да се задоволите с това.

— Вашата дума! Вашата дума! — Презрението на французина беше явно. — Само това не. Вашата дума не е достатъчна.

— Искате да ме оскърбите!

— Пфуй! Нека бъдем practicalни, майоре. Задайте си сам този въпрос: бихте ли приели думата на даден мъж в сделка, в която неговото участие е нечестно?

— Нечестно ли, сър? Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Не приемате ли подкуп, за да измените на дълга си? А нима това не е нечестно?

— Господи! И това ми го казвате вие, след като зная намеренията ви.

— Вие ме принуждавате. Освен това нима аз прикривам своята роля? Бях излишно откровен, дори и с риск да ме сметнете за негодник. Но както и във вашия случай, майоре, за мене нуждата отменя законите.

Тези примирителни думи бяха последвани от мълчание. После майор Макартни каза:

— Въпреки това няма да подпиша тоя документ.

— Ще го подпишете и подпечатате или няма да ви дам парите. От какво се страхувате, майоре? Давам ви думата си...

— Вашата дума! Триста дяволи! С какво вашата дума е по-добра от моята?

— Обстоятелствата я правят по-добра. За мен няма изкушения да я наруша, както е при вас. Не ще спечеля нищо.

За Бльд вече беше ясно, че след като Макартни не удари французина за нанесените обиди, накрая ще се съгласи да подпише. Само отчаяната нужда за пари можеше да принизи англичанина до такава степен. Затова той не се изненада, когато чу Макартни отново да избухва.

— Дайте ми писалката. Нека да свършим по-скоро.

Последва Ново мълчание, а след това се чу гласът на полковника:

— А сега подпечатайте тук, където съм сложил воськ. Пръстенът на ръката ви ще свърши работа.

Капитан Блъд не чака повече. Остьклена врата беше отворена към градината, над която бързо припадаше здрач. Той прекрачи безшумно навън и изчезна сред храстите. Около стъблото на едно високо дърво намери здрава, тънка лиана, която се огъваше като змия. Извади ножа си, преряза я близо до корена и я смъкна.

Майор Макартни си подсвиркваше тихо и с по една тежка кожена торбичка при сгъвката на всяка ръка крачеше по алеята между палмите, където вечерните сенки бяха най-тъмни, ала изведнъж се спъна в нещо като въже, опънато през пътеката, и се просна шумно по лице.

За миг остана да лежи полузамаян от тежкото падане. Върху гърдите му се стовари нещо тежко, а в ухoto му заговори на английски един приятен глас със силен ирландски акцент:

— Нямам пирати, майоре, нито кораби, нито оръдия и както сам забелязахте, нито дори сабя. Но все още имам ръцете и разума си, а те са напълно достатъчни, за да се справя с такъв нищожен негодник като вас.

— По дяволите! — изруга Макартни полузадущен. — Ще увиснете на бесилото за това, капитан Блъд. По дяволите! Заклевам се!

Той направи отчаян опит да се освободи от хватката на нападателя си. В сегашното му положение сабята беше безполезна и затова посегна към джоба си, в който носеше пистолет, но с това движение само се издаде. Капитан Блъд взе пистолета.

— Сега ще мълчите ли? — запита го той. — Или ще се наложи да пръсна черепа ви?

— Ах ти, мръсен Юда! Крадлив пират! Така ли спазваш дадената дума!

— Никаква дума не съм ти давал, долен негодник. Ти сключи сделка с французина, а не с мене. Той те подкупи, за да изневериш на дълга си. Аз нямам никакво участие в това.

— Нямаш ли? Лъжливо куче! Господ ми е свидетел, вие двамата сте прекрасна двойка разбойници! И работите в съдружие.

— Това — каза Блъд — е излишно, глупаво и обидно.

Макартни избухна в нова поредица обидни думи.

— Говориш прекалено много — подхвърли Блъд и го удари много сръчно два пъти по главата с дръжката на пистолета. Майорът се отпусна леко, сякаш заспа.

Капитан Блъд се изправи и се огледа сред мрака. Всичко беше тихо. Отиде и взе кожените торбички, които Макартни беше изпуснал при падането си. Върза ги с шала си и ги преметна през врата. След това повдигна безчувствения майор, преметна го изкусно на рамо, запъти се надолу по алеята и излезе на открито.

Нощта беше гореща, а Макартни тежеше доста. От порите на Блъд се лееше пот. Но той продължи да върви и стигна до ниската ограда на гробището тъкмо когато луната се показва. Остави товара си върху стената, бутна го да падне от другата страна и после сам премина отвъд. Там, на лунната светлина и под прикритието на стената, той свърши набързо, каквото трябваше. С поясока на майора завърза китките и глезените му. После натика част от перуката му в устата, закрепи неприятния тампон с шала му, като внимаваше да остави ноздрите му свободни.

Когато приключваше операцията, Макартни отвори очи и го изгледа разгневено.

— Не се беспокой, аз съм, твоят стар приятел капитан Блъд. Създавам ти удобства за през нощта. Когато те намерят утре сутрин, можеш да им разправиш някоя удобна лъжа, за да не обясняваш това, което въобще не може да се обясни. Пожелавам ти да прекараши една приятна нощ, скъпи майоре.

Той прекрачи през стената и забърза по пътя към морето.

На пристана стояха английските моряци, които бяха докарали лодката от „Роял дъчес“ и чакаха завръщането на майора. По-нататък няколко мъже от Мари Галант сваляха на сушата улова от една току-що завърнала се рибарска лодка. Блъд отиде към края на пристана, където сутринта бе привързал платноходката. Никой не му обърна внимание. Остави тежките торбички злато в сандъка и видя, че има още от храната, която бе взел предната нощ от „Естремадура“. Не можеше да рискува да търси още храна. Но напълни две малки бъчонки с вода от чешмата.

После се качи на лодката, отвърза я и извади греблата. Чакаше го още една нощ сред открито море. Вятърът духаше в същата посока

като предната нощ и щеше да му помогне да плава към Гваделупа, накъдето беше решил да се отправи.

Лодката излезе от залива, Блъд вдигна платното и се отправи на север покрай брега и ниските скали, които хвърляха мастилени сенки върху белия фон на лунната светлина. Продължи да се придвижва бавно през морето от набразден живак, докато наближи края на острова; след това се отправи пряко през широкия десет мили пролив, който го отделяше от Гваделупа.

Някъде около Гранд Тер, източния от двете островчета край Гваделупа, той легна в дрейф да дочака изгрева на слънцето. Когато се зазори и вятърът се засили, Блъд мина близо до Сент Ан, където нямаше кораби, сетне продължи да плава близо до брега в североизточна посока и два часа по-късно стигна Порт дю Мул.

В пристанището бяха хвърлили котва шест кораба и Блъд ги заразглежда с беспокойство, докато погледът му се спря на един двумачтов кораб, издут в средата като холандски градски съветник. Неговите очертания бяха достатъчен признак за холандския му произход и капитан Блъд се приближи до него, повика хората и се качи на борда.

— Бързам — уведоми той якия капитан — да стигна северния бряг на Хайти и ще ви заплатя добре, ако ме откарате.

Холандецът го изгледа неодобрително.

— Ако бързате, потърсете друг кораб. Аз отивам в Кюрасао.

— Казах, че ще ви заплатя добре. Смятам, че пет хиляди реала ще компенсират забавянето ви.

— Пет хиляди реала! — Холандецът го изгледа втренчено. От цялото си пътуване той не се надяваше да спечели повече. — Кой сте вие, сър?

— Какво значение има? Аз съм човек, който ще ви плати пет хиляди реала.

Капитанът на кораба присви малките си сини очи.

— Ще платите ли предварително?

— Половината. Другата половина ще получава, когато стигна там. Но можете да ме задържите на борда, докато получите парите.

По този начин той си подсигури верността на холандеца, който не знаеше, че цялата сума се намира подръка.

— Бих могъл да отплавам тази вечер — каза капитанът бавно.

Блъд веднага извади едната торбичка. Другата беше скрил в една бъчонка с вода в раклата на платноходката и тя си остана там, без никой да подозира, докато след четири дни се озоваха в тесния проток между Хайти и Тортуга.

Тогава капитан Блъд съобщи, че ще слезе на брега, плати останалите пари и се спусна по стълбата на кораба, за да влезе отново в платноходката. Когато скоро след това холандецът забеляза, че той се отправя не към Хайти, а поема северен курс към Тортуга, тази пиратска твърдина, подозренията му вероятно са били напълно потвърдени. Той обаче не се обезпокои — беше единственият човек, с изключение на Блъд, който наистина спечели от сделката на остров Мари Галант.

Така капитан Блъд най-после се завърна в Тортуга при своята флота, където вече го оплакваха като загинал. Един месец по-късно с тази флота от пет големи кораба той влезе в пристанището на Бастер с намерение да уреди дълга си, който смяташе, че има към полковник Дьо Кульовен.

Появата му там с такава сила развлнува както гарнизона, така и жителите. Но той бе дошъл твърде късно, за да изпълни намеренията си. Полковник Дьо Кульовен не беше вече там, за да се развлнува. Бяха го изпратили във Франция под арест.

Капитан Блъд беше уведомен за това от полковник Сансер, поел военното командуване на Мари Галант. Той го прие с любезността, дължима на един пират, който идва, подкрепен от такава мощна флота, каквато Блъд бе оставил в рейда.

Когато чу новината, капитан Блъд въздъхна.

— Жалко! Имах да му кажа нещо; да уредя един дълг.

— Малък дълг от пет хиляди реала, струва ми се — каза французинът.

— Наистина вие сте добре осведомен.

Полковникът обясни:

— Когато главнокомандуващият френските армии в Америка дойде тук, за да разследва обстоятелствата по испанското нападение на Мари Галант, той откри, че полковник Дьо Кульовен е ощетил френската колониална хазна с тази сума. За това имаше доказателство в една квитанция, намерена сред книжата на полковник Дьо Кульовен.

— А, значи оттам е взел парите!

— Виждам, че разбирате. — Изразът на полковника стана сериозен. — Кражбата е сериозна, срамна постъпка, капитан Блъд.

— Зная. Самият аз съм крал доста често.

— И не се съмнявам, че ще обесят господин Дъо Кульовен, горкият човечец.

Капитан Блъд кимна.

— В това няма съмнение. Но да запазим сълзите си, за да poleем по-достоен гроб, полковник.

[1] Моидор (порт.) — стара португалска монета. — Б. пр. ↑

10

ГЕЛОУЗ КИ^[1]

Невъзможно е да се определи точно дали Гелоуз Ки носи името си от събитията, които се каня да ви разкажа, или името му е било известно още преди това сред моряците. В своя дневник Джे-реми Пит не дава никакви сведения, а сега е невъзможно да се разпознае точно този миниатюрен остров. Всичко, което знаем с положителност, и то от дневника на „Арабела“, воден от Пит, е, че той представлява част от групата, позната под името Албъкърки кийз, разположена на 12° северна ширина и 85° западна дължина, на около шестдесет мили северозападно от Порто Бело.

Островчето представлява почти гола скала, посещавана само от морски птици и костенурки, които идват да снасят яйцата си в златистия пясък по брега на затворената с рифове лагуна от източната му страна. Крайбрежната ивица стръмно се спуска до дълбочина от около шестдесет фатома, а в лагуната се влиза през отвор в скалистия амфитеатър, който я оформя, широк не повече от двадесет ярда.

В това спокойно и необитаемо кътче през един ден на 1688 г. капитан Истърлинг пристигна на фрегатата си „Авенджър“^[2] с тридесет оръдия и два други кораба, които съставляваха флотата му — „Хермес“, фрегата с двадесет и шест оръдия, командувана от Роберт Гелоуей, и „Велиънт“^[3], бригантина с двадесет оръдия под командата на Кросби Пайк, който навремето бе плавал с, капитан Бльд и сега разбираше грешката, която бе направил при смяната на своя командир.

Ще си спомните как той негодник Истърлинг веднъж се бе опитал да премери сили с Питър Бльд, когато последният се намираше пред прaga на пиратската си кариера и как впоследствие корабът на Истърлинг бе потопен под краката му и сам той бе оставил на брега.

Но с труд, търпение и упоритост, каквито се срещат както улошите, така и у добrите хора, Истърлинг бе възстановил предишното

си положение и отново плаваше по водите на Карибско море с още по-голяма сила от преди.

По думите на Питър Блъд той беше мръсен пират, безмилостен, кръвожаден разбойник, без дори искрица от оная чест, за която се говори, че съществува между крадците. Неговите последователи представляваха разюздана тълпа от най-различни националности, не признаваха никаква дисциплина и не се подчиняваха на никакви правила освен при подялба на плячката. В пиратската си дейност те не правеха подбор. С еднаква готовност нападаха английски или холандски търговски кораби, нахвърляха се върху испанските галеони и проявяваха същата безмилостна грубост както към едните, така и към другите.

Но въпреки лошото си име дори сред пиратите Истърлинг бе успял да привлече измежду последователите на Блъд решителния Кросби Пайк с неговия кораб с двадесет оръдия и добре дисциплиниран екипаж от сто и тридесет души. Като примамка му послужи същата стара история за съкровището на Морган, с която веднъж се бе опитал неуспешно да подълже Блъд.

Истърлинг отново бе разправил, че навремето плавал с Хенри Морган и бил с него при разграбването на Панама; как — както е добре известно — при похода на връщане през провлака едва не избухнал бунт след хората на Морган поради подозрението, че при подялбата липсвала голяма част от плячката, която била взета, като се говорило, че Морган тайно отделил една част само за себе си; как Морган, уплашен, че ако бунтовниците претърсят багажа му, ще се установи достоверността на слуховете, се доверил на Истърлинг и се посъветвал с него какво да прави. Те двамата заровили съкровище от перли и скъпоценни камъни на огромната стойност от поне половин милион реала на едно място по брега на река Шагрес. Трябвало да се върнат по-късно да го вземат, когато имат възможност. Съдбата обаче отправила Морган подир други доходни начинания и той все отлагал връщането си, когато го настигнала смъртта. Истърлинг също не се връщал никога там, защото преди не бе имал под свое командуване достатъчно сили, за да проникне на испанска територия, или достатъчно кораби, за да се пренесе безопасно съкровището, след като го намери.

Такава беше историята, която Бълд бе отказал да повярва, но Пайк прие за вярна, въпреки предупреждението на Бълд да не се присъединява към такъв безскрупулен негодник и мнението му, което свободно изказа, че такова съкровище въобще не съществува.

Бълд съжалияваше Пайк за наивността му, не се сърдеше за бягството и не се надяваше, а по-скоро се опасяваше, че последвалите събития ще го накажат достатъчно.

По това време самият Бълд обмисляше една експедиция до Дариен. Но тъй като действията на Истърлинг из провлака можеха да разтревожат испанците, реши за благоразумно да я отложи. Петте здрави кораба от неговата флота се разпръснаха и заплаваха без определена цел. Това беше в началото на април и бе уговорено, че ще се съберат при Москито кийз в края на май, когато отново могат да помислят за експедицията до Дариен.

„Арабела“ бе преминал през Наветрения проход и плаваше на изток покрай южния бряг на Хаити. На около двадесет мили след нос Тибурон се натъкна на един английски търговски кораб в отчаяно състояние. Докато морето се задържало спокойно, моряците го бяха крепили над водата, като бяха пренесли оръдията и всички тежки предмети на лявата страна, за да държат над водата пробойните в десния му борд. Строшените реи и гротмачта бяха достатъчно красноречиви и Бълд помисли, че това е работа на испанците. Но когато се притече на помощ, откри, че предишния ден корабът е бил нападнат и ограбен от Истърлинг, които бе избил половината от екипажа и брутално бе убил капитана, защото не бе вдигнал знамето си, когато му било наредено да стори това.

„Арабела“ го довлече на около десет мили от Порт Роял и понеже не посмя да се приближи повече, за да привлече ямайската ескадрила, го ос тави да завърши сам останалата част от пътешествието към спасителния бряг.

След тази случка обаче „Арабела“ не отплava отново на изток, а се отправи на юг към Мен. На Пит, своя корабен капитан, Бълд обясни съображенията си.

— Ще държим под око тоя негодник Истърлинг, Джери, а може да стане и нещо повече.

И те отплаваха на юг, понеже натам се беше отправил Истърлинг. Както знаем, Бълд не вярваше в историята за някакво съкровище.

Гледаше на нея като на измислица за подмамване на доверчиви хора от рода на Пайк. Но скоро щеше да се докаже, че не е бил прав.

Плаваха бавно край москитовия бряг и намериха удобно място за хвърляне на котва в залива на един от многобройните острови в лагуната Чирики. Блъд реши засега да се прикрива на това място и от там да наблюдава действията на Истърлинг на около двадесет мили по-далеч с помощта на приятелски настроени местни индианци, които използуваше за разузнавачи. От тях научи, че Истърлинг е хвърлил котва малко по на запад от устието на Шагрес, че е свалил на брега триста и петдесет души и заедно с тях прониква навътре в провлака. Понеже знаеше какви са силите на Истърлинг, Блъд пресметна, че на чакащите го кораби са оставени не повече от стотина души да ги пазят.

Докато на свой ред също чакаше, Блъд почиваше. Върху един плетен диван, разположен под набързо стъкмен сенник на кърмата (защото времето беше горещо), пиратът намираше достатъчно приключения за своя дух в стиховете на Хораций и прозата на Светоний^[4]. Когато се нуждаеше от физически упражнения, той плуваше в изумруденозелените води на лагуната или слизаше на обраслия с палми бряг на необитаемия остров и помагаше на хората си при лова на костенурки или сечеше дърва за огньовете, на които се опушваше сочното им месо.

Междувременно индианците му носеха вести, най-напред за едно сблъскване между хората на Истърлинг и група испанци, които явно бяха научили за присъствието на пирати в района на Дариен. След това се чу, че Истърлинг се връща към брега; два дни по-късно го уведомиха за ново сражение между Истърлинг и испански войници, при което пиратите дали много жертви, въпреки че накрая отбили нападението. Най-после дойдоха сведения за трето сражение. Тази новина заедно с други интересни подробности бе донесена от човек, взел участие в боя.

Той беше един от хората на Пайк, издръжлив стар авантюрист, отказал се от дърварството, за да тръгне по море. Казваше се Кънли, а оттеглящите се хора на Истърлинг го бяха изоставили безпомощен, с рана в бедрото, за да умре там, където е паднал. Незабелязан от испанците, той се домъкнал до храсталациите, за да се скрие, и там попаднал в ръцете на индианците. Те се бяха погрижили за него, за да

оживее и сам да разкаже всичко на капитан Бълд. Бяха го успокоили на разваления си испански, че ще го отнесат при дон Педро Сангре.

Качиха внимателно осакатения боец на борда на „Арабела“, където първата грижа на Бълд беше да използува хирургическите си познания, за да превърже ужасната гноясала рана. После в каюткомпанията, която бе превърната засега в болнична зала, Кънли с огорчение разправи приключението си.

Съкровището на Морган наистина съществувало. Пиратите го носели със себе си към чакащите кораби и по стойност надхвърляло всички хвалби на Истърлинг. Но заплатили скъпо за него, а най-тежко пострадали хората на Пайк, с което се обясняваше огорчението на Кънли. На отиване и на връщане ги нападали испанци, а веднъж и враждебно настроени индианци. Освен това по време на дългия преход през нездравословни местности, където мосkitитите ги изядвали живи, броят им бил намален от треска и болести. От триста и петдесет души, които напуснали корабите, Кънли пресметна, че след последното сражение, в което той бил ранен, са останали живи не повече от двеста души. Но грозната истина била, че от тях само двадесет били хора на Пайк. А по заповед на Истърлинг Пайк свалил на брега най-многобройна група от трите кораба, сто и тридесет души, и оставил да пазят „Велиънт“ само двадесетина, докато на всеки от другите кораби останали поне по петдесет души.

Истърлинг се бе изхитрил да изпраща все хората на Пайк в авангарда, така че те понасяли главния удар при всяко нападение, което пиратите трябвало да отбиват. Не можеше да се предполага, че Пайк се е съгласил на подобно нещо, без да протестира. С влошаване на положението протестите се засилвали. Но Истърлинг, подкрепян от по-стария си съюзник Роджър Гелоуей, който командувал „Хермес“, принудили Пайк да се подчинява, докато негодниците на тия двама капитани благодарение на численото си превъзходство лесно налагали волята си над намаляващата група на „Велиънт“. Ако всички оживели членове от екипажа на „Велиънт“ се върнат на кораба, неговият екипаж нямало да наброява повече от четиридесет души, докато другите два кораба разполага ти с близо триста мъже.

— Виждате, капитане — заключи мрачно Кънли, — как постъпи с нас Истърлинг. Както маймуната с котката. А сега той и Гелоуей, тия две мръсни копелета, имат такава сила, че Кросби Пайк не смее и зъб

да обели срещу тях. Черен ден беше за всички ни, капитане, когато „Велиънт“ напусна вашата флота, за да се присъедини към тоя негодник Истърлинг, въпреки никакво съкровище.

— Въпреки съкровището — повтори капитан Блъд. — А според мене май за капитан Пайк няма да има съкровище.

Той се изправи на стола до леглото на болния — висок, изящен и як в черните си дрехи, жилетка със сребърна бродерия и богати ръкави от бяла батиста. Черната си дреха, общита със сребро, бе свалил, преди да се заеме с обязаностите на хирург. Той махна с ръка на облечения в бяло негър, който стоеше с купа, превръзки и пинцети, и когато остана сам с Кънли, се заразхожда до прозорците на каюткомпанията и обратно. Дългите му гъвкави пръсти си играеха замислено с къдрите на черната перука; сините му като сапфири очи сега не бяха по-малко твърди от скъпоценните камъни.

— Знаех, че Пайк ще се окаже дребна рибка в устата на Истърлинг. Сега на Истърлинг не му остава нищо друго, освен да го глътне и вероятно ще направи тъкмо това.

— Казахте го, капитане. Твърде малко ще видим от това съкровище аз и приятелите ми от „Велиънт“, та дори и самият капитан Пайк. Тридесетината души, дето останаха от нас, ще бъдат щастливи, ако се измъкнат живи. Така мисля аз, капитане.

— И аз така мисля, по дяволите! — каза капитан Блъд. А устните му бяха мрачно присвити.

— Не можете ли да направите нещо заради честта на „Бреговото братство“ и в името на справедливостта, капитане.

— Точно за това мисля. Ако флотата беше с мене, щях веднага да отплавам и де се намеся. Но само с тоя кораб... — Той мълкна и повдигна рамене. — Силите са доста неравни. Но ще наблюдавам и ще помисля.

Мнението на Кънли, че денят е бил черен за „Велиънт“, когато се е присъединил към флотата на Истърлинг, сега се споделяше от всички оцелели членове на екипажа му и най-вече от самия капитан на кораба. Пайк бе започнал да се опасява за крайния изход на цялата история и тези опасения се потвърдиха напълно на следващия ден, след като отплаваха от устието на Шагрес и хвърлиха котва в лагуната на Гелоуз Ки, за която вече споменах.

Корабът „Авенджър“ на Истърлинг влезе пръв в малкия, кръгъл залив и хвърли котва най-близо до брега. След него влезе „Хермес“. „Велиънт“ остана последен и бе принуден по липса на място вътре да хвърли котва в тесния канал. Така отново на Пайк оставиха най-уязвимото място в случай на нападение, когато корабът му трябваше да служи за щит на другите.

Тренъм, младият, як корнуелец, помощникът на Пайк, който от самото начало се обяви против сдружението с Истърлинг, разбра целта на тази маневра и не се поколеба да настои пред Пайк да вдигнат котва и да се измъкнат през нощта, като оставят Истърлинг и съкровището, преди да им се случи нещо по-лошо. Но Пайк беше толкова упорит, колкото и храбър и отхвърли този съвет като страхлив.

— По дяволите! — изруга той. — Точно това иска Истърлинг! Ние сме спечелили своята част от съкровището и няма да отплаваме без нея.

Но практичният Тренъм поклати русата си глава.

— Ще стане така, както реши Истърлинг. Той има силата да наложи волята си и сигурно ще ни изиграе или аз съм глупак.

Пайк го накара да мълкне, като се закле, че не го е страх и от двадесет души като Истърлинг.

Държането му беше също така непреклонно, когато на следващата утрин в отговор на един сигнал от флагманския кораб се качи на борда на „Авенджър“.

В кабината го очакваше не само Истърлинг, облечен натруфено и безвкусно, но и Гелоуей, който предпочиташе обикновеното облекло на пиратите от широки кожени панталони и памучна риза. Истърлинг беше набит и мургав млад мъж с красиви очи и черна брада, изпод която, щом се смееше, се подаваха здрави бели зъби. Гелоуей, нисък и набит, приличаше на горила не само по дългите си ръце и къси крака, а и по странното, маймунско лице, от което под ниското, набръчкано чело блъскаха злобно две светли малки очи.

Двамата пирати посрещнаха капитан Пайк с всички признания на приятелско разположение, настаниха го до омазнената маса, наляха му ром и се чукнаха с него; после Истърлинг веднага заговори по работата.

— Повикахме те, капитан Пайк, защото засега, както казват, носим всичките си яйца в една кошница. Това съкровище — и той

макна с ръка към сандъка, в който се намираше — трябва да се раздели без повече бавене, така че всеки от нас да си гледа работата.

Пайк се окуражи от обещаващото начало.

— Значи, искате да разпуснете флотата? — попита той, без да проявява интерес.

— Защо не, след като сме свършили работа? Двамата с Роджър решихме да се откажем от пиратския занаят. Ще заминем за родината с богатството, което спечелихме. Аз вероятно ще стана фермер някъде из Девън. — Той се изсмя.

Пайк се усмихна, но не каза нищо. Както личеше по удълженото му сурво, загрубяло от вята на лице, той не обичаше да говори много.

Истърлинг се покашля и заговори отново.

— Ние с Роджър сметнахме, че ще бъде справедливо да внесем някои поправки в нашето споразумение. Според него, след като аз взема моята една пета част, останалото се разделя на три за всеки от корабите.

— Да, точно така гласи споразумението и това е напълно справедливо за мене — каза Пайк.

— Ние с Роджър премислихме и не сме на такова мнение.

Пайк отвори уста да отговори, но Истърлинг не го оставил да продължи:

— Ние с Роджър не виждаме защо трябва да вземеш една трета, за да я разпределиш между трийсет души, докато всеки от нас ще дели същата сума между сто и петдесет мъже.

Капитан Пайк бе обзет от внезапен гняв.

— Затова ли винаги се грижеше моите хора да бъдат поставяни там, където испанците можеха да ги избиват, докато накрая намаляхме на една четвърт от първоначалния си брой?

Черните вежди на Истърлинг се събраха над очите му и те внезапно блеснаха злобно.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, капитан Пайк, обясни, ако обичаш?

— Това е обвинение — прибави сухо Гелоуей. — Долнопробно обвинение.

— Никакво обвинение не е — отвърна Пайк, — а факт.

— Факт, а? — Истърлинг се усмихна и високият, решителен Пайк се почувствува неудобно под тази усмивка. Малките, блестящи

маймунски очи на Гелоуей го разглеждаха със странен израз. Дори въздухът в неразтребената вмирисана кабина бе наситен със заплаха. Пайк си припомни картино жестокостите, на които бе станал свидетел по време на съдружието си с Истърлинг, излишни, безсмислени жестокости, произтичащи от склонността да причинява злини. Припомни си думите, с които капитан Бълд го бе предупредил да не се сдружава с човек, когото описа като измамник и нечестен по природа. Ако бе имал някакви съмнения за преднамерения начин, по който неговите хора бяха пожертвувани на Дариен, сега тези съмнения се разпръснаха.

Беше като лунатик, който внезапно се събужда и се намира на ръба на някаква пропаст, в коя го следващата стъпка би го захвърлила. Инстинктът за самосъхранение го накара да се откаже от непреклонното си държане, заради което можеха да го застрелят на място. Прибра косата от влажното си чело и си наложи да отговори със спокоен тон:

— Искам да кажа, че ако броят на хората ми е намалял, това е станало заради общата цел. Те ще сметнат за несправедливо да се променя споразумението по тая причина.

Той продължи да спори. Припомни на Истърлинг за обичая сред пиратите, съгласно който всеки човек влиза в съдружие с друг и двамата делят всичко, като всеки е наследник на другия. Това само по себе си беше достатъчна причина много от хората му, които трябва да получат наследство, да се смятат за изиграни от всяка промяна на споразумението.

Злата усмивка на Истърлинг отново премина в презрителна гримаса.

— Какво ме интересуват чувствата на твоите дрипльовци? Аз съм адмирал на тая флота и думата ми е закон.

— Така е — каза Пайк — и думата ти е дадена в споразумението, съгласно което плаваме под твое командуване.

— По дяволите споразумението! — изрева капитан Истърлинг.

Той стана и се надвеси заплашително над Пайк, а главата му почти докосваше тавана на кабината. Заговори, без да бърза:

— Повтарям, че нещата се промениха, откакто подписахме споразумението. Моята дума струва повече от всякакво споразумение и аз казвам, че „Велиънт“ може да вземе една десета от плячката. Ще

постъпите разумно да приемете, за да не ви припомням поговорката, че който иска да вземе много, остава накрая без нищо.

Пайк го зяпна с отворена уста. Беше пребледнял от напрежението на вътрешния си конфликт между гняв и предпазливост.

— За бога, Истърлинг... — Той мълкна внезапно.

Истърлинг го погледна навъсено.

— Продължавай — нареди той. — Довърши, каквото имаш да казваш.

Пайк повдигна унило рамена.

— Знаеш, че не смея да приема предложението ти. Знаеш, че хората ми ще ме разкъсат на парчета, ако приема, без да се посъветвам с тях.

— Тогава махай се, върви да се съветваш! Иска ми се да разцепя ушите ти, та да видят какво става с ония, които се държат нахално с капитан Истърлинг. Можеш да предадеш на твоите отрепки, че ако имат нахалството да отхвърлят моето предложение, няма защо да те изпращат пак. Нека вдигнат котва и да вървят по дяволите. Припомни си какво казах: който се опитва да вземе прекалено много, остава накрая без нищо. Върви, капитан Пайк, да им занесеш това съобщение.

Едва когато стъпи на собствения си кораб, капитан Пайк даде воля на гнева си, от който едва се побираше в кожата си. Шумното обяснение, което даде на палубата, заобиколен от оцелелите си хора, предизвика у буйните му последователи гняв, не по-слаб от неговия. Тренъм наля масло в огъня, като каза мнението си:

— Щом свинята смята да наруши думата си, май няма да спре на половин път? Сигурно, ако приемем една десета, ще намери предлог да не ни даде нищо. Капитан Блъд беше прав. Не трябваше въобще да се доверяваме на тоя кучи син.

Един от моряците се обади, като изрази чувствата на всички:

— Щом сме му се доверили, сега трябва да го принудим да спази думата си.

Пайк беше вече склонен да приеме мрачната преценка на Тренъм за положението, но изчака да замълкне хорът от гневни, одобрителни възгласи.

— Ще ми кажете ли как да постигнем това? Ние сме около четиридесет души срещу триста. Кораб с двадесет оръдия срещу две фрегати с петдесет по-тежки оръдия.

Това ги накара да замълчат, докато се обади друг храбрец:

— Той казва — една десета част или нищо. Нашият отговор е една трета или нищо. Сред пиратите също има чест и ние искаме да сдържи обещанието си, дадено в споразумението, с което мръсният крадец ни взе на своя служба.

Екипажът го подкрепи единодушно:

— Върни се с този отговор, капитане.

Сега Тренъм сметна, че е намерил разрешение.

— Има начин да го принудим. Кажи му, че ще вдигнем цялото „Брегово братство“ против него. Капитан Бълд ще се погрижи да не бъдем ощетени. Сам добре знае, че капитан Бълд не го обича. Припомни му това, капитане. Върни се и му го кажи.

Това беше силен коз. Пайк схвата изгодата, но призна, че не го радва мисълта да изиграе тая карта, хората му обаче се нахвърлиха върху него с укори. Тъкмо той ги бе убедил да тръгнат с Истърлинг. Нали още от самото начало той все не смогваше да се противопоставя, когато Истърлинг накърняваше правата им. Те бяха изпълнили задълженията си. Сега той трябваше да се погрижи да не ги измамят при заплащането.

И така, капитан Пайк отново напусна „Велиънт“, хвърлил котва в канала на залива, и отплата с лодката, за да предаде този отговор на капитан Истърлинг и да го стресне с призраците на капитан Бълд и на цялото „Брегово братство“, на които сега разчиташе и за собствената си безопасност.

Разговорът се състоя върху средната палуба на „Авенджър“ пред екипажа на кораба и в присъствието на капитан Гелоуей, който все още се намираше на борда му. Беше кратък и бурен.

Когато капитан Пайк заяви, че неговите хора настояват да бъде изпълнено споразумението, Истърлинг се изсмя. Хората му се изсмяха заедно с него; някои от тях взеха Пайк на подбив.

— Слушай, драги — подзе Истърлинг, — щом това е последната им дума, могат да вдигат котва и да вървят по дяволите. Друго няма какво да им казвам.

— Ако си отидат, ще стане лошо за тебе, капитане — каза спокойно Пайк.

— Заплашваш ли ме, дявол да го вземе! — Едрото туловище на пирата сякаш се наду от гняв.

— Предупреждавам те, капитане.

— Предупреждаваш ме? За какво ме предупреждаваш?

— Че „Бреговото братство“, цялото пиратско братство ще се надигне против тебе за тази измама.

— Измама! — Истърлинг започна да креци. — Измама, а, копелдашка отрепка! Нима се осмеляваш да стоиш тук и да ми го казваш в лицето? — Той измъкна един пистолет от пояса си. — Махай се веднага от кораба и кажи на твоите негодници, че ако „Велиънт“ е още тук по пладне, ще го вдигна във въздуха. Махай се!

Пайк, задавен от гняв и добил кураж от възмущение, хвърли най-сигурната си карта.

— Много добре — каза той. — Ще се разправяш с капитан Блъд за това.

Пайк бе разчитал, че ще го уплаши, но не и на ефекта, който постигнаха думите му, нито на яростта, която извира от паниката у хора като събеседника му.

— Капитан Блъд ли? — измърмори през зъби Истърлинг с почервеняло лице. — Значи ще вървите да хленчите пред капитан Блъд, а? Върви да хленчиш в ада тогава. — И с тези думи той застреля Пайк от упор в главата.

Пиратите, застанали около него, се отдръпнаха в мигновен ужас, когато тялото на Пайк се просна върху преградата на люка.

Истърлинг се присмя грубо на гнусливостта им. Гелоуей продължаваше да гледа с невъзмутимо лице, а малките му очи блъскаха.

— Разкарайте тая мърша — посочи Истърлинг трупа с все още димящия пистолет. — Обесете го на реите. Нека послужи за предупреждение на ония свини от „Велиънт“ — да видят какво се случва на всеки, който се държи нахално с капитан Истърлинг.

Когато екипажът на Пайк, струпан на бакборда, забеляза през въжетата на „Хермес“ безжизненото тяло на своя капитан да се полюшва от рейте на „Авенджър“, над палубата на „Велиънт“ се разнесе протяжен вик, в който се смесваха гняв, страх и мъка. Толкова залисани бяха моряците, че не обрнаха внимание на двете дълги индиански канута, които се приближиха до щирборда, нито на високия джентълмен в общити със сребро черни дрехи, който се изкачи по

стълбата на палубата зад тях. Забелязаха го едва когато чуха решителния му сух глас:

— Изглежда, че идвам малко късно.

Пиратите се обърнаха и го видяха застанал до преградата на люка с ръка върху дръжката на репицата, лице, засенчено от широкопола шапка с пера, и гняв в студените му, сини очи. Те се питаха как е дошъл там, гледаха го втренчено, сякаш е привидение, бяха объркани, недоумяваха, съмняваха се в собствените си очи.

Накрая младият Тренъм се втурна към него с блеснали от възбуда очи на посивялото му лице.

— Капитан Блъд! Вие ли сте наистина! Но как...

Капитан Блъд го накара да мъкне с жест на дългата си, гъвкова китка, която се подаваше от богатите дантели на ръкава.

— Откакто слязохте в Дариен, не съм се отдалечавал от вас. Зная какво е станало и точно това предвиждах. Но се надявах да го предотвратя.

— Ще отмъстите ли на това лъжливо куче?

— Разбира се, и то веднага. Тази гнусна постъпка изисква незабавен отговор. — Гласът му бе не по-малко мрачен от изражението на лицето му. — Имате достатъчно хора, които да обслужват оръдията. Свалете ги веднага на долната палуба.

Когато Блъд се качи на борда му, „Велиънт“ тъкмо започваше да се завърта от лекия отлив; сега стоеше по протежение на канала, така че отварянето на оръдейните отвърстия не можеше да се види от други кораби.

— Оръдията ли? — попита задъхано Тренъм. — Но, капитане, ние не сме в състояние да се бием. Не ни достигат нито хора, нито оръдия.

— Стигат за това, което трябва да сторим. В подобни случаи хората и оръдията не са всичко. Истърлинг ви е оставил тук, за да прикривате другите кораби. — Блъд се изсмя рязко, невесело. — Сега ще научи стратегическите недостатъци на това положение. Свалете долу оръдейната прислуга. — След това той даде енергично още няколко наредждания: — Осем души да слязат в лодката. Под кърмата има две канута с достатъчно гребци, за да помогнат да извъртите напреки кораба, когато дойде време. И отливът ще помогне. Изпрати

по мачтите всеки човек, който можеш да отделиш, да отпуска платната веднага щом излезем от канала. Размърдай се, Тренъм! Размърдай се!

Блъд се спусна под палубата, където оръдейната присуга вече подготвяше оръдията за стрелба. Поощри хората с думи и държане и те му се подчиниха безпрекословно; защото, без да разбират какво ще става, те се въодушевиха от доверието си в него и от увереността, че ще отмъсти на Истърлинг за убийството на капитана им и за измамата.

Когато всичко беше готово и фитилите вече горяха, Блъд отново се качи на палубата.

Двете канута на индианците и лодката на „Велиънт“ бяха под издадената задна част на кърмата и не се виждаха от борда на другите два кораба. Хората бяха завързали въжетата за теглене и чакаха нареддане.

По предложение на Блъд Тренъм не се забави да вдигне котва, а отвърза веригата й и гребците налегнаха греблата, за да извъртят кораба. Само техните усилия нямаше да са достатъчни, но бяха улеснени от отлива и корабът бавно започна да се извръща напреки на канала. Блъд беше вече отново долу и даваше нареддания на артилеристите, които обслужваха оръдията на щирборда. Пет от тях трябваше да се прицелят в кормилото на „Хермес“, а другите пет да стрелят по вантите му.

Когато „Велиънт“ се извърна и пиратите от другите кораби видяха лодките, които теглят, те сметнаха, че екипажът му е решил да избяга, уплашен от смъртта на капитана си. От палубата на „Хермес“ се разнесоха подигравателни подмятания. Но още незагълхнали и преди да бъдат подети от „Авенджър“, в отговор се разнесе гърмът на десетте оръдия, които стреляха почти в упор.

„Хермес“ се залюля и потръпна от удара на неочеквания залп, а ужасените викове на моряците се смесиха с програкналите крясъци на сплашените морски птици, които тревожно се разхвърчаха в кръг.

Блъд отново се изкачи на палубата, и то още преди да загълхне ехото. Вгледа се през надигащия се облак дим и се усмихна. Кормилото на „Хермес“ беше разбито, гротмачтата му беше строшена и висеше, крепена само от вантите, а във фалшборда на предната част се виждаше дупка.

— А сега? — запита Тренъм с беспокойство.

Блъд се огледа. Придвижваха се бавно, но равномерно по късия канал и бяха вече почти в открито море. Откъм север духаше постоянен лек вятър.

— Разгърни всички платна и нека корабът да плава по вятъра.

— Те ще ни преследват — каза младият моряк.

— Така ми се струва. Но няма да е скоро. Виж на какъв хал са.

Едва тогава Тренъм разбра какво точно е постигнал Блъд. Със счупеното си кормило и разбита гротмачта „Хермес“ не можеше да се управлява, а в същото време препречваше пътя и не позволяваше на изпадналия в ярост Истърлинг да мине покрай него и да нападне „Велиънт“.

Тренъм разбра това и се възхити, но не се успокой.

— Навлякохме си преследване, но е вярно, че го забавихте. Все пак сигурно ще ни преследват, а щом ни настигнат, ще ни потопят. Точно това иска оня злодей Истърлинг.

— Вярно и точно на това се надявам; а пък и аз поразпалих тия му желания.

Бяха прибрали екипажа на корабната лодка и вече се виждаше как индианските канута плават на север, покрай рифовете. „Велиънт“ плаваше по вятъра и Гелоуз Ки бързо се отдалечаваше зад кърмата му. Всички бяха на палубата. От парапета на кърмата, на който се беше облегнал до Тренъм, Блъд нареди на кормчията под него:

— Завърти кормилото. Обръщаме. — Той видя тревогата на Тренъм и се усмихна. — Успокой се. Имай доверие в мене и зареди оръдията на бакборда. Ония още не са се оправили и ние ще ги поздравим на минаване край тях. Можеш да ми вярваш. Това не ми е първото сражение и познавам глупака, с когото влизаме в бой. Сигурно не му е дошло на ум, че ще имаме нахалството да се върнем, и се обзагам на частта ти от съкровището на Морган, че той дори не е открил оръдейните си капаци.

Всичко стана така, както Блъд беше предсказал. Когато наблизиха със стегнати платна срещу вятъра, видяха, че „Хермес“ току-що е бил извлечен встриани, за да направи място да мине „Авенджър“, който с помощта на триъгълните си платна, гребла и отлива пълзеше към канала.

Истърлинг сигурно е потъркал очи при появата на „Велиънт“, за когото смяташе, че бяга; сигурно е скръцнал здравите си бели зъби,

когато корабът спря за миг с отпуснати платна и изстреля един залп по палубите му, преди отново да отплава в североизточен галс. Той отвърна на залпа с носовите си оръдия без никакъв ефект и докато разчистваха пораженията от залпа на „Велиънт“, се спусна в преследване, което трябваше да завърши с потопяването на дръзкото корабче заедно с целия му екипаж.

„Велиънт“ се намираше може би на около една миля на североизток, когато Тренъм видя „Авенджър“ да излиза от тесния канал, да навлиза в открито море и да се отправя след тях с разпънати платна. Гледката беше смайваща. Той се обърна към капитан Бльд:

— А сега, капитане? Какво ни остава?

— Да завием отново — беше изненадващият отговор. — Нареди на кормчията да води кораба към най-северната точка на оня риф.

— Така ще попаднем в обсега на оръдията му.

— Няма значение. Ще се подложим на огъня му. При нужда можем да заобиколим носа. Но ми се струва, че не ще бъде необходимо.

Завиха и отново започнаха да се приближават към брега, а Бльд през цялото време наблюдаваше островчето през телескоп. Тренъм стоеше неспокойно до него.

— Какво търсите, капитане? — запита той с лека надежда.

— Моите приятели, индианците. Бързо са плавали. Няма ги. Всичко е наред.

На Тренъм му се струваше, че нещата съвсем не са наред. „Авенджър“ бе завил на един румб по-близо по вятъра, за да съкрати пътя за пресрещане. От предната му изгърмя оръдие и едно гюле вдигна фонтан вода на около половин кабелт зад кърмата на „Велиънт“.

— Прицелват се — каза Бльд с безразличие.

— Аха — съгласи се Тренъм с огорчение. — Оставихме ви да правите каквото пожелаете, без да задаваме въпроси, капитане. Но какъв ще бъде краят?

— Струва ми се, че той идва ей оттам с разпънати платна — каза капитан Бльд и посочи с телескопа.

Иззад най-северния нос на Гелоуз Ки изскочи един голям кораб с червен корпус под цяла планина от платна, които блестяха като сняг в светлината на обедното слънце. Когато се появи, корабът възви на юг,

заплава величествено по вята — красива и мощна гледка от позлатената носова фигура до просторната кабина на кърмата. Вече се намираше между малкия кораб и острова, когато Тренъм отново успя да проговори, а екипажът нададе приветствени викове. Пребледнял от възбуда, с блеснали очи, Тренъм се обърна към капитан Бълд:

— „Арабела“!

Бълд му се усмихна лукаво.

— Може би си предположил, че аз съм прекосил океана с плуване или в кану; или си сметнал, че искам Истърлинг да ме преследва само заради преживяването да бягам и накрая да бъда удавен. А, може и да не си мислил до тия въпроси. И Истърлинг не е. Но той сега се е сетил за тях. И здравата се е замислил, мога да се закълна в това.

Но Истърлинг бе далеч от подобни занимания. Мозъкът му беше парализиран. В отчаянието си, като видя, че го напада такъв страхотен кораб, който на всичко отгоре беше и благоприятно разположен спрямо вята, той направи опит да избяга в закритието на пристанището, откъдето беше примамен да излезе. Веднъж влязъл там, с подкрепата на оръдията от „Хермес“ той би могъл да удържи тесния канал срещу всеки. Но трябваше да знае, че няма да му позволят да стигне до канала. Когато не се подчини на изстрела напреки на носа му, с който го подканяха да вдигне знамето си, залп от двадесет тежки оръдия удари по изложения му борд и нанесе такива поражения, че Истърлинг бе лишен дори от удовлетворението да отвърне. „Арабела“, ръководен умело от Волверстон, който беше оставен да го командува, бързо се извърна и от още по-близко разстояние даде втори залп, за да довърши започнатото дело. С много попадения между ватерлинията и палубата „Авенджър“ започна да потъва с носа напред.

От палубата на „Велиънт“ се надигна някакъв печален вой. Той стресна Бълд.

— Какво има? Защо викат?

— Съкровището! — отвърна му Тренъм. — Съкровището на Морган!

Бълд се намръщи.

— Наистина, Волверстон сигурно е забравил за него в гнева си.

— После челото му се изясни. Въздъхна и повдигна рамена. — Е, добре! Сега е вече загубено. Нека върви по дяволите!

„Арабела“ легна в дрейф и спусна лодки, за да прибере оцелелите пирати, които се държаха над водата. Истърлинг бе между тях, тъй като му липсваше смелост, за да се удави, и по нареддане на Бльд бе откаран на „Велиънт“. Така нагорещеното желязо се заби дълбоко в душата му. Но то хлътна още по-дълбоко, когато се качи на кораба на Пайк и се изправи пред капитан Бльд. С последните си думи Пайк не го бе заплашвал с някакъв призрак! Истърлинг отстъпи назад, сякаш най-после за пръв път в живота си се бе уплашил. В тъмните очи върху посивялото му лице блъскаше някаква смесица от гняв и ужас, каквато често се вижда в погледа на уловено в капан животно.

— Значи, ти си бил! — възклика той.

— Ако искаш да кажеш, че аз съм заложил мястото на Пайк, когато го уби, ти си прав. Щеше да направиш по-добре, ако се бе отнесъл честно с него. Има една истина, която е трябвало да научиш още в училище — че честността е най-добрата политика. Но ти вероятно никога не си ходил на училище. Има и друга максима, която ти подарих преди години и за която ми казват, че често обичаш да я повтаряш — който иска да вземе прекалено много, накрая остава без нищо.

Той почака някакъв отговор, но никой не му отвърна. Огромното тяло на Истърлинг се беше отпуснало и той го гледаше втренчено и мълчаливо с подивелите си, тъмни очи.

Бльд въздъхна и тръгна към горния край на стълбата.

— Нямам нищо общо с тебе. Оставям те на тия хора, които измами и чийто водач уби. Те ще те съдят.

Той слезе в лодката, довела Истърлинг, и се върна на „Арабела“, след като бе изпълнил сполучливо задачата си и най-после бе приключил продължителния си двубой с Истърлинг.

Един час по-късно „Арабела“ и „Велиънт“ плуваха заедно на юг. Гелоуз Ки бързо се отдалечаваше зад тях, а Гелоуей и екипажът на повредения „Хермес“, затворени в лагуната, останаха да се губят в догадки, какво е могло да се случи в открито море и да се оправят със затрудненията си както могат.

[1] Гелоуз Ки — Рифовете на бесилката. — Б. пр. ↑

[2] „Авенджър“ — „Отмъстител“. — Б. пр. ↑

[3] „Велиънт“ — „Смели“. — Б. пр. ↑

[4] Кай Светоний — римски биограф, автор на „Дванадесетте цезара“ (около 75–100 г.). — Б. пр. ↑

Издание:

Рафаел Сабатини. ДНЕВНИКЪТ НА КАПИТАН БЛЪД
Роман. II том

Преведе от английски: Александър Хрусанов, 1987

Художник: Христо Жаблянов

Редактор: Лъчезар Мишев

Художествен редактор: Васил Мировски

Технически редактор: Спас Спасов

Коректор: Мая Лъжева

Индекс 11 9537612331/6126-21-87

Английска. Второ издание. Дадена за набор м. XI 1986.

Подписана за печат м. II 1987 г. Излязла от печат м. III 1987. Формат 16/60/90. Печатни коли 12. Издателски коли 12. Условно издателски коли 12,71.

Цена 1,70 лева

Държавно издателство „Отечество“, София, 1987

Държавна печатница „Георги Димитров“, София

c/o Jusautor, Sofia

Rafael Sabatini

The Chronicles of Captain Blood

Pan Books Ltd. London, 1963

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.